

САМАНТА ДЖЕЙМС СЪВЪРШЕН ГЕРОЙ

Част 3 от „Стърлинг“

Превод от английски: Ваня Пенева, 2009

chitanka.info

ПРЕДГОВОР

Лондон, 1814 г.

В църквата започнаха да си шепнат. О, каква несправедливост... каква жестокост. Само до преди няколко мига Джулиана бе твърдо убедена, че не би могла да избере по-добър ден за сватбата си.

Слънчевата светлина проникваше през пъстрите прозорци на църквата „Сейнт Джордж“ на „Хановер Скуеър“ и заливаше вътрешността със свръхестествено сияние.

Това е знак, каза си лейди Джулиана Стърлинг, когато слезе от каретата и се запъти към божия храм. Над живота на Стърлингови твърде дълго тегнеше сянка. Този прекрасен ден беше добра поличба за бъдещето. Великолепното синьо небе не бе помрачено от нито едно облаче. Бракът ѝ с Томас Маркъм се раждаше под добра звезда... под най-добрата.

Само след няколко минути тя вече се бореше с надигащата се паника. Томас трябваше да е в църквата преди нея. Къде беше той? Къде?

Мъжка ръка докосна лакътя ѝ. Джулиана погледна въпросително в сивите очи на най-големия си брат.

Даже да беше чул шепота на гостите, Себастиан не допускаше това да се забележи.

— Изглеждаш като принцеса — проговори тихо той.

Джулиана се усмихна измъчено. Нежнорозова коприна — любимият ѝ цвят — падаше на дипли върху тежък сребърносив сатен. Обувките ѝ бяха в същия цвят. Ръкавите бяха украсени със скъпоценни брюкселски дантели, а полата беше обшита с дребни розови цветчета, в които блещукаха отделни сребърни нишки. Особено впечатляващ беше елегантният дълъг шлейф, който се стелеше зад нея.

— Така и се чувствам — призна шепнешком тя. — Въпреки това съм ти много благодарна, милорд. Мога само да отговоря на комплимента. Ти изглеждаш зашеметяващо.

— А какво ще кажете за мен? — прозвуча зад тях гласът на брат им Джъстин. — Нима и аз не изглеждам също така добре?

Джулиана смръщи носле.

— Жалко за теб, ако търсиш комплименти от сестра си — отбеляза с обич.

— Зверче! — изсъска развеселено Джъстин.

Двамата тъмнокоси, представителни мъже застанаха от двете ѝ страни и Джулиана внимателно мушна пръсти под лактите им, за да не измачка дантелените ръкавици. Цели двадесет и три години беше живяла под закрилата на Себастиан и Джъстин. Двамата се грижеха за нея, доколкото можеха, което не означаваше, че тя винаги иска или има нужда от грижите им, но това я караше да ги обича още повече.

Джъстин вдигна вежди и хвърли бърз поглед към Себастиан.

— Тъй като нормално е задача на майката да подготви младата булка за първата ѝ брачна нощ, предполагам, че ти ще направиш необходимото, за да я... как да се изразя... ще я просветиш в това отношение.

— Помолих Себастиан да прехвърли това задължение на теб, Джъстин. Ти си човекът, който има най-голям опит в тази специална област.

Джулиана се наслади от сърце на рядката възможност да види брат си загубил ума и дума.

— Освен това — продължи тя със сладък гласец, — няма нужда да ме просвещавате. Не се отличавам с никакви особени качества, но разчитам на фантазията си — да не споменаваме факта, че на млади години усвоих навика да подслушвам на вратите... точно когато вие вършехте какви ли не лудории. Тогава научих някои важни неща. Бих казала, че не съм неподготвена за брачния живот.

Себастиан се изправи в целия си огромен ръст.

— Само се правиш на важна!

— Джулиана! — почти извика Джъстин. — Не очаквах това от теб!

— О, я не ме гледайте така възмутено! — Братята ѝ бяха толкова ужасени, че Джулиана не можа да сдържи смеха си.

Не подозираше, че току-що се е засмяла за последен път.

За да не гледа нацупените физиономии на братята си, тя вдигна поглед към тавана на църквата. Още като момиче си беше мечтала да

се венчае в „Сейнт Джордж“ на „Хановер Скуеър“. В църквата, построена преди повече от век, се бе венчал принц Август, синът на краля. Благодарение на Себастиан, мечтата от детството ѝ стана действителност — брат ѝ бе успял да уреди венчавката тъкмо в тази църква.

Джулиана беше щастлива. Венчавката в „Сейнт Джордж“ беше и символ на мястото ѝ в обществото. На богатство и успех.

Трите деца на семейство Стърлинг имаха зад себе си дълъг и мъчителен път. След смъртта на баща им Себастиан бе успял да възстанови доброто име на семейството.

Гостите, насядали по пейките от двете страни на църковния кораб, бяха многобройни. Джулиана забеляза, че все повече глави се обръщаха въпросително към изхода, после към олтара...

Томас трябваше да я очаква там.

Стомахът ѝ се присви от недобро предчувствие.

— Тук се е събрало половината лондонско общество — прошепна глухо тя.

— Ако Себастиан бе разрешил, ти щеше да поканиш цяла Англия — отбеляза Джъстин с тих смях. Себастиан не каза нищо.

В църквата цареше тишина.

Органистът в западната галерия се покашля, очаквайки знак от отец Ходжсън, който неспокойно пристъпваше от крак на крак.

След няколко минути Себастиан извади часовника от джоба на жилетката си и щракна капачето. Възмущението му нямаше граници. Венчавката бе определена за един, а сега беше вече един и петнайсет.

Джулиана вече не смееше да погледне към вътрешността на църквата. Лицата на гостите вече не изразяваха въпрос, а съжаление. Шепотът се бе засилил до мърморене. Тя се обърна умолително към Себастиан.

— Нещо се е случило — пошепна без глас. — Томас трябваше вече да е тук.

Джъстин не прояви съчувствие. Лицето му потъмня, устните се опънаха.

— Дължи ни обяснение! По дяволите, как може човек да закъснее за собствената си сватба!

— Не бива така, Джъстин. Томас е добър човек. Знаеш не по-зле от мен, че има златно сърце.

— Къде е тогава? — изръмжа Джъстин.

Джулиана изпитваше нарастваща тревога.

— Ами ако е станала злополука? Нищо не би могло да го спре в такъв ден. Той е човек на честта. Той... — гласът ѝ се пречупи — ... иначе щеше да е тук. Сигурно ще дойде скоро! Случило се е нещо и...

Наистина се бе случило нещо.

Страничната врата се отвори. Братята и сестрата погледнаха едновременно в посоката, от която се бе появил братът на Томас.

— Къде се е дянал скъпият ти брат? — попита ядно Джъстин, без да се церемони.

Себастиан направи крачка към новодошлия.

Самюел се обърна към Джулиана. Тя не смееше дори да диша. Той изглеждаше мрачен и тъжен. Раменете му бяха приведени под тежък товар. Да, нещо се бе случило. Нещо страшно. Тя го усещаше. Знаеше го.

— Моля те, Самюел, кажи ми какво е станало!

Само след миг ѝ стана ясно, че е трябвало да се сети... Той избегна погледа ѝ.

— Много съжалявам, Джулиана, но Томас няма да дойде.

Сърцето ѝ спря да бие.

— Няма да дойде ли? — повтори едва-едва.

— Да. Преди малко получих бележката му, но не знам как да ти кажа... Снощи... късно снощи е заминал за Гретна Грийн с Кларис Грей.

Когато мълчанието се проточи, Самюел я погледна въпросително.

— Разбра ли ме, Джулиана? — попита предпазливо той.

Джулиана се взираше с празен поглед пред себе си. Това не можеше да бъде вярно. Това беше сън. Кошмарен сън! Сърцето ѝ беше студено като каменния под под краката ѝ.

Някой зад нея шумно пое въздух.

— Гретна Грийн? — изписка женски глас. — Томас е избягал с друга жена!

Новината се разнесе като огън из църквата. Ушите на Джулиана бучаха, в главата ѝ беше празно. Не беше в състояние да разсъждава ясно. Всички я зяпаха. Погледите се забиваха в кожата ѝ като парченца стъкло. Чувстваше се гола и беззащитна.

Не разбра как е излязла от храма. Себастиан и Джъстин почти я изнесоха навън и я качиха в каретата, за да я скрият от погледите на гостите, които бяха наставали от пейките.

Когато каретата спря пред градската къща на Себастиан, Джулиана все още не беше в състояние да промълви нито дума. Джъстин продължаваше да ругае тихо. Когато скочи от каретата, заяви, че ще извика негодника на дуел. Себастиан го потупа успокоително по рамото.

— Джулиана? — попита загрижено. — Как си, миличка?

— Нищо ми няма — отговори тя с учудваща увереност. Но това беше лъжа. Сърцето ѝ беше смъртно наранено. Въпреки това се обърна към братята си с принудено спокойствие: — Ще има скандал, нали?

По устните на Себастиан пробяга сянка от усмивка.

— Ние сме от семейство Стърлинг, Джул. Да, вероятно няма да избегнем скандала, но както знаеш, вече сме свикнали с тези неща.

Той искаше да я утеши. Беше добронамерен. Колко лесно бе да каже подобно нещо. Той беше мъж. Никой не заклемяваше мъжете като стари моми. Никой не ги наричаше изоставени пред брачния олтар. Старите клюкарки нямаше да шепнат зад ветрилата си, че едичкой си е бил изоставен в деня на сватбата си...

Искаше ѝ се да плаче. Да се сгуши в силната прегръдка на Себастиан и да изплаче обидата си. Когато беше дете, винаги той я утешаваше при всяка болка и мъка. Но днес не беше в състояние да излекува раната ѝ.

Очите ѝ бяха сухи и пареха. Тя го погледна и здраво стисна устни, за да издържи на непоносимата болка. Той я огледа изпитателно. Дали виждаше раната в сърцето ѝ? Бодилът в душата ѝ? Тя се опита да бъде смела. Искаше да бъде смела. Да не плаче. Не сега. По-късно.

По-късно, когато се скрие в стаята си.

Себастиан скочи от каретата и ѝ подаде ръка. Джулиана се опря на ръката му и слезе. Докато вървеше към къщата, топлите слънчеви лъчи сякаш я целуваха подигравателно.

Край, помисли си тя, всичко свърши. Какво мъчение — да преживея краха на надеждите и мечтите си. Бързо да захвърли сватбената рокля и ще плаче, докато остане без сълзи.

Унизителната случка в църквата промени живота ѝ завинаги.

1

Пролетта на 1818 г.

Прекрасна нощ за разбойническо нападение.

Зад гъстата корона на стария дъб конникът наблюдаваше междуградския път в мрака. Облаци скриваха сребърния сърп на луната. Нощта беше катраненочерна. Лек вятър поклащаше клоните на старото дърво и разнасяше наоколо жални напеви.

Нямаше по-добро време за делото му. Щеше да остане незабелязан и да изчака подходящия момент.

Беше облечен изцяло в черно — от шапката до високите ботуши. Тъмна маска скриваше лицето му, само очите святкаха през две тесни цепки. Седеше на гърба на коня като статуя. Изглеждаше като опитен ездач, свикнал с многочасово препускане. Изправеният гръб не показваше никакви признаци на умора. Тялото му беше напрегнато като на хищник, който не издава присъствието си, за да удари точно когато трябва.

Иначе животът му нямаше да струва пукната пара.

Горският разбойник, известен с прозвището Свраката, нямаше никакво желание да застане пред своя създател.

Внезапно Пърсифал наостри уши. Ездачът моментално стегна юздите му, притисна бедра към тялото на жребеца и го успокои. Свраката помилва животното по главата и пошепна едва чуто:

— Чакай.

Докосването му моментално укроти могъщия жребец. Ала мускулите му останаха напрегнати. Конят беше готов за скок.

Присвил очи, ездачът се взираше на изток в непрогледния мрак. Това не беше първата нощ, през която той ловуваше под маската на Свраката, и нямаше да бъде последната. Не и докато не постигнеше целта си.

Устата под черната копринена маска се изкриви в лека усмивка. Добре познатото вълнение сгряваше кръвта му. Ударите на сърцето му се ускориха. Далечният тропот на копита накара човека и животното да

застанат нащрек. Появи се жълтото кълбо на фенер и започна бързо да се приближава.

Идваше карета.

Ездачът я изчака да се приближи. Не беше от хората, които правят грешки.

Като по даден знак — дяволът наистина му беше съюзник — луната се показва иззад облаците. Свраката пусна юздите, излезе от високата трева в края на пътя и пресече пътя на каретата.

Кочияшът го забеляза в последния миг. Скочи от капрата и дръпна юздите. Колелата заскърцаха, конете почти се надигнаха на задните си крака. Каретата спря.

Напълно спокоен, разбойникът насочи два пистолета към гърдите на кочияша.

— Остани на мястото си, драги.

Няколко часа по-рано Джулиана прибра полите си и мина през локвите, с които след вчерашния дъжд бе осеял двора на крайпътния хан.

— Чакайте! — извика заповеднически тя.

Кочияшът явно не беше от търпеливите. Изражението му беше дяволски нелюбезно.

— Побързайте де! И без това съм закъснял.

Закъснял? Да, това беше думата на деня. Сандъкът на Джулиана бе натоварен за минута на покрива на каретата. Така трябваше. Тя държеше да отиде в Бат, по възможност още тази вечер.

Нищо в това пътуване не вървеше по план. Тя нямаше никакво намерение да се качи на обществена карета, но за нещастие беше пропуснала по-бързата пощенска карета. Джулиана се качи в колата и се отпусна задъхана на седалката. Едва бе заела мястото си, когато кочияшът тресна вратичката и скочи на капрата. Конете потеглиха в тръс.

Освен нея имаше още трима пътници — възрастна дама, жена с огромно боне и съпругът ѝ — поне така предположи Джулиана.

— Добър ден — поздрави любезно тя, когато се настани до възрастната дама.

Другата жена оглеждаше любопитно сивия ѝ пътнически костюм.

— Сама ли пътувате, мадам?

„Мадам“? Мили боже! Наистина ли изглеждаше толкова стара? Та тя беше само на двацет и седем години!

— Да, сама съм — отговори невъзмутимо Джулиана. — Бях на път за Бат с камериерката си. Наскоро си купих къща там. За съжаление бедното момиче се разболя и трябваше да прекъснем пътуването. Нощувахме в хана. Надявах се, че днес Пеги ще е по-добре, но за съжаление не стана така. Следобед вече беше ясно, че бедничката няма да е в състояние да продължи. Предпочетох да я изпратя с каретата си обратно в Лондон.

Джулиана изобщо не се притесняваше, че пътува без придружител.

— Много мило от ваша страна, мадам, да се погрижите за камериерката си — отговори другата жена, — но ние не отиваме в Бат. Той е по-далече. След падането на мрака пътищата вече не са сигурни.

Съпругът ѝ я изгледа укорително.

— Летисия! Това не е твоя работа.

— Не ме гледай така сърдито, Чарлз! Знаеш, че казвам истината. В околността броди опасен разбойник. Да, за Свраката говоря. Питам се какво ли ни очаква занапред! Този ужасен човек няма да се спре пред убийството на невинни хора. Някоя нощ ще ни заколи, докато спим! — Тя хвърли умолителен поглед към старата дама до Джулиана. — Кажете му, мамо!

Дамата кимна утвърдително.

— Тя е права, Чарлз. — В очите ѝ светеше уплаха. — Свраката е много опасен разбойник.

— И аз това казвам! — Летисия се обърна отново към Джулиана.

— Благодаря ви за предупреждението, мисис... — Джулиана направи многозначителна пауза.

— Чедуик. Летисия и Чарлз Чедуик — отговори бързо жената. — А майка ми се казва мисис Нилсън. Сигурно и вие сте чували за Свраката, мадам?

Джулиана стисна устни. Лондонските вестници бяха пълни със съобщения за горския разбойник. Мисис Чедуик разпалено започна да ѝ обяснява, че негодникът ставал все по-дързък, ала не успя да я убеди.

Джулиана смяташе, че около името се вдигна твърде голям шум. Вестниците искаха да си вдигнат тиража. „Всъщност, бих се радвала да се срещна с разбойника“, каза си младата жена. Нахалното нападение над каретата на граф Ливърпул, частния секретар на министър-председателя, бе събудило любопитството ѝ.

При мисълта, че може да бъде нападната от скандално известния разбойник, я побиха тръпки. Не, това беше невероятно. Такива неща не се случваха на жена като нея. Точно обратното. Нейният живот беше прост и скучен.

Преди три години Себастиан се ожени и Джулиана се изнесе от бащината къща. Позорът и скандалът, които бе предизвикало изоставянето ѝ пред олтара, се понасяха много трудно. Джулиана се стараеше да разсъждава разумно и да лекува раната, оставена от случилото се. С времето се примири и се утеши, че е станала по-мъдра. За известно време се оттегли от светския живот, прекара няколко месеца в Европа и се върна, готова да се представи отново пред лондонското общество.

Все още си спомняше с ужас вечерта преди сватбата на Себастиан, деня на завръщането ѝ в Лондон.

Тогава осъзна, че е време да погледне живота в очите и че няма смисъл да си заравя главата в пясъка. Тя, Джъстин и Себастиан щяха да останат винаги здраво свързани един с друг — обстоятелствата около общото им детство се бяха погрижили за това. Можеше да живее безгрижно с издръжката, която ѝ бе осигурил Себастиан. Направи няколко добри инвестиции и натрупа малко собствен капитал, който ѝ позволи да си купи скромна градска къща. Най-новата ѝ покупка беше красива виличка в Бат.

Джулиана се гордееше с постиженията си. Беше открила в себе си нови, неочаквани качества — например предприемачески дух и самостоятелност. За първи път ги откри в деня, когато Томас и Кларис се върнаха от Гретна Грийн. Томас я потърси и застана пред нея виновен и смутен.

— Знам, че женитбата ми за Кларис те е наранила дълбоко — заговори с пресекващ глас. — Няма с какво да извиня постъпката си, освен с едно... Кларис очаква дете от мен, Джулиана.

Безмълвна, вцепенена от болка, Джулиана изслуша историята му. Вечерта преди обявената му сватба с Джулиана, Кларис дошла при

него обляна в сълзи.

— Не мога да отрека, че вината е моя, Джулиана. Кларис и аз сме приятели от детството си. Имахме един... или няколко моменти на слабост. Направих грешка. Знаех го, но си казвах, че ти никога няма да узнаеш. С Кларис си обещахме да не се срещаме повече. Ала когато тя дойде при мен и призна, че е забременяла, не можех да я отблъсна. Дългът и честта изискваха да се ожения за нея. Това беше единствено правилната постъпка. До края на дните си ще съжалявам, че съм ти причинил болка, Джулиана, но не можех да постъпя другояче.

„Че съм ти причинил болка.“ Той знаеше, че я е наранил смъртоносно. Тя го обичаше с цялото си сърце. А дългът и честта? Да, тя разбираше какво изискват дългът и честта, братята ѝ я бяха научили. Точно поради тази причина Джъстин се отказа да се дуелира с Томас. Да, тя го разбираше и въпреки това...

Не ѝ беше лесно да му прости предателството.

Никога нямаше да го забрави. Никога.

Болката и горчивината постепенно отслабваха. Остана само лекото пробуждане в сърцето, което вероятно никога нямаше да изчезне. Но се бе заклела, че вече нито един мъж няма да ѝ завърти главата. Никога вече нямаше да се прояви като лековерна и изпълнена с доверие. Предпочиташе да живее сама, отколкото да се омъжи, само за да премине в класата на омъжените жени.

Въпреки ужасните обстоятелства около детството им — майката ги напусна и бащата занемари децата си — Джулиана не беше загубила вяра в светостта на брака. Себастиан често се шегуваше с нея на тази тема. Наричаше я милосърдна и мекосърдечна, винаги готова да помага на другите.

Това е вярно, разсъждаваше тя. О, да, в природата ѝ беше заложено да бъде жена и майка. Осъзна го още когато майка ѝ замина с любовника си и тя се закле да бъде всичко, което тази лекомислена жена не беше. Тогава реши, че ще се омъжи само по любов. С годините желанието да има съпруг и деца се засилваше. Имаше чувството, че цял живот е очаквала деня на сватбата си.

Странно, но когато мислеше за случилото се в църквата, вече не изпитваше болка. Болеше я единствено, че може би никога няма да има свои деца.

Защото нямаше да си намери съпруг.

Мина много време, докато се примири с тази болка и я заключи завинаги в гърдите си. Никога нямаше да изпита радостта да притисне до гърдите си родно мъничко телце... своето дете. Бракът бе станал недостижим за нея. Трябваше да погребее и желанието за дете.

Желание, което също бе станало недостижимо.

Да, тя беше загубила завинаги безгрижието и непринудеността си. И не се боеше от никакви свраки и други горски птици.

— Доколкото знам, цялата страна говори за Свраката — отвърна спокойно тя.

Мисис Чедуик я огледа изпитателно.

— Наистина ли не се страхувате?

— Как мога да се страхувам от човек, когото не познавам? — Джулиана се усмихна и поклати глава. — Е, ако в този момент подаде глава през прозорчето на каретата, може би ще променя мнението си — завърши с лек смях.

— О, не говорете така! Той наистина е страшен. Веднага ще хареса верижката на шията ви. С най-голямо удоволствие ще ви лиши от нея. И не само от нея, а и от всичко останало. — Мисис Чедуик кимна знаещо.

Джулиана вдигна вежди.

— Да, да, дъщеря ми е права — намеси се майката. — Ако се вярва на историите, които се разказват за него... не са за ушите на чувствителни хора.

— Не говорете глупости — пресече я остро мистър Чедуик.

— О, не, Чарлз, не са глупости! — отвърна обидено жена му. — Хората говорят какво правел с дамите, които паднат в ръцете му. Съдбата им била по-лоша от смъртта. Мисля, че няма нужда да навлизам в подробности, нали? Този мъж е дявол и всички го знаят! Казват даже, че и очите му били като на дявола...

Джулиана слушаше с нарастващо внимание. Усмивката замръзна на устните ѝ. До този миг тя беше склонна да преживее едно малко приключение, което да внесе разнообразие в монотонното пътуване, но сега... Прехапа устни и се замисли. Да, в Лондон се пишеше много за Свраката, но вестниците не споменаваха, че разбойникът изнасилва жени.

Мисис Чедуик закърши ръце и погледна страхливо през прозорчето.

— О, дано кочияшът побърза. Искам да се прибера вкъщи преди падането на мрака. Ще се почувствам сигурна, едва когато седна с чаша чай пред камината.

Чарлз Чедуик извъртя очи към небето.

— За бога, мила, престани най-после да хленчиш! Ако Свраката ни нападне, да знаеш, че саморъчно ще те метна на коня му и ще ти пожелае всичко хубаво!

Мисис Чедуик изохка смаяно, а майка ѝ прониза зетя със злобен поглед. Джулиана сведе глава и с мъка потисна смеха си. В каретата се възцари мълчание.

Минаха през няколко села, но не се качиха нови пътници. В късния следобед каретата забави ход. Мисис Чедуик едва изчака да влязат в двора на малката гостилница.

— Най-сетне! — извика тържествуващо тя и се обърна към Джулиана: — Желая ви добър и сигурен път, мадам.

Джулиана се усмихна за сбогом и обърна лице към свежия бриз, който нахлуваше отвън. Въздухът беше хладен и ясен, не миришеше на въглища и дим. „Прекрасно е, че се магнах от Лондон“, каза си тя. Решението да отиде в Бат бе дошло спонтанно. Нямаше никакво желание да понася треската и суматохата на сезона, който беше в пълен ход.

Тримата слязоха. Семейство Чедуик са минали средната възраст, размишляваше Джулиана, докато те се отдалечаваха. Когато пресякоха улицата, Чарлз Чедуик хвана здраво ръката на жена си и Летисия го дари с нежен поглед. Джулиана усети добре познатото пробождање в сърцето. Какво би било, ако...

Тя въздъхна и отмести поглед.

В каретата не се качиха нови пътници. Не се забавиха дълго. Кочияшът шибна конете с камшика си и тежкото превозно средство излезе от двора с нарастваща скорост.

Не мина много време и падна мрак. Джулиана се улови, че гледа напрегнато през прозореца и претърсва с поглед храстите около пътя. Зад всяко дърво ѝ се привиждаше човешки силует. „Не ставай глупава“, наруга се ядно тя и разтърка сълзящите си от взирание очи. Как можа да повярва в глупавите приказки на мисис Чедуик за някакъв си разбойник.

Заповяда си да запази спокойствие. Постепенно друсането на каретата я приспа и очите ѝ се затвориха.

Събуди се изведнъж, когато силен тласък я прати на пода. Надигна се и разтърка удареното си рамо. Какво става, по дяволите? Обзе я паника. Във вътрешността на каретата цареше черен мрак.

Навън също.

Когато понечи да се настани отново на седалката, чу мъжки гласове. Кочияшът... и още някой.

— Не... не стреляйте! — заекна кочияшът. — Кълна се, че в каретата няма ценни неща. Милост! — изхленчи мъжът. — Моля ви, не ме убивайте!

След миг вратичката на каретата се отвори с трясък и Джулиана извика тихо. Две матово проблясващи пистолетни дула се насочиха срещу нея. Уплашена до смърт, тя устреми поглед към мъжа, който ги държеше.

Видя само очите му. Въпреки мрака различи цвета им. Блестяха като ясни златни пламъчета, светли и недействителни.

Очите на дявола.

— Нямало ценни неща в каретата, така ли?

Хладният нощен въздух нахлу във вътрешността. Но това не беше нищо в сравнение със студа, който я скова при звука на този глас... Тих и остър като стомана, разрязваща опъната коприна. Главата ѝ се замая.

Винаги беше презирала глупавите, слаби, безпомощни жени. Ала когато разбойникът я измери с поглед, студен и безмилостен, тя се почувства разголена пред очите му.

Кожата ѝ настръхна. Беше неспособна да се помръдне, неспособна да произнесе дори една дума. Не можа дори да преглътне буцата, която заседна в гърлото ѝ. Страхът отне ума ѝ. Никога не се беше чувствала така. Спомни си мисис Чедуик и неволно си каза, че достойната дама сигурно ще се зарадва да узнае, че е имала право с опасенията си. Нещо дълбоко в нея ѝ заяви с ужасяваща сигурност, че това е той...

Свраката.

2

Дейн Куинси Гранвил не очакваше неразумната реакция на кочияша. Изплющяване на камшик, див крясък. Конете се изправиха на задните си крака и Дейн инстинктивно отскочи назад. За малко да попадне под колелата. Превозното средство буквално направи скок напред и се насочи към завоя на пътя.

Нещастен глупак! За бога, това няма да свърши добре! Завоят беше много остър, каретата се движеше твърде бързо...

Ноцта сякаш експлодира. Вдигна се адски шум. Чу се звук от удар, чупене на дърво... конете изцвилиха от страх.

После тишина.

Дейн стисна зъби и се затича след каретата. Скочи от коня и влезе в гъстия храсталак, където бе изчезнало возилото. Вкопчи се в жилав храст и се наведе. Огледа се и скоро откри каретата. Беше се преобърнала и ударила в стъблото на голямо дърво.

Едно от колелата още се въртеше.

Конете бяха мъртви. Тялото на кочияша бе неестествено изкривено. Дейн потърси пулса му, но беше виждал твърде много мъртъвци, за да знае, че вече е твърде късно. Мъжът бе загинал.

Като по чудо вратичката на каретата беше цяла и затворена. Треперещ от гняв, очаквайки най-лошото, Дейн я отвори и погледна във вътрешността.

Момичето лежеше на покрива, свито на кълбо. Дишайки тежко, той я вдигна на ръце и я изнесе навън.

Коленичи с лудо биещо сърце на влажната земя, положи я на тревата и леко я раздруса.

— Събуди се! — заповяда остро, сякаш беше способен да прави чудеса... Скърцайки със зъби, я раздруса още веднъж. Трябваше да я върне към живота!

Главата ѝ увисна безсилно на ръката му.

— Проклятие! Казах ти да се събудиш!

Стомахът му се гърчеше от болки. Защо кочияшът реагира така глупаво? Така необмислено! Той не искаше да убива нито мъжа, нито момичето. На бойното поле край Брюксел бе видял достатъчно мъртви и умиращи. Бог знаеше колко го бе променило това. Как бе белязало бъдещия му живот. Сега искаше само...

Момичето простена.

От гърлото на разбойника се изтръгна дрезгав смях. Какво облекчение!

Точно днес ли трябваше да се случи това? Такава нещастна случайност. Тук не можеше да провери дали е ранена. Не и в мрака на гората. Трябваше да я изнесе оттук. Сега, веднага. Не можеше да губи нито секунда, иначе рискуваше да го хванат. И тогава всичко щеше да иде по дяволите.

Разбойникът измъкна от каретата куфар и натъпкана торба и свирна на Пърсифал. Момичето не се събуди. Не се помръдна и когато той се метна на коня и потегли ходом, като я крепеше внимателно пред себе си.

Само след няколко минути влезе в малката ловна хижа с припадналата на ръце. Стъпваше уверено, сякаш навън беше светло. Отиде до леглото край отсрещната стена и внимателно положи момичето върху покривката.

Бързо запали огън и отново отиде при нея. Предпазливо опипа тялото ѝ, търсейки счупени кости. Действаше като опитен лекар.

Откри няколко драскотини и натъртвания. Най-лошата рана беше на тила. Мястото беше силно подуто, кожата се бе спукала на няколко места. Когато го докосна, момичето потрепери. Дейн донесе леген с топла вода и няколко ивици лен. Почисти раната и я превърза. После се изправи и огледа обстойно припадналата.

Мислите в главата му се надпреварваха. Веднага получи представа за жертвата си. Млада, макар и не в първа младост. Крехка фигура, тесни рамене, с теглото на дете. Макар и с нежна конструкция, вече не е момиче, реши той с многозначителна усмивка. Пътническият костюм от раирана коприна беше закопчан до брадичката. Скъп плат, а кройката свидетелстваше за отличен вкус. Облеклото и фино изрязаното лице допускаха заключението, че дамата произхожда от заможно, привилегировано семейство. Накратко — дама от висшето общество. Той се усмихна и нетърпеливо разкопча копчетата. Как, по

дяволите, дишат тия жените в тесните си дрехи? Сигурно никога нямаше да намери отговор на тази загадка.

Погледът му се върна към лицето ѝ. Острата брадичка, макар и изящна, беше предупреждение — дамата имаше своенравен характер и обичаше да се налага. Иначе природата не я беше оцетила. Очите ѝ сигурно са дяволски изразителни, каза си той. Дългите черни мигли го възхитиха. Те лежаха върху бузите като елегантно извити дъги. Какъв ли цвят имаха очите ѝ... Сини, реши той, защото кожата беше светла като слонова кост. Бе загубила бонето си и гъстата коса беше разрошена. По тесните рамене падаха красиви кестеняви кичури.

Свраката замислено присви очи. Защо, по дяволите, жена като нея пътуваше сама? Без камериерка, без други придружители? Погледна към ръката ѝ.

Не носеше пръстен. Нито брачен, нито годежен.

Значи нямаше съпруг. Нито годеник.

Външно той остана спокоен, дори равнодушен. Ала в сърцето му се събуди известен интерес. Тялото ѝ не беше особено привлекателно, но устата... Тя не беше от типа жени, които го привличаха. Когато милваше жена, той искаше да усеща женските ѝ прелести. Обичаше да усеща под ръцете си меки, зрели закръглениости. Тази тук — която и да беше тя — изглеждаше твърде дребна, твърде крехка. Даже би я нарекъл мършава. Защо тогава изпитваше това обезпокояващо чувство в долната част на корема?

Уплашен, той установи, че неволно е взел ръката ѝ в своята. Пусна я веднага, сякаш беше горещо желязо, но в следващия миг я зави грижливо с едно одеяло.

Не само собственото му поведение го учудваше.

Нещо рунтаво се стрелна като светкавица към леглото. Котката изобщо не обърна внимание на стопанина си, а се сгуши в жената и замърка доволно.

— По дяволите, Максимилиан, не очаквах тъкмо ти да ме предадеш! Защо се държиш така? Ако не си забелязал, тази жена е непозната, а ти не обичаш непознати. Мислех, че не понасяш друг човек, освен мен!

Големи, косо разположени жълто-зелени очи примигнаха насреща му като на сова и Дейн въздъхна.

— Добре, добре, признавам — дамата е възхитителна. Даже много.

Котаракът замърка още по-силно. Дейн се ухили и го почеса зад ушите.

В следващия миг веждите му се смръщиха и челюстта се стегна. Непознатата беше съвсем тиха. Лежеше абсолютно неподвижно. Беше виждал достатъчно хора с рани на главата. Ами ако повече не се събуди?

Какво ще прави тогава? Животът му ще се промени напълно.

Той не искаше тя да умре. Не желаше смъртта на никого! Този съдбоносен обрат изобщо не се вписваше в плановете му. Не желаше да натовари душата си с такава вина. Присъствието на жената беше неочаквано и нежелано усложнение. Той въздъхна. Знаеше, че няма власт да промени това обстоятелство. Нищо не можеше да направи.

Максимилиан погледна стопанина си, протегна се и скочи на рамото му.

Дейн го помилва благодарно.

— Нямаме друг избор, освен да чакаме, приятелче.

Котаракът се разположи удобно на раменете му и замърка в знак на съгласие.

Почти в същия миг Джулиана се раздвижи. Събуди я неприятна тръпка. Инстинктивно усещаше, че нещо не е наред, главата ѝ бе станала двойно по-голяма. Не можеше да се движи. Крайниците ѝ тежаха като олово. Но под нея беше меко. Намирам се в легло, осъзна тя, и съм добре завита. Отвори предпазливо едното си око, после другото. Наоколо беше тъмно. Раздвижи се и усети болезнено пробуждане в главата. Простена жално и се отказа от движението. Какво ставаше, за бога?

Лека-полека случката на пътя се възстанови в съзнанието ѝ. Мислите ѝ идваха парче по парче и тя имаше чувството, че напредва мъчително през мокър пясък. Видя два пистолета, насочени към сърцето ѝ. Спомни си внезапния тласък на каретата, преобръщането, как търсеше опора с ръце...

Нищо повече. Пълен мрак.

А сега беше тук, на това чуждо място.

А после видя разбойника. Свраката.

Той я наблюдаваше.

Усети съвсем ясно как косъмчетата по ръцете ѝ настръхнаха. На горната ѝ устна избиха капчици пот. Напрегна очи и се опита да различи нещо между размитите сенки. Нито една свещ не светеше, само догарящите дърва в камината хвърляха мътно сияние. Веднага забеляза две неща. Силуетът на мъжа беше странен. Раменете изглеждаха нееднакво високи и сраснали — велики боже, този човек беше гърбав!

Освен това — той беше без маска.

Като го видя, стомахът ѝ се сви на буца. Напрегна се и си заповяда да го огледа по-подробно. По дяволите, не виждаше почти нищо. Само тесен прав нос и една извита вежда. Сцената сякаш бе изскочила от кошмар. Тя не виждаше нищо, освен тъмни сенки, които се движеха заедно с него, сякаш искаха да го скрият от погледа ѝ. После той се обърна и я погледна. Под гъстите черни вежди очите искряха в мрака — златни и пламтящи... очите на дявола. Точно както го бе описала мисис Чедуик. Джулиана потрепери.

Мъжът пристъпи към леглото.

Очите му я уплашиха. Към ритмичните удари на чук в главата ѝ се прибави и неравномерното биене на сърцето. Мислите ѝ се извиваха и преплитаха като клоните на дърветата в гората. Той се изправи над нея като черно чудовище.

— О, ето че се събудихте, мистрес.

Мистрес ли? Не съм мистрес, помисли си сърдито Джулиана. Устните ѝ се отвориха и тя ги навлажни с език, за да отговори, но езикът ѝ се усещаше тежък и тромав.

— Не се опитвайте да говорите — прозвуча гласът му. Тих и дълбок, почти мелодичен. — Преживяхте много тежко падане. Каретата се завъртя като топка при детска игра.

Какво беше това — приятелско предупреждение? Възможно ли беше страшният горски разбойник да говори така любезно?

— Вървете в ада, откъдето сте дошли — проговори дрезгаво Джулиана.

И си плати за глупостта. Ох, как си плати! Режеца болка премина от единия край на главата до другия и тя простена задавено. Стана ѝ студено, пригади ѝ се и се почувства жалка и безпомощна.

— Изразителни думи, мадам, но се боя, че нямате понятие какво е в ада.

Джулиана се опита да възрази, но не намери сили. Очите ѝ се затвориха и светът отново потъна в мрак. Обзе я отчаяние и лека-полека потъна отново в забравата. Опита се да се пребори с мрака, но напразно. С едно ъгълче на съзнанието си усети как леглото до нея поддаде под тежестта му.

— Не! — Тихият протест дойде от нейната уста.

— Не се плашете, няма да ви сторя нищо.

Тя събра всичките ѝ останали сили и се опита да каже нещо, ала тялото и разумът отказваха да я слушат. Едрият, силен мъж се изтегна до нея. Това я изпълни с ужас. Отново си припомни какво беше казала мисис Чедуик. „Той е способен да ни убие, както спим.“ Това е невъзможно, реши тя. Тя беше стара мома и никога нямаше да усети мъжката близост. Кой мъж би легнал до нея... Само някой необикновен. Някой опасен горски разбойник.

Господи, той е гърбав, помисли си тя и отново потрепери.

Това беше сън. Кошмарен сън! Щом се събуди, всичко ще е изчезнало.

Когато Джулиана се събуди, слънцето огряваше всяко ъгълче на стаята. Златната му светлина беше благотворна и я изпълни с увереност, че всичко е наред. Раздвижи предпазливо глава. Болката беше много по-слаба отпреди. Това я накара да отвори очи.

Чу плискане на вода и погледът ѝ проследи шума. Свраката стоеше пред легена за миене, облечен само с бричове и ботуши. Главата му беше наведена и мускулите на ръцете му изпъкваха съвсем ясно.

Устата на Джулиана пресъхна. Гледката на голия гръден кош беше зашеметяваща. Явно снощи бе сънувала — никъде не се виждаше ни гърбица, нито срастване. Нищо у него не се набиваше в очите като ненормално или увредено. Всеки сантиметър от гъвкавото, мускулесто тяло беше съвършен. В тъмните кичурчета косми по гърдите му блестяха капчици вода като диаманти.

Сякаш усетил погледа ѝ, мъжът вдигна глава.

Погледите им се срещнаха. „Косата му е дяволски тъмна. Твърде дълга и рошава, за да го нарека суетен“, помисли си Джулиана. А

очите, които снощи бе сравнила с очите на дявола, бяха светлокафяви — толкова светли, че блестяха златни.

В този момент сърцето ѝ спря. Не знаеше кое е по-тревожно — гледката на полуголия мъж или фактът, че този мъж бе прекарал цялата нощ до нея в леглото. Макар че гордостта ѝ нашепваше друго, тя не отмести поглед.

Той проговори и гласът му ѝ напомни за любимото шотландско уиски на брат ѝ Себастиан — сух и копринено мек, проникващ.

— Радвам се, че се събудихте. — Едната тъмна вежда се вдигна въпросително. — Спахте дълбоко и спокойно и това е добър знак. Макар по едно време да се страхувах, че няма да се събудите.

Джулиана не каза нищо и не го изпусна от поглед. Надигна се леко, пренебрегвайки болката.

— Мислех си, че ще ликувате, ако не се събудя.

— Защо, за бога?

— Защото видях лицето ви. — Признанието се изплъзна неволно от устните ѝ.

Мъжът мълча дълго, а когато заговори, гласът му беше опасно тих.

— Така значи... Видяхте лицето ми...

Джулиана го изгледа остро, но изражението му остана непроницаемо.

— Мисля, че още известно време ще ви боли глава. Отокът е доста голям.

Джулиана автоматично вдигна ръка към тила си и проплака от болка. Пръстите ѝ напипаха огромна подутина. Мъжът насреща ѝ отново вдигна вежди.

— Какво, да не мислите, че ви лъжа?

Джулиана го погледна укорно. Или поне така се надяваше.

— Нито за миг не съм помислила подобно нещо. Вие сте горски разбойник, сър, и аз съм в правото си да предполагам, че вършите отвратителни неща.

— О, пак ли сте в лошо настроение?

Джулиана вирна брадичка.

— Къде е кочияшът? — попита високомерно. — И него ли държите затворен някъде тук?

Лицето му потръпна и тя разбра.

— Загина — отговори кратко той.

— Какво искате да кажете? — попита ужасено Джулиана.

Той я погледна втренчено и устните ѝ се отвориха.

— Значи той... значи е мъртъв?

— Да.

Джулиана отвори широко очи. В сърцето ѝ се бореха най-различни усещания.

— Господи... Мили боже, искате да кажете, че вие... вие... — Не беше в състояние да довърши мисълта си.

Мъжът се намръщи.

— Не съм го убил аз — изрече беззвучно и вдигна рамене. — Когато стигнах до него, беше мъртъв.

— О! — Джулиана извърна поглед. Очите ѝ се напълниха със сълзи.

Нещо под завивката се раздвижи. Точно до крака ѝ! Тя скочи уплашено и изпищя.

— Тук има плъхове!

Понечи да избяга навън, но мъжът я задържа.

— Това е Максимилиан.

— Какво? Нима им дават и имена? — Тя беше вън от себе си.

Ужаси се още повече, когато разбойникът отметна глава назад и избухна в смях. Гърлен смях, който много ѝ хареса. Това засили объркването ѝ.

Той посочи с брадичка към леглото, което тя бе напуснала в бягство.

— Погледнете! — Не каза нищо повече.

Джулиана се обърна и се почувства ужасна глупачка. Изпод завивката се подаде черна главичка с две стърчащи уши. Последва я тяло с дълга копринена козина. По дяволите, това беше котка! Огромните жълто-зелени очи я гледаха любопитно. Животното наклони глава, сякаш я поздравяваше.

— Позволете да ви представя Максимилиан — каза разбойникът. — Хареса ви веднага, което е твърде учудващо за мен. Защото Максимилиан е много капризен. Не понася чужди хора.

— Изобщо не мога да си представя как е харесал вас — изсъска Джулиана.

— Виж ти! Не очаквах да срещна остроумна жена.

— Жена ли? — изфуча Джулиана. Не понасяше да ѝ говорят с такъв тон. Никой не смееше да се обръща пренебрежително към нея. Близките ѝ знаеха, че това я вбесява. И сега пое дълбоко въздух, за да му даде достоен отговор.

В следващия миг се случиха две неща. Твърде късно тя забеляза, че все още се държи за него и дори се е облегла на рамото му. Недопустима интимност! Но много по-обезпокояващо беше чувството, което се бе събудило в тялото ѝ от докосването до кожата му.

Веднага ѝ стана топло. Долната част на корема ѝ се присви, после се разшири. Неговото тяло беше твърдо и неподвижно, като изсечено от гранит.

Тя се опита да направи крачка назад, но той явно имаше други намерения. Задържа я, стегна хватката си и поклати глава. Тя не усети болка, но силните мъжки ръце върху раменете ѝ бяха крайно обезпокояващи.

— Бяхте сама в каретата — рече неочаквано той. — Защо?

Джулиана го погледна в очите.

— Аз съм на възраст, когато не се нуждая от компаньонка, сър.

— Винаги ли пътувате без камериерка?

— Момичето ми се разболя. Изпратих я обратно в Лондон — гласеше спокойният отговор.

— Къде отивахте?

Джулиана вирна брадичка.

— В Бат — отговори все така искрено. — Там имам къща.

— Кой ви очаква там? — Въпросите следваха непосредствено един след друг.

— Мъжът ми — отговори моментално тя.

Очите му се присвиха. Преди тя да е успяла да му попречи, той вдигна ръката ѝ.

— Не носите пръстен и никога не сте носили — гласеше лаконичният коментар. — Не сте нито омъжена, нито сгодена.

Джулиана се стъписа леко. Въпреки това не е съвсем прав, каза си войнствено. Някога беше носила годежния пръстен на Томас...

— Питам ви още веднъж. Кой ви очаква в Бат?

В гърдите на Джулиана се надигна панически страх, но тя се постара да го прикрие.

— Вече ви казах. Мъжът ми...

— Скъпа моя — прекъсна я спокойно разбойникът, — аз съм добър познавач на човешката душа. Животът ми зависи от това, разбирате ли? Свикнал съм да чета по лицата на хората. На вашето лице е изписано, че лъжете. То ми казва, че никой не ви очаква. Не ме обиждайте, като се опитвате да ме измамите.

Джулиана изведнъж изпита чувството, че на гърдите ѝ е паднал воденичен камък. По дяволите, той имаше право! Пеги смяташе, че господарката ѝ отдавна вече е в Бат, а слугите в къщата там не очакваха пристигането ѝ. Ако някой от братята ѝ я потърсеше, щяха да му кажат, че тя е в Бат и не се знае кога ще се върне.

Никой не знаеше къде е тя. Никой.

— Как се казвате?

Следвайки първия си импулс, тя беше готова да му каже, че брат ѝ е маркиз Търстън, но бързо се овладя. Ако научи истинското ѝ име, той ще поиска откуп... и може би ще я убие, когато го получи!

Умът ѝ работеше трескаво. Външно остана съвсем спокойна, а отговорът ѝ прозвуча съвсем гладко:

— Името ми е мис Джулиана Клер. — Това не беше лъжа. Бе оставила само фамилното име. Погледна го право в очите и спря да диша. Не беше глупава и знаеше, че ако погледне встрани, той ще го възприеме като знак, че е излъгала. — А вашето име, сър? Как се казвате?

Тя бе отговорила по-бързо, отколкото той. Разбойникът пусна ръката ѝ и направи лек поклон. Я виж ти — свраките имали маниери! Джулиана не знаеше да се ядоса ли или да се изсмее.

— Можете да ме наричате Дейн.

Не я излъга. Тя беше убедена, че и той само е пропуснал фамилното си име.

Мъжът се изправи в целия си ръст и Джулиана усети предизвикателство в този жест. Макар че беше решена да не се предава лесно, внезапната острота в погледа му я разтревожи. В този мъж имаше нещо диво, необузвано, което ѝ причиняваше сухота в устата и сърцебиене.

Тя остана загледана в очите му — цяла вечност, както ѝ се стори — докато тилът ѝ се скова. Рядко се срещаха мъже, едри като братята ѝ. Беше безсмислено да води битка с такъв мъж. Едър, силен, смел, решителен. Погледнат отблизо, беше още по-впечатляващ отпреди.

Даже през нощта с маска и пистолети не изглеждаше така заплашителен. Остро изсечени черти на лицето, широка, ъгловата брадичка, хубав, пропорционален нос. Бузи, издялани с длетото на скулптор. Не. Художникът сигурно би опитал да смекчи тези безкомпромисни черти. Въпреки това ъгловатото лице беше подходящата рамка за великолепните кехлибарени очи, скрили светлината си под гъсти черни мигли.

Реакцията ѝ беше учудващо силна. Силна като него. Внезапно обаче в очите му падна сянка, тъмна и непроницаема, която я накара да потрепери вътрешно.

Погледна го с нова предпазливост. Все пак той беше опасен горски разбойник. Дявол. Мъж, който насилваше жени. Поне така разправяха хората.

Още по-зле. Той сякаш четеше мислите ѝ. Как само ѝ се усмихна!

— Какво ще правите с мен? — попита сковано тя.

Той вдигна едната си вежда.

— Отличен въпрос — отговори с лека усмивка и се престори, че мисли задълбочено. — Всъщност нямам намерение да държа заложници.

Джулиана изохка тихо. Макар да беше твърдо решена да не се плаши от него, усети как пребледнява.

— Аха — кимна любезно той. — Виждам, че сте схванали ситуацията. Какво да правя с вас? Ясно е, че не мога да ви пусна да си отидете. — Той поклати глава. — Въпреки това думата „заложница“ не ми харесва.

Джулиана падна тежко на леглото.

— Може би предпочитате „пленница“? Като си помисля, няма особена разлика.

— Вероятно имате право. — Той поглади брадичката си, сякаш продължаваше да размисля. — Тогава ще гледам на вас като на своя... гостенка. Точно така. Вие сте ми на гости.

— Ако бях гостенка, щях да си отида, когато поискам — отбеляза мъдро Джулиана. — А случаят не е такъв.

Лицето му придоби още по-загадъчно изражение. Джулиана не знаеше какво да мисли. Ясно беше само едно: този човек не изпитваше чувство за вина!

— Да, права сте — рече той след известно време. Думите прозвучаха почти със съжаление, но по устните му пробяга лека усмивка.

За бога! Този тип беше толкова самодоволен! По-късно Джулиана не беше в състояние да каже какво я бе тласнало към тази постъпка. Помнеше само, че в гърдите ѝ забушува див гняв. Как смееше той да си играе с нея по такъв начин!

Без да се колебае, тя стана, мина покрай него и се запъти към вратата.

Усмивката му изчезна.

— Къде отивате?

Посегна към нея, но тя се измъкна изпод ръката му и се затича. Макар да беше гъвкава като невестулка, той се оказа по-бърз от нея. Сграбчи я изотзад и я обърна рязко.

Ала Джулиана не му позволи да я спре. Диво размахваше ръце, удряше го където свари, биеше се, сякаш от това зависеше животът ѝ. Лакътят ѝ се удари в нещо твърдо. Чу глух удар и по ръката ѝ премина режеща болка, но тя не ѝ обърна внимание. Грозното проклятие, което прозвуча над главата ѝ я вдъхнови за нов, още по-силен удар.

Оказа се, че е невъзможно да го удари втори път. Той я вдигна и я хвърли на леглото. Джулиана извика стреснато. Силно, тежко тяло се стовари върху нейното. Мили боже! Той лежеше върху нея!

Вече не можеше да се бори, но това не означаваше, че е победена. За миг се запита дали да плюе в лицето му. Никога досега не беше прилагала такава тактика.

Дейн... горският разбойник, легнал отгоре ѝ, стисна зъби.

— Не смейте! — Гласът му прозвуча предупредително.

— Жалък негодник! — изсъска тя и го обсипа с поток от ругатни, които изненадаха и самата нея. — Да знаете, че няма да се отървете! Ще ви заловят и ще ви обесят! Ще ви намажат с катран и ще ви овалят в перушина! Ще разчекнат трупа ви...

— Свършихте ли? — попита спокойно той.

Джулиана видя раната над веждата му и изпита задоволство. Значи не беше толкова непобедим.

— Разбира се, че не!

— О, млъкнете. Мили боже, не очаквах да срещна толкова опърничаво женище. Истинска фурия.

— Как си позволявате...

Той продължи, сякаш тя не беше казала нищо.

— Никога не бях срещал такава кръвожадна жена. Първо ви сметнах за изискана, добре възпитана дама, но вече разбирам защо не сте си намерили съпруг.

— Вие ме обиждате!

Хладните златни очи останаха втренчени в лицето ѝ.

— Това не е обида, това е факт. Е, след като вече се радвам на цялото ви внимание, позволете да кажа, че вие, котенце...

— Не ме наричайте така!

Мъжът поклати глава.

— Не е особено умно да подценявате противниците си, котенце. Приемете сериозно предупреждението ми. В тази неща аз имам повече опит от вас.

— Какво означава това?

Той се усмихна не особено дружелюбно.

— Аз съм крадец. Разбойник по пътищата. Човек, търсен от правосъдието. Значи не можете да предвидите какво ще направя.

Джулиана пое дълбоко въздух. Кръвта замръзна във вените ѝ.

— Няма да ми причините зло.

— Защо сте толкова сигурна? Вие видяхте лицето ми.

Джулиана не обърна внимание на тези думи.

— Иначе нямаше да ме доведете тук — продължи тя, стараейки се да говори убедително, макар да се чувстваше все по-неспокойна. — Можехте да ме оставите в каретата, нали? Аз не нося нищо ценно, освен верижката на шията си. Нямам накити, нямам...

— Може да съм ви довел тук по съвсем друга причина.

— И каква е тя? — Джулиана усети, че бе задала глупав въпрос, но вече беше късно. Едва сега осъзна, че не бе помислила за тази възможност.

Той обаче беше помислил.

Погледът му се плъзна по лицето ѝ и тя неволно спря да диша. Вниманието му бе привлечено от обшитото с дантели деколте на корсажа ѝ. Тя се погледна и откри две меки розови хълмчета — тежестта на тялото му бе повдигнала гърдите ѝ и ги бе разголила почти до половината. Младата жена се опита да освободи ръцете си, но напразно.

— Може би съм ви довел тук, за да се позабавлявам. — Мъжът направи многозначителна пауза и вдигна вежди. — Ние с вас сме сами в тази хижа. Да, котенце, само ние двамата!

Гърлото на Джулиана пресъхна. Не можеше да диша и повярва, че ей сега ще се задуши. Пребледня и здраво стисна устни, за да не треперят.

Ама че глупачка беше! Наистина ли бе очаквала малко приключение? Сега копнееше да вземе назад необмислените си думи.

Но нима той очакваше тя да падне на колене пред него? Значи се заблуждаваше. Гордостта ѝ забраняваше да се смири. Смело се опита да преглътне буцата в гърлото и да се държи достойно.

— Тогава направете, каквото искате — отговори глухо. — Няма да се отбранявам. Но искам веднага да ви кажа, че няма да ми доставите удоволствие.

По лицето му пробяга едва забележима тръпка.

— Смели думи. Но бъдете спокойна, котенце. В никакъв случай няма да ви натрапя участ, по-лоша от смъртта. Добродетелта ви е сигурна... поне за момента. Може би друг път. Сега си имам работа.

Този човек си играеше с нея! Надсмиваше ѝ се. Обиждаше я. Но щеше да я остави на мира и да излезе. По тялото ѝ пробягваха ледени тръпки. Щом той я пусна, тя се отдръпна към стената и се постара да стои колкото се може по-далече от него.

Мъжът навлече ризата си и свали от куката на стената тъмна наметка и черна маска — същите, които носеше миналата нощ. Сгъна грижливо наметката, прибра я в една торба и стегна вървите.

— Излизате ли? — попита Джулиана и вдигна колене към лицето си.

— О, не се притеснявайте — отговори любезно той. — Ще се върна жив и здрав, обещавам ви.

— Какво? Значи ще нападнете поредната карета и ще отвлечете още няколко жени?

— Нямам такова намерение. Не мога да делея леглото си с повече от една жена. Макар че мисълта да спя с по една жена от всяка страна ми звучи доста привлекателна.

Дали бе видял изчервяването ѝ? Джулиана повярва, че я е видял и се забавлява със смущението ѝ.

— Вие сте отвратителен. — Гласът ѝ трепереше от възмущение.

— Вече го чух.

— Нямам никакво намерение да спя в едно легло с вас.

Усмивката му беше саркастична.

— Миналата нощ спяхте до мен, котенце. — Меките нотки в гласа му бяха изкусителни.

— Но няма да го направя втори път — настоя разгорещено тя.

Той избухна в смях. Негодникът се засмя!

— Боже, колко се вълнувате! Бих могъл да заключа, че никога не сте спали в едно легло с мъж.

Беше под достойнството на Джулиана да реагира на тази забележка. Вместо това тя затаи дъх, защото разбойникът отново се приближи към нея. С мъка успя да остане на леглото, вместо да скочи и да побегне панически.

Усмиваше ли се той? Или се хилеше коварно? Все още имаше онова странно изражение. Наведе се към нея и заговори вразумително:

— Няма да ви навреди да узнаете, котенце, че се намираме сред гората, далеч от всяко човешко присъствие. Разбира се, няма да ви кажа къде сме. Можете да крещите с все сила, да викате за помощ колкото ви държи глас, но няма да има полза. Никой няма да ви чуе. — Прокара пръст по нослето ѝ и кимна. — Довиждане, сладко котенце!

Джулиана го удари по ръката.

— Престанете да ме наричате така!

Мъжът поклати глава и се запъти към вратата. Ами да, негодникът щеше да излезе! Това можеше да се очаква. Но тя още не беше свършила.

— Не се изненадвайте, ако при завръщането си заварите хижата празна! — извика подире му.

Това го накара да спре. Обърна се бавно и равнодушно вдигна вежди.

— Май ударът по тила е повредил слуха ви. Повтарям: няма къде да бягате. Ако желаете, ще ви вържа ръцете и краката, за да разберете, че говоря сериозно.

— Няма да посмеете! — изфуча вбесено Джулиана. — Никога!

Усмивката му угасна.

— Наистина ли смятате така? Вие няма да напуснете тази хижа, котенце. За да го постигна, съм готов да прибягна до всяко средство. Колкото по-скоро се примирите с фактите, толкова по-добре за вас.

Търпението на мъжа има граници — поне моето не е особено голямо. Затова бъдете умничка и не ме предизвиквайте. Не ме поставяйте на изпитание, защото ще съжалявате.

Недвусмислената заплаха беше произнесена с делови тон. Без да чака отговор, той ѝ обърна гръб и се запъти към вратата. Излезе и Джулиана чу как ключът в ключалката се превърта два пъти.

Тя въздъхна тихо и се сви на леглото, обзета от болка. Горчивият вкус на страха изпълваше устата ѝ.

Дали възнамеряваше да ѝ стори зло? Да я изнасили? Да я убие? Мили боже, наистина ли животът ѝ беше в опасност?

О, само да знаеше! Макар да го предизвикваше, той ѝ вдъхваше страх. Сковаващ страх.

Той ѝ бе разяснил какво е положението ѝ... ясно и точно.

Истината беше неопровержима. Тя беше пленница на един непредвидим горски разбойник и зависеше изцяло от настроенията му. Той нападаше мирни пътници и ги ограбваше. Според вестниците не се гнусеше и от убийство.

3

Дейн не бе излъгал. Мис Джулиана Клер бе прекарала известно време в безсъзнание и той се опасяваше, че никога няма да се събуди. Беше много радостен, че раната ѝ не е сериозна. Макар да изглеждаше външно крехка, тя явно беше здрава и жилава. Освен това изглеждаше доста красива.

Той опипа предпазливо окото си. Имаше оток, кожата беше одраскана. Проклятие! Тази жена му бе пуснала кръв. Това го изненада и ядоса, но в същото време събуди в сърцето му нещо като възхищение.

Въпреки това той изкриви лице, когато подсвирна на Пърсифал. Кого заблуждаваше? Само себе си. Малката беше красива. Повече от красива.

Точно така. Тя беше красавица и го вълнуваше. Отдавна не се беше чувствал така. Беше я наблюдавал, докато спеше. Утринната светлина падаше през прозореца и разпиляната по възглавницата коса блестеше златна. Струваше му доста усилия да стане от леглото, без да я е докоснал.

Докато оседлаваше Пърсифал, той продължи да размишлява. Джулиана беше красива, добре възпитана, произхождаше от добро семейство. Изглеждаше образована. Явно за нея се грижеха добре. Облеклото ѝ беше изискано — Дейн бе убеден в това. Освен това не беше някое вятърничаво девойче. Вече бе преминала първия цъфтеж на младостта. Ако трябваше да отгатне, щеше да заложи на двайсет и шест или двайсет и седем години.

Обаче беше неопитна. Недокосната от мъж. Беше готов да се обзаложи, че никой не я е целувал.

Тази увереност го възбуди.

Той се метна на гърба на Пърсифал и погледна назад към хижата. Тя беше част от имотите на семейството му, но отскоро я използваше за други цели... По дяволите, как му се искаше мис Джулиана Клер да беше грозно, безобидно същество със сънлив дух. Видя я да скача от

легло то право в ръцете му, когато откри Максимилиан под завивката. Чувството беше крайно обезпокоително.

Намести се по-удобно на седлото и въздъхна. Мисълта за Джулиана оказваше непосредствено въздействие върху тялото му. То пулсираше от възбуда. Странно, помисли си Дейн, досега бях абсолютно уверен в способността си да се владее. Това беше много съществена част от дейността му.

Ала мислите му продължиха да се отклоняват.

Не се бе излъгал по отношение на очите ѝ. Невероятно красиви очи. Не само сини, а кобалтовосини и — много странно — влажни като на кошута. Трябваше да си напомни, че тези великолепни очи не пламтят от страст, че меките, пълни устни не търсят неговата уста. Очите бяха глетчери, езикът — леден вятър в мразовит зимен ден. Изправи се срещу него с учудваща смелост... като се има предвид в какво положение бе попаднала. Макар и неохотно, той призна пред себе си, че заложницата му представляваше възхитителна смесица от сила и нежност.

За да бъде честен пред себе си, призна, че ценеше високо смелостта, самообладанието и ясният ѝ ум. При други обстоятелства... той побърза да отхвърли тази мисъл. Обстоятелствата бяха такива, каквито са. Нямаше да се променят. В случай на съмнение Дейн беше прагматичен. Отдавна бе проумял, че пожелателното мислене е само за глупаците. Разумът беше най-важната добродетел. Неразумният мъж никога не би могъл да постигне онова, което правеше той. От него се изискваше да чака търпеливо. Да преценява трезво. Да не губи самообладание в опасната ситуация. В природата му беше да изчаква, но когато го раздразваха силно, избухваше и показваше огнения си темперамент.

Но той беше мъж на делото. В този особен случай трябваше да се приспособи към реалностите. Това със сигурност не му беше първият път. Като мъж не бе трудно да омагьоса една жена, да я ласкае и да я лъже, да я заплашва и притеснява, да я завладее, да я спечели... Репертоарът му беше многостранен, в зависимост от това какво се искаше от него.

Дейн въздъхна. Естествено, не му беше убягнало как тя се сви в самия край на леглото. Ако виждаше в него звяр, това беше добре и правилно. Ако беше убедена, че той е опасен, още по-добре. Колкото и

да му се искаше да вкуси сладките устни на красивата Джулиана, да я накара да се разтопи в прегръдката му и да му се отдаде със страст... бе по-добре да се въздържи.

Дамата не биваше да знае, че страшната слава на Свраката е до голяма степен лъжа. Че изобщо не отговаря на действителните му дела. Трябваше да опази името си. Името на Свраката. Да се прояви като разбойник, а не като Дон Жуан.

Ако беше научил нещо в живота си на възрастен, зрял човек, то бе, че в страха има и нещо добро. Страхът изостряше сетивата и правеше човек бдителен. Страхът беше поносим, докато не се превърне в злоба, която заличава всичко и задушавя живота.

Смъртта бе единственото неизбежно нещо в живота. Той бе стигнал до това заключение на бойното поле край Ватерло, докато гледаше безбройните трупове. Това беше денят, който продължаваше да го преследва и щеше да го преследва до последния му дъх.

Смъртта беше единственото, което го караше да се страхува.

Естествено, никой не биваше да знае за това. Дейн отричаше смъртта.

Той не беше герой. Просто бе имал късмет.

Да, смъртта будеше в сърцето му страх. Но това беше нещо много лично. Кръст, който трябваше да носи сам. Собственият му демон.

Собственият му ад.

Сърцето на Джулиана продължаваше да бие лудо. Погледът ѝ беше втренчен в ключалката. Бученето в главата ѝ се усилваше. Желанието да скрие лице в ръцете си и да избухне в плач заплашваше да я надвие. Спомни си как беше плакала, когато Томас я изостави пред олтара. Плака, докато не ѝ останаха сълзи, докато се почувства празна и пресъхнала. Още тогава знаеше, че е безсмислено да плаче. И сега беше безсмислено.

Оттогава беше минало много време. Тя беше друга жена. Не искаше да е слаба. Трябваше да бъде силна. Нямахше да се самосъжалява и да оплаква съдбата си.

Искаше да използва отсъствието на Свраката по най-добрия начин. Да намери изход. Избавление.

Но първо трябваше да се облекчи. Намери нощното гърне в ъгъла и бързо се възползва от него. Покри го грижливо с капака и се огледа. Имаше предостатъчно време. Леглото беше много удобно — доста учудващо обстоятелство. Хижата бе просторна и в отлично състояние. Освен това абсолютно чиста — още едно учудващо обстоятелство. Пред широката каменна камина стояха две високи кресла. Наблизо имаше масичка с две ниски столчета. Погледът ѝ падна върху чинията в средата на масата. Изведнъж усети, че умира от глад, и се отпусна на едното столче. Каквото и да беше намислил разбойникът, явно не искаше да умори пленницата си от гладна смърт.

Намери в чинията хляб и сирене и си отрязва по едно голямо парче. Скромна храна, но Джулиана май никога не бе яла нещо по-вкусно, дори когато ѝ го сервираха в скъп порцелан и кристал. Дейн ѝ беше оставил дори малка бутилка с прекрасно вино.

Когато утоли глада си, тя продължи огледа на хижата. Мислите в главата ѝ бяха объркани. Свраката нямаше нищо общо с разбойниците от представите ѝ. Глупости, та тя изобщо не познаваше мъже от този тип! Той е прав, помисли си тя, докато поглъщаше последното парченце сирене — човек не бива да подценява неприятелите си. Ако е умен, и той не бива да я подценява.

Тя изтри устата си и насочи поглед към тежкия дървен шкаф срещу масата. Отвори го и установи, че е подреден много грижливо. Намери вътре куфара, с който беше тръгнала за Бат, и остана много учудена. Разбойникът бе проявил внимание към нея и бе взел дрехите ѝ.

Внимавай, предупреди я вътрешният глас, не забравяй, че властта е определила награда за главата му.

Отрезвяваща мисъл. Без съмнение той бе взел куфара ѝ с мисълта, че съдържа накити и други ценни вещи. Погледът ѝ отново обходи помещението. Нещо ѝ изглеждаше странно. Постепенно проумя какво е и се нарече глупава гъска. Това изобщо не беше дом на беден човек. Мебелите бяха масивни и свидетелстваха за добър майстор. Постелята на разбойника не беше на пода, а представляваше истинско легло. Спалното бельо беше много изискано. Виното също доказваше добър вкус и пари.

Ами да! Той беше преуспяващ разбойник.

Джулиана избърса ръцете си със салфетката и стана. Болката в главата ѝ постепенно отслабваше, ала гневът, че е заключена, беше все така силен. Той нямаше право да постъпва така с нея. Отиде до вратата и сърдито задърпа бравата. Без успех.

После провери прозорците един по един. Имаше по два прозореца от всяка страна на вратата. Накрая спря наред стаята, обезкуражена и разочарована. Прозорците бяха малки, разположени високо в стената. Даже да се качи на столче, не би могла да се промъкне през някой от тях. Бяха твърде високо и твърде малки.

По дяволите! Той беше прав. Нямаше начин да избяга.

Точно тогава откри ленения чувал в ъгъла до шкафа. Втурна се да го развърже, но спря, обзета от чувство за вина. Нямаше право да души в къщата на непознат човек... поне така ѝ нашепваше вътрешният глас.

Е, все пак обстоятелствата бяха необикновени. В пристъп на решителност отвори чувала и погледна вътре.

Банкноти. Десетки, стотици банкноти. Свраката държеше тук краденото!

Максимилиан се потърка в краката ѝ.

— Кажи на господаря си, че човек може да си печели прехраната и с честен труд, а не с кражба.

Вместо отговор котаракът притисна главичка в дланта ѝ, за да го погали.

Джулиана въздъхна и се настани в едно от креслата до камината. Максимилиан скочи в скута ѝ. Изрита я няколко пъти по корема, после се сви на кълбо, затвори очи и замърка доволно.

Джулиана милваше гъстата му козина и се радваше на компанията му. Би трябвало да се засрами от тази мисъл, но ако трябваше да остане още известно време в този затвор, можеше да се радва, че тук поне е уютно. Още известно време? В никакъв случай. Вярно, за момента не можеше да избяга, но трябваше да измисли хитър план за бягство. Точно това щеше да направи.

Джулиана прекара остатъка от деня в безделие. Надвечер вече не я болеше глава, чувстваше се много по-добре. Не знаеше колко е часът и се опита да се ориентира по цвета на небето, което виждаше през прозорците. Хижата постепенно се изпълни със сенки. Нощта

наближаваше. Луната се появи за момент в един от прозорците и отново изчезна.

Свраката не се връщаше.

В главата ѝ се гонеха объркани мисли. Ами ако са го заловили? Ако са го простреляли? Или е заловен и обесен по бързата процедура? Никой не знаеше, че разбойникът държи пленница в хижата си.

Лошите мисли се загнездиха в главата ѝ. Да, тя мразеше негодника, но не искаше да го види обесен. Когато най-сетне си легна, тази мисъл ѝ попречи да заспи. Все пак угаси свещта до леглото, отпусна се на възглавницата и се загледа в тавана. Максимилиан се бе сгушил до нея и я топлеше. Тъкмо бе задрямала, когато ключът се превъртя в ключалката.

Вратата се отвори с тихо скърцане. В хижата нахлу хладен, влажен въздух. Влизането на Свраката я разбуди веднага.

На рамото му висеше чанта. Изглеждаше съвсем лека, когато я остави до ленения чувал.

Той се обърна и погледите им се срещнаха.

— Още ли сте будна? Приятно ли прекарахте деня?

Джулиана презрително поклати глава. Новият ѝ приятел Максимилиан вече я бе напуснал. Още като чу шума на ключа в бравата, котаракът скочи от леглото на масата, а оттам — на гърба на господаря си. Просна се на раменете му като кожена яка и Джулиана разбра защо снощи бе помислила Дейн за гърбав.

Сега я гледаха два чифта кехлибарени очи. Този мъж носеше арогантността си като орден за заслуги. Тя личеше във вирнатата брадичка, в извивката на устните, в самодоволната усмивка.

Облечен от главата до петите в черно, разбойникът изглеждаше застрашително. По гърба ѝ пробягаха студени тръпки. Не можеше да си обясни как той изпълва всяко ъгълче на помещението с присъствието си — това нямаше нищо общо нито с ръста, нито с ширината на раменете му. Да, човек нямаше как да не го забележи. Но не беше само това, а нещо много по-различно. Дори хижата да беше сто пъти по-голяма, той пак щеше да я изпълни. У него имаше сила, която я караше да трепери вътрешно. Все едно дали ѝ харесваше или не, присъствието му поглъщаше всичко. Той искаше тя да го гледа в очите... буквално ѝ заповядваше да го гледа в очите!

Мъжът насреща ѝ беше естествен и непресторен, без лигавостта на лондонските дендита. Тя можеше да помирише вятъра в косата му, пръстта по кожата му. Колко бе хубав — той, горският разбойник! Това признание я стъписа и в същото време тя усети, че въпреки престъпния си занаят Свраката е цивилизован човек, добре възпитан, прекарал много часове в елегантните светски салони. Какво възхитително... какво объркващо качество.

О, дяволите да го вземат! Какво ставаше с нея? Ударът по тила ѝ ѝ бе размътил ума.

— Изненадвате ме, скъпа Джулиана. — Мъжът хвърли маската на масата, свали наметката и я окачи на куката.

— Скъпи Дейн — отвърна със същия тон тя, — как бих могла да ви изненадам?

Ако си мислеше, че може да я прави на глупачка, ужасно се лъжеше.

Той направи крачка към нея и тя веднага застана нащрек.

— При тези обстоятелства всяка друга жена би станала истерична. Вие обаче нито се молите на небето, нито пиците за помощ. Точно обратното, изглеждате съвсем спокойна.

Джулиана остана много изненадана.

— Как ви хрумна тази мисъл? Да не би да сте ме наблюдавали през деня?

Мъжът отметна глава назад и избухна в смях, сякаш бе чул нещо много весело. Съвсем естествен, гърлен смях, който би бил приятен, ако не бе по неин адрес.

— Е, вие казахте, че е безсмислено да пиця — напомни му ледено тя.

— Правилно. И въпреки това... Вие сте толкова спокойна, че неволно се запитах, да не би да сте свикнали... — Той се поколеба.

— Какво? Да не мислите, че и друг път са ме отвличали? О, не, сър! Просто реших, че няма смисъл да си хабя енергията за ненужни неща.

— Правилно. — Той се усмихна и продължи: — Но ми е обидно, че имате толкова лошо мнение за мен.

Джулиана го погледна въпросително.

— Освен това досега не съм чул нито дума на благодарност — подхвърли небрежно той. — Все пак аз ви спасих живота.

Джулиана изпуктя съвсем не като дама. Всъщност като си помислеше... досега беше казала доста неща, които не приличаха на една дама.

Негодникът се приближи към леглото, опря силните си ръце на хълбоците и я погледна право в очите. За бога, а тя се бе тревожила, че може да му се случи нещо лошо!

— Спасителят не заключава спасената — отбеляза ледено Джулиана. — Нито я предупреждава, че е безсмислено да вика за помощ.

— По този въпрос можем да спорим до утре сутринта, а е време да спим. Съжалявам, че съм лош домакин и ви оставих толкова време сама, но сега съм уморен и имам намерение да си легна.

Той направи още една крачка към леглото и Джулиана веднага зае отбранителна позиция. Дейн свали Максимилиан от раменете си и съблече ризата си. Като видя силните му мускулести гърди, сърцето ѝ отново заби неравномерно. Навлажни устните си и заговори с леко дрезгав глас:

— Предлагам по-просто решение. Оставете ме да си отида. Така ще си спестите главоболията.

Мъжът не отговори. Седна на леглото и свали ботушите си.

Джулиана се отдръпна в другия край.

— Моля ви! — прошепна тя и се учуди на жалния си тон. — Моля ви, пуснете ме да си отида.

— Не.

Този прост отговор я нарани дълбоко. Този мъж беше крайно неучтив. Дори не я поглеждаше.

— Защо?

Разбойникът не отговори. Джулиана пое дълбоко въздух.

— Мога да ви дам пари. Баща ми беше... много богат. Имам достатъчно.

— Не искам парите ви.

Макар че в гласа му прозвуча нетърпение, Джулиана посочи ления чувал в ъгъла.

— Е, простете, но не ви вярвам.

Очите му се присвиха заплашително.

— Аха... — гласът прозвуча измамно меко, — значи сте душили из дома ми, котенце?

Пак „котенце“! В ада да се пържиш дано!

— Душенето, както се изразихте, не е престъпление, но кражбата е.

— Май беше по-добре да ви вържа и да натъпча парцал в устата ви. А сега, ако нямате нищо против, ще си легна и ще заспя. — Той отметна завивката и се приготви да легне.

Джулиана го гледаше с широко отворени очи.

— Не ви ли е страх, че мога да избягам, докато спите?

Усмивката, която се появи на устните му, трябваше да я предупреди. Той посегна към ключа, оставен на масичката, и го прибра в джоба на брича си. Усмихна се отново и легна до нея в леглото.

Нагъл негодник! Джулиана кипеше от гняв. Обърна му гръб и се постара да остави помежду им колкото може повече място. Ключът беше в джоба му и тя не можеше да направи нищо. Сега имаше възможност за бягство, но ѝ трябваше ключът. Как да стигне до него?

Не забелязваше, че се върти неспокойно ту на едната, ту на другата страна, когато гласът му я стресна до смърт:

— Гръм и мълния! Не можете ли да лежите спокойно?

Джулиана се вцепени. Очите му святкаха в мрака над нея като острия на ножове.

— Не искам нищо от вас, само няколко часа спокоен сън. Не можете ли да ми направите тази услуга?

Джулиана не отговори. Издиша безшумно и се обърна настрана, за да не вижда обвинителния му поглед.

Той се опря на лакът и попита изненадано:

— Какво сега? Да не би да се готвите да заплачете?

Тя стисна до болка дървената табла и се загледа право пред себе си. Как бе отгатнал, че е готова да се разреве като малко дете?

Мълчанието продължи безкрайно.

— Съжалявам — промълви сковано той. — Пропуснах да ви попитам как се чувствате днес.

Отново добри маниери! Кой би очаквал това от горски разбойник? Джулиана усети ръката му на рамото си и потрепери.

— Добре съм, благодаря — отвърна с пресекващ глас.

— Наистина ли? — Пръстите му се плъзнаха по слепоочието ѝ. — Изглеждате доста бледа, мила моя. Наистина ли сте добре?

— Да — отговори раздражено тя. — Не.

— Много харесвам жени, които знаят какво искат.

Джулиана облиза сухите си устни.

— Главата продължава да ме боли — обясни обвинително.

— Утре ще сте много по-добре. Опитайте се да заспите.

В гласа му звучеше нежност. А ръката му върху слепоочието й... докосването беше невероятно ласкаво. След малко обаче отново й обърна гръб.

Дявол да го вземе! Ключът отново беше недостижим. Нямаше как да се добере до него, без да събуди разбойника.

Джулиана размишляваше трескаво. Аргументите нямаше да й помогнат, молбите също не. Трябваше да измисли друго решение. В никакъв случай нямаше да прекара още една нощ до този отвратителен тип. Дали мъж като него се трогваше от женски сълзи? Как ли ще реагира, ако тя се разплаче жално? Дали ще я пусне да си върви, или ще се ядоса?

Време. Трябваше й време да размисли. Време, за да планира бягството си. Спомни си брат си Себастиан, който винаги обмисляше нещата много грижливо. Непременно трябваше да намери изход...

Някакъв... път.

4

Дейн беше объркан. Не знаеше какво да мисли. След като се събуди на сутринта, малката беше необичайно спокойна. През целия ден изглеждаше уморена и отпусната, опитваше се да стане, но беше толкова слаба, че едва се държеше на краката си. Трябваше да се опре на ръката му, за да отиде до масата. Накрая ѝ заповяда да остане в леглото.

За негова изненада тя не се възпротиви.

Внезапната ѝ слабост го уплаши. Обръщането на каретата ѝ бе причинило няколко натъртвания и драскотини. Възможно ли бе раната на тила да е по-сериозна, отколкото изглеждаше?

Започна да се обвинява, че цял ден я бе оставил заключена в хижата. Ако утре се чувства също така слаба, ще повикам лекар, обеща си той.

Филип няма да се зарадва. Но ще разбере, че той не е имал друг изход.

Вечерта излезе в десет. Измина няколко мили в бесен галоп и спря на усамотена полянка. Не преставаше да мисли за красивата си гостенка.

Някъде в гората наблизко се счупи клонче. Дейн се обърна рязко.

— Филип!

Приятелят му Филип Талбот излезе със смях от сянката.

— Или ти си бил непредпазлив, или аз съм станал по-сръчен.

Дейн не отговори, само вдигна вежди. Беше срещнал Филип малко след завръщането си от бойното поле. Не мина много време и двамата станаха приятели. Зад сърдечността и общителността на Филип се криеше мъж с бистър ум и светкавична комбинативност. Дейн се възхищаваше на вниманието му към детайла, на способността му да предвиди непредвидимото.

Доверяваше му се сяко... както и Филип на него.

При делата, с които се занимаваха и двамата, това беше абсолютно необходимо.

Филип го гледаше втренчено.

— Какво се е случило с теб, за бога? — В гласа му прозвуча уплаха.

Дейн прокле луната, която точно в този момент се подаде иззад облаците. Беше забравил насиненото си око. Без маска сигурно изглеждаше ужасно.

— Малка злополука — отговори небрежно, макар да знаеше, че Филип няма да отстъпи току-така.

— Някой се е нахвърлил да ти издере очите. Кой?

Дейн разказа накратко за катастрофата с каретата преди две нощи. Филип го изслуша мълчаливо и не побърза да каже мнението си.

— Безкрайно неприятно — проговори най-сетне. — Надявах се, че вече няма да има смъртни случаи.

— Ти знаеш по-добре от мен, че понякога стават непредвидими неща.

Филип кимна.

— Присъствието на дамата усложнява нещата. Какво ще правиш с нея?

— Още не знам — отговори Дейн, — но все ще ми хрумне идея. Тя не знае нищо, още не е заподозряла нищо. Ще се радвам, ако си остане в неведение. Един ден ще разказва на внуците си, че свиреп разбойник я е отвлякъл и е оцеляла, само за да им разкаже тази история. Засега трябва да я държа далече от властите, за да не ме издаде.

— Бихме могли да я отведем на север. Когато се върне отново в цивилизация свят, работата ще е свършена... може би.

Дейн поклати глава.

— Не е разумно да въвличаме друг човек. Боя се, че това ще увеличи риска да ни разкрият. — Помисли малко и попита: — А как стои въпросът с теб? Напредваш ли?

— Той умее да заличава добре следите си. И това не е чудно, защото по всяка вероятност е един от нас — иначе нямаше да успее да убие двама нищо неподозиращи хора и да представи случилото се като злополука, нали?

— Да, наистина го направи добре. Бурна, дъждовна нощ, препускаща карета... Сигурно двойката изобщо не е разбрала какво ги очаква. Престъплението на бедната жена е единствено в това, че

случайно подслушала разговора на мъжа си с Плъха. — Тонът на Дейн беше мрачен. — Искала е да предотврати връщането на мъжа ѝ в затвора, нищо повече. Въпреки това онзи негодник продължил да ги преследва безмилостно.

— Негодник. Да, престъпникът е безсрамен. — Филип помълча малко, после погледна подканващо приятеля си. — А що се отнася до теб, скъпи мой, Свраката вече си завоюва страшна слава — отбеляза спокойно. — Само ако можеше да чуеш какво говорят хората за теб. Скоро ще почнат да искат главата ти.

— Не мога да го променя. Знаеш, че не можем да проведем публично разследване. Така само ще предупредим негодниците, да не говорим какви ще са последствията за вътрешното министерство. — Дейн вдигна рамене и се опита да се усмихне. — Свраката ще продължи, докато престъпникът не отиде зад решетките.

Филип го гледаше сериозно.

— Това не е игра, Дейн. Какво ще направиш, ако се стигне до стрелба?

— Ще се прикрия, и то бързо — отговори с намигване приятелят му.

Филип въздъхна.

— Говорим сериозно, приятелю. Какво ще стане, ако те заловят? Ще те обесят, преди вътрешното министерство да се намеси.

— Какво? Ти май не ми вярваш много? — Дейн тупна приятеля си по рамото. — От самото начало съм наясно с риска, Филип. Но имам причини да продължавам. Причини, които засягат и теб, и мен.

Филип въздъхна отново.

— Ти работиш с удоволствие, прав ли съм? Наслаждаваш се на приключенията. На опасностите.

Това беше някога, но сега... Сега Дейн изобщо не беше сигурен в себе си. Да, той беше човек на делото. Не прекарваше дните си в удобно кресло пред огъня. Липсваше му търпението на Филип. Ала вълненията вече не го задоволяваха както някога. Защо? Не знаеше.

Усмихна се загадъчно на Филип.

— Знаеш ли — каза замислено приятелят му, докато пригладваше разрошената си от вятъра светлокестенява коса, — много ми се иска за една нощ да заема твоето място.

— Ти? Като горски разбойник? Като авантюрист?

— Признавам, че ти завиждам. От доста време.

Дейн се ухили и му показа подутото си око.

— Няма за какво да ми завиждаш, скъпи приятелю.

— Въпреки това. Смятам, че тръпката ще ми хареса. Искам да преживея напрежение, неизвестност, която ускорява пулса, сгорещява кръвта. Искам да се почувствам готов да се изправя безстрашно пред опасността. Поне не е скучно, нали?

Дейн вдигна рамене. Безстрашно? О, само ако Филип знаеше как се чувства той... В очите на Дейн Филип винаги беше стратегът, хладната глава с остър ум. Никога не беше помислял, че приятелят му може да желае нещо друго.

— Това е животът — опита се да обясни той. — Постоянното предизвикателство.

— Моят живот изобщо не е вълнуващ като твоя, Дейн.

Дейн го погледна въпросително.

— Е, някой ден непременно ще се случи и на мен — каза Филип.
— Но сега ни чака работа.

— Точно така — кимна Дейн и подсвирна на Пърсифал.

— Време е и аз да тръгна. — Филип сложи ръка на рамото на Свраката. — Кога ще се срещнем пак?

— Да изчакаме малко, за да видим как ще се развият нещата. Ще те потърся в Лондон.

Филип изчака, докато Дейн се метна на гърба на коня си.

— Желая ти много щастие! — извика той с лека усмивка.

Дейн наклони глава.

— Благодаря — промърмори полугласно. Вдигна ръка към шапката си и бързо се изгуби в нощта.

На доста мили от тази гора, в Лондон, улиците на Уестминстър бяха почти пусти. В малката тухлена къща Найджъл Роксбъри влезе в тесния си кабинет и взе купчина документи от бюрото. В един ъгъл стоеше голям часовник.

Мъжът беше облечен в износен черен жакет. Лицето му не беше забележително с нищо, само дето едното му око бе покрито с черна превръзка. Колегите му го наричаха дързък, пресметлив и непоколебим. Самият той се смяташе за най-обикновен човек. Не се

стремеше към богатство. Професията, която бе избрал, не можеше да го направи богат. Не се занимаваше с жени, не играеше и не се напиваше. Затова пък беше вманиачен по старинни вещи, отличаващи се с грациозна простота и форма.

Погледна часовника. Почти полунощ. Къде, по дяволите, се губеше тя...

На вратата се почука и мъжът побърза да отвори. В кабинета влезе жена с шумолящи копринени поли и свали булото от лицето си.

Макар да бе десет години по-стара от него, възрастта почти не бе оставила следи по лицето ѝ. Тенът ѝ все още беше безупречен, кожата гладка, чертите на лицето — изключително фини. Само косата беше пронизана от сребърни нишки. Дамата беше облечена по най-новата парижка мода. Крехката, стройна фигура можеше да се конкурира с тази на младо момиче.

— Добре дошли, мадам! — Найджъл я въведе тържествено в кабинета. — О, виждам, че имате нещо за мен!

Дамата му подаде малка кутия. Той свали нетърпеливо капака и вдигна памука, в който беше увита фигурката. Очите му пламнаха. В кутията лежеше блестяща малка статуетка с гладка златна повърхност.

— Великолепно! Невероятно!

Посетителката седна насреща му и приглади полите си.

— Статуетката струва цяло състояние.

— Готов съм да го платя. Със същата радост ще заплатя и за всяко друга вещ, която ми донесете.

— Сигурно. — В гласа на жената имаше въпрос. — Но се питам как човек като вас може да си позволи да купува подобни вещи.

— О, моля ви — проговори предупредително Найджъл. — Не искам да ме виждате в такава светлина. Защо само богатите да имат право да изпитват колекционерска страст? Двайсет години съм мечтал за такива съкровища. Покойният ви съпруг Арман споделяше с мен страстта си към изкуството на древния Египет. Намирам, че е много великодушно от негова страна да сподели тази красота с други любители и да завещае сбирката си на музея. Но аз не бих могъл да постъпя по този начин.

— Аз не възразявам срещу вашата колекционерска страст — отвърна хладно посетителката. — Въпросът е какво правите с тези съкровища.

— Вие също участвате в сделката, затова не ставайте дребнава. Няколко красиви фигурки, откраднати от гробовете на предците, които иначе щяха да попаднат на пазара за предмети на изкуството! Аз изобщо не мога да се сравнявам с частните колекционери или с представителите на музеите, нали? За мен е истинско щастие, че все още сте в отлични отношения с Франсоа, помощника на куратора.

— Да, и си плащам — отговори кратко дамата.

Очите на колекционера засвяткаха.

— Боя се, че изникна малък проблем.

И нейните очи пламнаха.

— С вас имаме споразумение!

— И го спазваме — отвърна раздражено той. — Има само малко забавяне в прехвърлянето на сумите.

— В предаването на сумите — уточни тя.

Лицето на Роксбъри се затвори.

— Проклетият горски разбойник, онази крадлива сврака, ме ограби — изрече ядно. — А Франсоа иска злато.

— Разбирам. Може би следващия път вашата стока порядъчно ще се забави.

— Не е много умно да ме заплашвате, мадам. Знаете с кого си имате работа. Никой от нас не иска да загуби онова, което има. — Той плъзна пръст по главата на статуйката и в погледа му пламна възхищение. После отново се обърна към гостенката. — И двамата можем да спечелим много. Както казахте, споразумението е изгодно и за двете страни.

Дамата вирна острата си брадичка.

— Аз нямам намерение да печеля от нашата връзка.

— О, разбира се, че имате — възрази спокойно той. — И знаете какво ще се случи, ако се опитате да ме измамите. Една дума да кажа, и вече няма да можете да се покажете в нито една европейска страна. Ще разкрият тайната ви и ще изгубите богатството, което наследихте. Бракът ви с Арман Лемьо ще бъде анулиран — защото аз ще съобщя, че вече сте имали съпруг! Ще изгубите всичко, което спечелихте от смъртта на Лемьо. Това означава край на живота, който водите сега.

— Аз обичах Арман!

— Обичахте онова, което той ви даваше. Но сега съм любопитен да узная как беше с брат ми, мадам. Как беше с Джеймс? И него ли

обичахте? Той умря, мадам. Той се удави, а вие оцеляхте. Знам какъв беше планът ви. Винаги съм се питал защо избрахте тъкмо един Роксбъри, човек, който не принадлежи към висшето общество. Макар че Джеймс винаги се е представял за светски човек. Именно той ме научи да ценя красивото в живота. — Пръстите му отново се плъзнаха по статуетката. — Джеймс винаги е бил бонвиван, нали? Аз му обещах да мълча, защото подозирах, че между вас има нещо. Какво не прави мъжът, когато обича! — Гласът му звучеше подигравателно. — Но вие се справяте много добре и без него. Бих казал, че като жена на Арман Лемьо стигнахте много далеч!

— Вие сте коварен и хитър като лисица. Безмилостен.

— Много ви благодаря, мадам.

— Въобще не беше комплимент.

— Но аз го възприемам като такъв. — Той помилва отново статуята и я остави на писалището. — Кога ще пристигне следващата?

Посетителката стана и се запъти към вратата.

— Ще ви уведомя.

Очите му светнаха.

— С най-голяма радост очаквам новата ни среща.

Дамата, естествено, не споделяше радостта му.

Вече се зазоряваше, когато Дейн отвори вратата на хижата. Нощта не донесе желания резултат. Часове наред беше чакал каретата, но напразно. Накрая разочарован се отправи към къщи.

Потънал в мисли, той разседла Пърсифал и го настави под навеса да си почине. Възможно ли беше престъпникът да е попаднал на следите му? Помисли си за Филип, който искаше да преживее приключенска тръпка. Филип твърдеше, че много иска поне за една нощ да заеме неговото място — как ли щеше да се почувства тази нощ, след неколкочасово напразно дебнене в мрака?

Огънят беше догорял. В пепелта тлееха няколко въглена. Дейн натрупа цепеници върху жаравата и изчака огънят да се разгори. После отиде да види пленницата си. Тя спеше с извърнато настрана лице и той въздъхна облекчено. Слава богу! Утре сутринта отново ще почне да го тормози. Най-сетне трябва да реши какво ще прави с нея.

Въздъхна и седна на един стол. Беше прекалено уморен, за да намери отговора сега. Нямаше нито сили, нито желание да се изправи срещу острия ѝ език. Свали си ботушите и ризата и въздъхна изтощено. Трябваша му само няколко часа сън. Достатъчно, за да бъде готов за идващия ден и за новите задачи.

Повдигна завивката и внимателно, за да не я събуди, се мушна в леглото. Тя не се помръдна. Очевидно спеше дълбоко. Дейн затвори очи.

Сънят го надви. И засънува. Сънува нея, красивата Джулиана. Усети как тялото ѝ се плъзга по неговото. Топло и живо. Наистина прекрасна жена! Косата ѝ погали гърдите му, когато се наведе отгоре му. Видя я как е полегнала върху него и дръзката ѝ малка ръка се плъзга към корема му.

Усети, че се усмихва. Щеше да е прекрасно да я люби. Да прекарат невероятна нощ. Ръката ѝ се плъзна още по-надолу. Сигурно искаше да усети как той нараства и се втвърдява под пръстите ѝ.

Насън Дейн съжали, че бричовете му създават бариера между тях. През последните нощи спеше с тях, за да не ѝ създава неудобство. Пръстите ѝ продължиха пътя си. Опасно начинание. Колебливи, почти дебнещи...

Дейн скочи и изруга.

Прекрасната дама от съня му вече беше на крака. Отдръпна се назад и в очите ѝ светна син огън.

Джулиана спря. В ръцете си стискаше един от неговите пистолети и дулото сочеше право в гърдите му.

— Не мърдайте! — изкрещя тя. — Останете на мястото си.

Дейн се вцепени. По дяволите! Той беше виновен за всичко. Постъпи непредпазливо, идиотски. Трябваше веднага да се сети какво означава сънят му. Дяволите да я вземат тази упорита малка глупачка!

— Дайте ми ключа! — заповяда тихо тя.

От очите му сякаш падна було. Проклятие! Тази жена не беше слаба и страхлива. Точно обратното.

А той беше глупак. За миг бе забравил бдителността си и ето какво се случи. Трябваше да се сети. Знаеше го! Защо бе проявил такова лековерие?

— Виждам, че съм ви подценил — призна съкрушено. — Само сте се престрували на болна, нали?

Джулиана стисна устни.

— Това е било хитрост. За да ме... обезвредите. — Дейн направи кратка пауза. — Мисля, че сте умна жена.

— Умът няма нищо общо. Вие не ми позволявахте да си отида.

Погледите им се срещнаха.

— От загриженост за вас, котенце — прошепна меко той.

— Загриженост! Оставяхте ме сама по цели нощи.

— Не беше нарочно — защити се сърдито той. Това беше истината. Ако не беше отишъл на срещата с Филип, щеше да настане хаос и всичко щеше да иде по дяволите.

— Не вярвам на нито една дума, която идва от вашите уста, сър. Вие сте крадец. Горски разбойник.

Логично заключение, помисли си той.

— А сега ми дайте ключа!

Дейн поклати глава.

— Къде ще отидете? Казах ви, че се намираме насред гората. До следващото село има много път. Нима предпочитате да се лутате без посока в гората, вместо да останете при мен? Аз не ви правя нищо лошо. — Тонът му стана примирителен. — Ако намеренията ми бяха други, отдавна щяхте да сте го усетили.

През цялото време той я наблюдаваше внимателно и преценяваше разстоянието помежду им. Джулиана беше на десетина стъпки от него. Много чудно — откъде тя, добре възпитана млада дама от привилегировано семейство, знаеше как да си служи с пистолет.

— Ако искате ключа, елате и си го вземете. Приближете се до мен, ако смеете. Кой тогава ще бъде в по-изгодно положение?

Клепачите ѝ затрепкаха.

— Няма да стреляте — продължи той съвсем спокойно.

— Разбира се, че ще стрелям. Да не мислите, че знаете на какво съм способна? Вие изобщо не ме познавате, сър! Хайде, вдигнете ръце!

Проклятие! Той вдигна бавно ръце, без да изпуска от очи дулото, което оставаше на височината на гърдите му.

— Добре, вдигам ги. Но я ми кажете — виждали ли сте някога мъртвец?

— Да. Баща ми.

— Добре, ще го формулирам по друг начин. Виждали ли сте как умира човек? Виждали ли сте как умира човек, който е бил прострелян?

— Млъкнете! — извика възмутено тя. — Разбирам накъде биете.

— Гледката никак не е приятна — продължи невъзмутимо той.
— Честно казано, доста е мръсна. Разбира се, зависи къде е раната. Прострелване в главата...

— Млъкнете!

— Изпотихте се, котенце. Виждам го оттук. Ако стреляте по мен, моментално ще припаднете.

Решителността ѝ се разколеба. Обратът беше близо. Тази жена явно беше горда и своенравна. Но и разумна. Думите му я бяха впечатлили.

Втренчил поглед в лицето ѝ, Дейн направи крачка напред.

— Нали искахте да стреляте?

— Така е. Точно това възнамерявам.

Джулиана преглътна тежко. Колебаеше се. Дулото на пистолета се залюля.

— Хайде, направете го! — подкани я той.

Тя отстъпи крачка назад.

— Не мърдайте от мястото си! — извика с треперещ глас.

Дейн спокойно направи още една крачка към нея.

Джулиана затвори очи, извърна глава настрани... и стреля.

5

Колко странно усещане... Не изпитваше болка, само ужасна уплаха. Сърцето му спря за миг, после продължи да бие тежко и забързано. В гърдите му се разпростря пареща горещина. Не можеше да диша. Така ли се чувства човек, когато...? Бог да я убие! Тази проклета малка жена бе направила онова, което не се удаде на цялата Наполеонова армия.

Коленете му се подкосиха. Проклятие! Ей сега ще падне в безсъзнание като слаба жена... мили боже, не го допускай! И тогава го завладя страхът — тайният му страх, за който никой не знаеше. Стотици мисли се блъскаха в главата му, за да не изпуснат мига.

Все още замаян, той отвори широко очи и вдигна поглед към нея. Но тя не беше там... Мили боже, той умираше... а хладнокръвното зверче претърсваше джобовете му.

Търсеше проклетия ключ.

Изстрелът отекна оглушително. Като чу трясъка, Джулиана изпусна пистолета. Изобщо не забеляза как оръжието се изтъркаля по пода. В първия момент беше сляпа и глуха за всичко. Задушлива миризма я удари в носа и запари в гърлото ѝ. Когато димът се разсея, тя го видя.

Изстрелът го бе свалил на колене.

Тя изглеждаше заобиколена от облак дим и почти не виждаше какво има в стаята. Преди да осъзнае какво става, отиде при него и бръкна в джоба на бричовите му.

Веднага намери ключа и го вдигна към светлината, замаяна от блясъка му. В първия момент погледна изненадано парчето метал на дланта си, после се изправи с треперещи крака и хукна към вратата. Спъна се, но продължи. Пъхна ключа в ключалката, но не улучи и той падна на пода. Тя извика гневно и се наведе да го вдигне. Когато се изправи с ключа в ръка, погледна назад и видя лицето му.

По-късно осъзна, че това беше моментът, който завинаги промени живота ѝ.

Дейн трепереше. Разширените му очи я гледаха невярващо. Джулиана остана на мястото си, скована от онова, което виждаше. Нещо голо, безпомощно, умолително.

Моментално забрави какво трябваше да направи. Мислите ѝ се объркаха. Беше затворила очи... все още не осъзнаваше напълно, че е натиснала спусъка. Помнеше само ужасната експлозия и бученето в ушите си.

Досега винаги се беше смятала за нежна, крехка натура... и тъкмо тя днес беше стреляла в сърцето на друг човек.

Изпита непоносим срам. Какво беше извършила? Обзе я ужас. Постъпката ѝ беше непростима. Искаше само да го стресне... каква глупост! Нима един горски разбойник щеше да се уплаши от нея?

Е, поне не беше мъртъв. Още не. Тя се спусна към него.

Той вдигна очи и я погледна. Стисна здраво зъби и се опита да се изправи.

— Вървете си — процеди през зъби. — По дяволите, махайте се, какво чакате!

Но тя не можа да направи нито крачка. Знаеше, че не е способна да го остави сам в това състояние.

Напрежението беше изцедило и последните му сили. Олюля се и падна по лице на пода. Джулиана коленичи до него и го раздруса по рамото. Трябваше да го събуди.

— Не! — изпищя отчаяно. — Не!

Хвана го с две ръце и се опита да го обърне.

Ресниците му затрепкаха и очите се отвориха с мъка. Погледна я с гняв. Събраните вежди образуваха права линия над носа.

— Защо сте още тук, по дяволите?

— Защото стрелях по вас — отговори мрачно тя. — А сега ще се опитам да ви спася.

Той беше прав. По него имаше кръв. Много кръв.

Обърна го по гръб и на ризата му веднага се появи светлочервено петно. Джулиана разкъса тънкия плат, без да се двоуми. Избликна кръв, гъста и тъмночервена. Точно над сърцето му. Като я видя, тя усети жлъчка в гърлото си.

— Джулиана... Джулиана!

При звука на името си тя го погледна отчаяно. Дейн бе успял да седне.

— Ти ще ми помогнеш, котенце.

Джулиана пое дълбоко въздух, за да се успокои. После мушна рамото си под мишницата му и сложи ръка на гърба му. За съжаление не можеше да му помогне много — той беше твърде едър, за да го вдигне. Ако паднеше назад, щеше да я смачка. Дейн се завлече до леглото със собствени сили. Когато се отпусна назад, тя забеляза, че лицето му е смъртнобледо. Кожата му бе станала почти прозрачна. На горната му устна бяха избили капчици пот.

— Трябва да спрем кръвта. В шкафа ще намериш кошница с кърпи. Дай ги.

Джулиана изпълни молбата му с необичайна за нея бързина. Сгъна грижливо една бяла кърпа и я притисна към рамото му.

— Натискай здраво — помоли той. — Такава мъничка, слаба жена... Опитай, котенце.

— Не ме наричайте така! — Тя дишаше накъсано. Важното сега беше той да не умре в ръцете ѝ. Наведе се над него и натисна върху кърпата с цялата си сила. Дейн тихо изохка от болка и здраво стисна зъби.

Минаха цели часове, докато кръвта спря и Джулиана видя дупката, отворена от куршума. Ръбовете ѝ бяха оцветени в черно от барута. При тази гледка сърцето ѝ се сгърчи от болка.

Дейн издиша бавно и я погледна. Съжаляваше за онова, което трябваше да ѝ каже, но беше необходимо.

— Съжалявам, котенце, но това не е всичко. Трябва да извадиш куршума.

— Какво? — пошепна безсилно тя.

— Куршумът е още в раната.

Джулиана го гледаше слисано. Нима искаше да каже...

— Може би се лъжете. Може би куршумът е...

Дейн поклати глава.

— Ако беше така, щях да имам дупка и на гърба. А няма, нали?

Джулиана се уплаши още повече и почти сърдито поклати глава.

— Не мога да направя такова нещо.

— А кой друг? Ти си единствената, която може да ми помогне. Сам няма да се справя. Нали преди малко каза, че ще ме спасиш?

Какво ли си беше въобразила? Да говори по такъв начин! Сърцето ѝ се блъскаше в ребрата със силата на чук.

— Можеш. Знам, че можеш.

Защо и тя нямаше такова доверие в способностите си?

— Откъде знаете, че мога да го направя? Вие изобщо не ме познавате.

— Защото те смятам за жена със силна воля. Освен това имаш здрава и спокойна ръка, прав ли съм?

Джулиана преглътна.

— Кажете ми какво трябва да направя.

— В шкафа ще намериш кутия с всичко необходимо. Донеси и бутилката с уиски. — В гласа му се усещаше засилваща се болка.

Джулиана изпълни нареждането. Отвори малката кожена кутия и откри в отделенията остро ножче, второ с кука, накрая и пинсета. В предното отделение имаше игла и конец, обърна се и попита учудено:

— Наистина ли носите със себе си лекарски принадлежности?

Въпреки болките Дейн успя да се усмихне.

— Да кажем, че обичам да съм подготвен за всичко.

По-късно се чувстваше като глупак. Изобщо не беше подготвен, че тя ще стреля срещу него. Сигурно загубата на кръв бе замъглила сетивата му, защото дори не ѝ се сърдеше. Онова, което беше направила, изискваше голяма смелост.

След кратък размисъл Джулиана си каза, че изобщо не е трябвало да се изненадва. Решението да живее опасно си беше негово.

Изслуша с внимание указанията му. Обля върха на ножчето с уиски, събра цялата си смелост и посегна към рамото му. Сърцето ѝ биеше с такава сила, че вече не издържаше.

Дейн махна заповеднически.

— Чакай!

Джулиана го послуша. Върхът на ножа сочеше към гърдите му. Дейн вдигна бутилката и отпи няколко големи глътки. Свали я от устата си и попита тихо:

— Искаш ли и ти една глътка, за да се подкрепиш?

Джулиана се замисли. Втренчила поглед във върха на ножа, отговори напрегнато:

— По-добре не. Искам ръката ми да е спокойна. Вероятно и за вас ще е по-добре така.

Сухата забележка го довърши. Пред очите му се спусна мъгла. Уискито ли беше виновно или болката? Това вече нямаше значение. Дейн се отпусна назад.

— Готов съм. — Това беше всичко.

Джулиана изпрати кратка молитва към небето и се зае за работа.

Само веднъж се осмели да погледне лицето му и направи грешка, защото за малко щеше да изпусне ножа. Той беше бял като сняг. Очите му бяха конвулсивно стиснати. Дали бе загубил съзнание? Дано да е така, каза си Джулиана. Ала в следващия миг той преглътна и вените на шията му изпъкнаха.

От очите ѝ потекоха сълзи и тя ги изтри сърдито.

По челото ѝ се стичаха вадички пот. Как да проникне с ножа в рамото му! Нямаше представа как ще се справи. Усети поддаващите се мускули и плът и се разтрепери. После опря в твърда кост. Този мъж беше невероятно смел. Вътрешно тя страдаше с него.

Само след минута куршумът падна в легенчето. Ала раната отново започна да кърви. Намесата ѝ я беше разширила. Не ѝ оставаше нищо друго, освен да я зашие, доколкото можеше. Дишайки тежко, тя седна до него.

Тръпка премина по тялото му и той отвори очи.

— Не беше чак толкова страшно, нали? — Говореше дрезгаво. Гласът му беше само шепот. И се опита да се усмихне.

Джулиана не отговори на усмивката му. Гърлото ѝ беше пресъхнало. Не можеше да диша. По пръстите ѝ лепнеше топлата му кръв.

Стените на хижата заплашиха да рухнат върху нея и стомахът ѝ се преобърна. Тя се втурна навън и повърна.

Избърса лицето си, скръсти ръце под гърдите си и се залюля. Напред-назад, напред-назад. Имаше чувството, че светът е полудял, а и тя с него.

Беше копняла да избяга за няколко дни от Лондон, за да внесе малко вълнение в монотонния си живот! Но не за това! Как можа да се озове в подобен кошмар!

Горещи сълзи потекоха по бузите ѝ. Когато се овладя, изтри лицето си с крайчето на полата и влезе в хижата.

Дейн впи очи в бледото ѝ лице.

— По-добре ли си вече? — пошепна безсилно.

Все още неспособна да говори, Джулиана само кимна и отчаяно се опита да се стегне. Той явно го забеляза, защото погледът му стана изпитателен.

— Надявам се, че вече си по-добре...

Джулиана вдигна глава.

— Защо да не съм добре? — отговори колкото можеше поубедително.

Дейн се усмихна слабо.

— Да, защо не? — Усмивката му угасна. — Никога няма да те разбере. Първо стреляш по мен, после плачеш.

Джулиана не знаеше какво да отговори и предпочете да мълчи.

Дейн отвори уста да каже още нещо, но изведнъж спря. Очите му помътняха, погледът се отклони. Едва забележимо поклати глава. Опитваше се да остане буден, но беше безсмислено. Очите му се затваряха. Болките и изтощението казваха тежката си дума.

Поне така си мислеше Джулиана.

Внезапно Дейн отвори очи.

— Пърсифал! Забравих Пърсифал. — Изглеждаше много развълнуван. — Трябва да се погрижите за него.

— Пърсифал? — попита намръщено Джулиана, която не разбира нищо. — Да не е ваш приятел?

Той я погледна, сякаш бе загубила ума си.

— Пърсифал е конят ми. Най-добрият жребец, който човек може да си пожелае. Сега... трябва да го нахраниш.

Простена и се опита да стане, но Джулиана го натисна обратно във възглавниците.

— Не се притеснявайте, аз ще се погрижа за коня ви.

— Наистина ли?

— Разбира се — отговори твърдо тя. — Обещавам.

Отговорът ѝ явно го успокои. Затвори очи и само след секунди заспа.

Джулиана поклати глава и го зави грижливо. На устните ѝ изгря усмивка. Този мъж не преставаше да я учудва. Самият той беше тежко ранен и смъртно изтощен, а се тревожеше за коня си!

Такива са мъжете, каза си тя.

6

Дейн остана целия ден в леглото. Почти не се помръдваше. Джулиана беше готова да се закълне, че не е раздвижил дори малкото си пръстче. Тя бдя над него през цялото време. Безброй пъти навеждаше глава към устата му, за да се увери, че още диша.

Докато той спеше, тя почисти хижата. Роклята ѝ изглеждаше ужасно: корсажът беше мръсен, целият в тъмно ръждиви петна и тя го хвърли в огъня заедно с окървавените кърпи. Извади от куфара си чисти дрехи и бързо се преоблече.

Надвечер Джулиана излезе пред хижата. Дейн не беше излъгал, като ѝ каза, че се намират наскре гората. Небето над нея беше тъмносиньо. Наблизо течеше река — чуваше се ромон на вода.

Сега е време да се погрижа за себе си, помисли си тя. За собствените си потребности от храна, вода и топлина. Навън беше пролет. Дните бяха доста топли, ала нощите — все още студени. Не биваше да оставя огъня да угасне, защото не знаеше как да разпали нов. Засрамено си призна, че никога през живота си не е палила огън с прахан и кремък.

До вратата имаше купчина дърва. Джулиана отнесе достатъчно в стаята и ги нареди пред камината, за да има за нощта и следващата сутрин. Пърсифал беше подслонен в навеса зад хижата. Като видя огромния черен жребец, неволно извика от уплаха. Приближи се предпазливо и спря на няколко метра от него.

Великолепно животно! Пърсифал я огледа внимателно с големите си изразителни очи и наостри уши. Козината му беше като от черен лак — гладка и блестяща.

Джулиана остана с впечатлението, че я претеглят и преценяват. Можеше само да се надява, че ще получи добра оценка. Бавно вдигна ръка и помилва тила му. Кожата на коня потрепери под докосването ѝ. Джулиана усети силата, която се криеше в това могъщо тяло, ала Пърсифал не показа и следа от агресия.

— Боже, колко си голям! Като господаря си.

Конят изпръхтя и гордо разтърси глава. Джулиана продължи да го милва и да му говори успокоително. Конят трябваше да свикне с нея и с миризмата ѝ.

Не мина много време и Пърсифал пъхна муцуна в свободната ѝ ръка. Джулиана се засмя доволно.

— Какво искаш да ти дам? Парченце захар? Съжалявам, Пърсифал, но днес нямам нищо за теб.

Тя се огледа търсещо и откри ниска вратичка във външната стена. В килерчето намери каквото търсеше — чувал със зоб. Вдигна оставената до него кофа и я напълни до ръба. После бързо се запъти към навеса. Усещаше, че конят я е приел — или поне се надяваше!

Когато изсипа фуража в яслата пред него, Пърсифал изпръхтя. Тя го помилва по гърба и се върна, за да вземе кофата за вода. От другата страна на полянката имаше кладенец.

Напълни ведрото с прясна вода и го остави близо до яслата. Максимилиан също бе излязъл навън и стоеше съвсем близо до коня. Муцуните им почти се докосваха. Каква гледка — огромният черен жребец и мъничкият черен котарак. Джулиана едва не се разсмя. Явно двамата се познаваха добре.

Усмивката ѝ угасна бързо. Странна болка прониза сърцето ѝ. Изведнъж ѝ се доплака. Пак ли, по дяволите! В главата ѝ неочаквано изникнаха спомени. Почувства се жалка и достойна за презрение. Защо се бе престорила на болна? Измамата не беше в природата ѝ. Какво бе казал Дейн, преди да стреля по него?

„Тревожех се за вас, котенце.“

Наистина ли? Наистина ли се е тревожил за нея? Трябваше да се върне в хижата, но угризенията на съвестта не преставаха да я мъчат. Той не е мислил за себе си, само за нея. Какъв човек срещнах? — запита се няколко пъти Джулиана. Защо непрекъснато мисля за него? Малкото, което знаеше за Дейн, не го правеше особено привлекателен. Той беше човек извън закона. Разбойник. Крадец.

И все пак тя знаеше, че той не е човек без душа и сърце.

А тя не беше жена без съвест.

Докато гледаше как Пърсифал жадно пие водата от кофата, тя хапеше устните си. Сега беше свободна да си отиде. Трябваше да го направи. Имаше възможност да постъпи, както намери за добре. Ще се махне отгук. Ще го остави. Ще бъде свободна.

Но вече не искаше това. Не можеше да остави Дейн в сегашното състояние. Сърцето не ѝ позволяваше.

Максимилиан се отърка в краката ѝ. После скочи към отворената врата на хижата. Спря на прага и я погледна подканващо с косо разположените си очи. Явно искаше да го последва.

Джулиана въздъхна.

— Да, Максимилиан, знам. Ей сега ще дойда.

През нощта Дейн се мятеше между изгаряща треска и ледени тръпки. Веднъж се събуди и я погледна с влажни златни очи. Джулиана изпита недоброто чувство, че вижда през нея, сякаш тя не седи до него. Чувството ѝ за безпомощност се засили. В тази изгубена сред гората хижа нямаше никакви лекарства. Не можеше да направи друго, освен да поддържа раната чиста и да чака.

Беше уморена, но не смееше да заспи. Той имаше нужда от нея. Следобед на следващия ден вече бе взела решение. Ако състоянието му не се подобри до сутринта, ще тръгне да търси помощ. Ще се качи на гърба на Пърсифал и ще препусне. Някъде все имаше село. Път. Ферма. Трябваше да направи нещо.

Ами ако някой разбере, че това е Свраката? — предупреди я вътрешният глас. — Какво ще стане тогава? Как ще се почувстваш, ако го обесят?

Ще се чувствам като предателка, призна пред себе си тя. Не, няма смисъл. Тя не му дължеше нищо. Беше се погрижила за него, доколкото имаше сили и знания, но все още не можеше да си обясни чувствата си към него. Чувствата ѝ подозрително много приличаха на лоялност. Това ѝ се струваше безсмислено. Вече изобщо не се разбираше.

Едно нещо обаче беше сигурно: не можеше да го остави да умре.

Вече бе взела решение. Хвърли още дърва в огъня и отново седна до леглото. Бе сложила столчето съвсем наблизко, за да вижда добре ранения. Кожата на лицето му беше толкова бледа... веждите и черният кичур бяха в ярък контраст с белия цвят. Внимателно, с почти нежен жест, тя приглади назад влажния кичур.

— Трябва да оздравееш, Дейн. На всяка цена.

Пръстите ѝ неволно се мушнаха в ръката му. Той я обхвана и това очевидно му хареса. Да, тя беше готова да се закълне, че докосването ѝ го накара да се отпусне. От време на време главата ѝ клюмваше и тя се будеше с уплашен вик.

Максимилиан се сети преди нея — скочи на леглото и се намести удобно до господаря си.

Очите на Дейн се отвориха широко и се устремиха право към нея. Този път погледът му беше ясен и твърд.

— Още си тук. Мислех си, че сънувам. — Гласът му прозвуча дрезгаво, накъсано.

— Как сте? — попита тихо тя.

Той я изгледа многозначително. Светлите кехлибарени очи се открояваха от наболата брада, която му придаваше разбойнически вид. Ала останалата част от лицето беше белязана от изтощение. Очите му отново се затвориха.

— Откога? — попита скърцащият глас.

— Откога какво?

Дейн отново отвори очи и навлажни устни с езика си.

— Колко време бях в безсъзнание?

— От вчера сутринта.

Погледът му се отправи към прозорците, през които влизаше мека светлина.

— През целия ден? — Той поклати глава. — Не е възможно.

Джулиана се усмихна леко.

— Боя се, че стана точно така.

Дейн не каза нищо. Сега гледаше ръцете ѝ. Смутена, тя ги прибра в скута и усети как лицето ѝ пламна.

Той вдигна бавно едната тъмна вежда, но се отказа да направи някаква забележка. Джулиана му беше благодарна от цялото си сърце. Почувства се странно неспокойна, като си представи какво ще е да усети устните му върху своите... По дяволите! Какви бяха тези мисли? Защо този мъж я вълнуваше толкова силно? Какво имаше у него, та го правеше така привлекателен? Не беше в природата ѝ да мисли по такъв начин за мъжете. Защо се бе почувствала привлечена тъкмо от този мъж? Много странно...

Мислите ѝ внезапно бяха прекъснати, когато Дейн се надигна и отметна завивката.

— Какво правите, по дяволите?

— Как мислиш, какво ще направя? — отвърна в същия тон той.

Джулиана скочи, столчето се преобърна и се изтъркаля по дъските на пода, но тя не му обърна внимание.

— Няма да ставате — извика тя ядосано. — Разбрахте ли ме, сър?

— Скъпа Джулиана, за съжаление е невъзможно — отвърна той също така гневно. Макар че лицето му се разкриви от болка, стъпи с двата крака на пода. — Не мислиш ли, че при тези обстоятелства е смешно да ме наричаш сър? Казвам се Дейн.

— Както желаете. А сега ми кажете, какво, по дяволите искате да направите!

Мъжът промърмори неразбрано проклетие. Очите на Джулиана блеснаха опасно.

— Нямате причини да ругаете!

— О, скъпа, имам, но прощавай, не исках да оскверня нежните ти уши. Въпреки това не знам как другояче да се изразя... в тази ситуация. Мъжът има известни потребности... — Той се поколеба и изчака реакцията ѝ.

— Потребности? — Джулиана остана с отворена уста. Сините очи угаснаха, гърбът ѝ се скова. — Как изобщо можете да мислите за такива неща...

— О, не — прекъсна я развеселено той. — Не такива потребности. — Погледна я многозначително — или поне така се надяваше. — Ще бъдеш ли така добра да ме оставиш за известно време сам?

Джулиана се скова още повече.

— О! — прошепна изумено. — О! — Преглътна и лицето ѝ пламна като огън. Мина покрай него и отиде до вратата. Искаше да му каже, че трябва да я повика, ако има нужда от помощ, но не посмя. Това би било недопустима интимност!

Остави му известно време, за да използва нощното гърне. После почука на вратата и се почувства ужасно глупава.

Не чу отговор. Вслуша се напрегнато и след малко почука отново, този път по-силно. Пак не дойде отговор.

— Дейн! — извика разтревожено Джулиана.

Викът ѝ остана без отговор. Разтревожена, тя отвори вратата и надникна вътре. Дейн стоеше до масата и се опираше с една ръка на плота. На лицето му беше изписано стъписване. Като видя смъртнобледото му лице, смущението ѝ изчезна веднага. Той щеше да рухне всеки момент! Изтича бързо при него и сложи зад гърба му стол, за да седне.

— Всичко ми се върти...

— Сложете глава на масата. — Джулиана внимателно притисна главата му надолу.

Сякаш мина цяла вечност, преди Дейн отново да вдигне глава. Лицето му бе възвърнало малко от цвета си и това я изпълни с облекчение.

— Мили боже... — промърмори безсилно той.

— Как се чувствате?

— Слаб като бебе — призна той.

— Защото загубихте много кръв — обясни спокойно Джулиана.
— Ще mine известно време, докато си възвърнете силите.

Дейн въздъхна.

— Май да — промърмори той. — Явно нещата се обърнаха. Сега съм в ръцете ти. Мога ли да ти имам доверие?

Джулиана не успя да потисне усмивката си.

— Да, можете да ми се доверите — отговори все така делово. —
А сега лягайте в леглото, сър...

Веждите му се вдигнаха и той поклати укорно глава. Джулиана го хвана подръка и заповяда повторно:

— Веднага в леглото, Дейн!

Този път той не възрази ни с жест.

По-късно Джулиана имаше време да размисли. Нещата наистина се бяха обърнали. Сега Свраката беше изцяло в нейна власт. Каква странна представа. Не, не изцяло в нейна власт, това не беше съвсем вярно. Слаб или не, този мъж излъчваше скрита сила, която никой и нищо не можеше да преодолее. Мускулестото му тяло заемаше почти цялото легло. Макар че спеше съвсем спокойно и мирно, тя не повярва съвсем в този мир. Голите му гърди я смущаваха, ала не можеше да откъсне поглед от тях. Усещаше как се изчервява и бързо си търсеше други занимания.

Претърси шкафа и намери няколко парчета сушено говеждо. За да си възвърне силите, той трябваше да яде, но не биваше да му дава твърде тежка храна.

До камината висяха няколко черни тенджери с различна големина. Джулиана избра най-малката, напълни я с чиста вода от кладенеца и я окачи на куката над огъня. Хвърли вътре шепа месо и добави малко сол. Трябваше да чака дълго, докато се свари. След като се погрижи за Пърсифал, донесе нови дърва в хижата, напълни една кофа с вода и се върна при огъня. Повдигна капака и погледна вътре. Бульонът беше тъмен и мътен и не изглеждаше особено привлекателно. По дяволите! Какво не би дала сега за парче сладкиш и чаша горещ шоколад!

Сенките на нощта вече се промъкваха в хижата. Тя запали няколко свещи и отново погледна в тенджерата. Точно тогава Дейн се събуди.

— Какво правиш там?

— Бульон. Мисля, че ще ви се отрази добре. Желаете ли да пийнете малко?

Той кимна. Джулиана внимателно напълни една купичка и я отнесе до леглото. Дейн се надигна с мъка и опря гръб на стената. При това изкриви лице, защото пламтящи и ледени игли го пробощаха в гърдите и стигаха чак до левия лакът. Хвана го със здравата си ръка и изпъшка тихо.

— Проклятие! Не мога да държа даже най-обикновена купичка!

— Няма нищо. — Тя застана пред него и предложи: — Ако желаете, ще ви нахраня.

— Как да няма нищо! — изръмжа той. — Не искам да ме храниш като бебе!

Джулиана спря и гневно поклати глава. Как ѝ се искаше да му изсипе бульона на главата! Ама че нахалник! Дейн, естествено, забеляза реакцията ѝ. Ала преди да се е извинил, тя рече меко:

— Може би утре ще сте по-добре и дори ще седнете на масата. Но за днес имам идея.

След секунди тя застана отново до леглото и му подаде чашка с топъл бульон.

Той я взе от ръцете ѝ и отпи голяма глътка. Очите му овлажняха, закашля се силно и едва не се задуши. Мили боже, да не би да беше

изсипала в тенджерата цялата солница? Сините ѝ очи го гледаха с очакване и той разбра, че тя много се надяваше да му достави радост. А той, идиотът, се държеше като зъл дух.

Без да каже дума, Дейн изпи отвратителния бульон до последната капка. Остави чашата и се облегна назад.

— Извинявай — проговори той разкаяно. — Несръчен съм. Ти не си виновна.

О, разбира се, че беше виновна. И двамата го знаеха. Джулиана едва се пребори с напирещите сълзи. Понечи да се обърне, за да не я види Дейн, но той вече посягаше към ръката ѝ.

Тя поклати глава и изрече с мъка:

— Аз... няма нищо.

Дейн смръщи чело и я огледа изпитателно.

— Изглеждаш уморена.

— Добре съм. — Тя се принуди да се усмихне.

Ала Дейн знаеше по-добре.

— Нали виждам — изтощена си.

— Повярвайте, нищо ми няма. Иначе нямаше да го кажа.

Не биваше да забравя, че дамата е своенравна и упорита. Но не се отказа.

— Кога си спала за последен път?

— Вече не помня.

Дейн вдигна вежди.

— Спа ли изобщо, след като заши раната ми?

— Малко — излъга тя.

— Не ти вярвам — гласеше краткият отговор.

— Спах, разбира се — настоя тя. — Ей там. — И посочи столчето до леглото.

Дейн направи неодобрителен жест. Бръчката на челото му се задълбочи.

— Тази нощ няма да спиш там.

Джулиана издърпа ръката си и я скри зад гърба.

— Очевидно е, че вие не сте в състояние да ме спрете.

— Така ли? — Дейн си разреши лека усмивка и посочи чашата. — Твоят бульон ми възвърна силите.

Джулиана примигна. Вече не бе сигурна в готварските си способности. Без да я изпуска от очи, той посегна към завивката.

— Не смейте! — извика сърдито тя.

Дейн я погледна втренчено и въпросително вдигна едната си вежда. После въздъхна примирено.

— Трябва ли за пореден път да те уверя, че не съм в състояние да ти сторя нещо? А и какво ще си помислят хората за мен, ако оставя една дама да спи цяла нощ на стола, а аз се ширя най-спокойно в леглото?

Джулиана го изгледа недоволно, но явно вече беше склонна да отстъпи.

— Без съмнение ще кажат, че сте негодник, което си е чистата истина.

Дейн вдигна завивката.

— Без сън няма да си от полза нито за себе си, нито за мен.

— Крайно неприлично е да спя в едно легло с вас.

— Ако благоволиш да си спомниш, вече сме го правили — изръмжа той.

— Крайно непочтено е от ваша страна да ми напомняте този позор.

За съжаление той беше прав, но тогава тя нямаше избор. Тогава беше затворница в тази хижа. Сега можеше да избира.

Наистина ли щеше да отстъпи? Това е лудост, каза си Джулиана. Та тя изобщо не го познаваше! Всичко, което знаеше за него, беше от лошо по-лошо.

Той стисна ръката ѝ и я привлече към себе си.

— Заповядай — покани я учтиво. — Легни до мен, котенце.

Джулиана го изгледа с разширени от гняв очи.

— Ако не бяхте ранен, сега щяхте да получите плесница.

Дейн се засмя, но смехът му премина в стон, когато тя се пъкна под завивката до него. Дори мъртвец би забелязал красотата на тази жена.

— Ох, котенце! Ако не бях ранен, сега щях да си заслужа плесницата!

На следващата сутрин Джулиана стана, когато Дейн още спеше. Огледа се в малкото огледало до вратата, среса се и вдигна косите си. След малко усети, че той се е събудил, и се обърна.

— Добро утро — поздрави тя с лека усмивка.

— Добро утро — отговори ведро той.

Докато тя се приближаваше към него, Дейн бе обзет от диво желание. Джулиана носеше проста рокля от бял муселин. Погледът му спря върху нежната синя дантела, която обграждаше деколтето. Млечнобели и гладки, гърдите ѝ се подаваха над корсажа. Искаше да докосне кожата ѝ, да я милва, да усети дали е така мека, както изглеждаше. Когато тя приседна на леглото и се наведе над него, за да види раната му, той не беше способен да откъсне поглед от деколтето ѝ. Острата болка, която го прониза при едно необмислено движение, не успя да спре неудържимото му желание. От нея се носеше аромат на рози. За бога! Тя седеше пред него свежа и сладка, а той беше небръснат и рошав като дявол!

Докато се отдаваше на мечтанията си, той не забелязваше, че Джулиана изпитва същото. Мислите ѝ непрестанно кръжаха около него. Не си спомняше да е виждала друг мъж с толкова ярко изразена мъжественост. Крайно объркваш, установи раздражено тя. Какво, по дяволите, правеше с нея този човек?

Опита се да съсредоточи цялото си внимание върху превръзката, но това се оказа невъзможно. Гол до кръста, той изглеждаше още по-могъщ отпреди. Дори само ръстът му беше удивляващ. Дългите ръце бяха мускулести и покрити с тъмни копринени косъмчета. Китките и дланите изглеждаха силни, пръстите бяха дълги и жилести. Когато се докосна до него, стомахът ѝ веднага се разбунтува.

Мускулите на корема ѝ се стегнаха. По тялото ѝ се разпространиха непознати тръпки. Отчаяно се опита да успокои лудо биещото си сърце. Щеше да се чувства много по-спокойна, ако ги разделяха слоеве дрехи. Риза, жилетка, жакет. Шалче на врата. За нея

беше абсолютно ново преживяване да докосва мъж. Трябваше да се примири с този факт, но имаше и утежняващи обстоятелства. Кожата на мъжа беше безсрамно изложена на показ пред нея, без всякакво покритие...

Постара се да говори спокойно и с безразличие.

— Искам да видя раната ви.

— Трябва ли?

Джулиана започна да развива превръзката и Дейн здраво стисна зъби.

Когато откри раната, тя извика тихо. Между бодовете на шева ѝ месото беше зачервено и изглеждаше възпалено. Стомахът ѝ отново се преобърна.

— Много ли е лошо!

Джулиана отново прегледа раната. Кръвта се съсирваше добре.

— Всъщност не — отговори бавно тя. — Раната е покрита с коричка. Отдолу се е натрупала кръв, но това е нормално. Честно казано, изглежда по-добре, отколкото си мислех.

Тя донесе легенче с топла вода и чисти кърпи. Дейн не си позволи дори и да трепне докато траеше почистването на раната. Джулиана действаше много предпазливо. Докато работеше, той наблюдаваше ръцете ѝ. Крехки и тесни като цялото ѝ тяло. Спомни си как го докосваше, когато той лежеше полумъртъв от болка. Милваше нежно челото му и мекият, сладък глас нашепваше утешителни думи. Заедно с това нежното създание имаше остър език — какво объркващо противоречие!

Докато Джулиана сгъваше кърпите на четириъгълници, той кимна одобрително.

— Много си сръчна. Да не си работила в болница?

Джулиана изненадано вдигна очи.

— За бога, не!

— Смейш ли се? — попита той.

— Малко.

— Защо?

— Честно казано, направих първите си опити с животни.

Още като малко момиче се грижеше за ранени животинки — осиротяло зайче, куче, чието краче бе попаднало в железен капан...

Когато се оправяха, много искаше да ги задържи и помоли баща си, но той отказа.

Подобно на брат си Джъстин, Джулиана беше родена доста своенравна и с откривателски дух. Без да знае баща ѝ, тя скри кучето в къщичката за лодки и продължи да се грижи за него. Себастиан и Джъстин я подкрепяха и носеха на животното вкусни неща за ядене. По-късно го дадоха на един от арендаторите, който живееше близо до Търстън хол. Семейството обикна кучето и се отнасяше добре с него.

Ако беше узнал какво прави дъщеря му, баща ѝ щеше да получи пристъп на ярост.

— Какви животни? — попита Дейн.

Джулиана вдигна рамене.

— Най-различни. Зайчета, веднъж птичка със счупено крило. — Не беше в състояние да скрие усмивката си. — Но вие засенчвате всичките ми досегашни пациенти.

— Благодаря. Радвам се, че най-после знам какво мислиш за мен.

— Преди няколко дни не се оплаквахте — напомни му тя.

— Правилно. — Той проследи внимателно как тя постави компрес върху раната и грижливо я превърза с дълго парче чист лен. — Въпреки това продължавам да мисля, че си учила някъде.

Джулиана беше заета с превръзката и отговори разсеяно:

— Когато бях малка, Себастиан лекуваше драскотините и отоците ми.

— Говориш за баща си, така ли? Защо го наричаш на малко име?

— Не, не говоря за баща си. Себастиан е брат ми.

Дейн остана много изненадан.

— Брат ти се е грижил за тебе?

— Ако го познавахте, нямаше да се чудите. Той е много мил и внимателен. Грижи се за всичко.

— А майка ти?

Усмивката ѝ угасна. Ала трябваше да признае, че въпросът е логичен.

— Почти не си спомням майка си.

— Прости ми. — Той се поколеба. — Вероятно е починала, когато си била още много малка?

— Не, не точно. Тя... тя избяга с друг мъж. — Джулиана се покашля и продължи бързо: — Двамата загинаха, преминавайки на

Ламанша.

Дейн извика изненадано.

— Всемогъщи боже!

— Да. Избухна скандал.

— Как реагира баща ти?

— Умря след няколко години. — Джулиана се надигна смутено и се засмя принудено. — Не знам защо ви разказвам всичко това. Вече почти не мисля за случилото се.

Дейн помълча малко и попита:

— На колко години си, Джулиана?

Тя присви очи.

— Това изобщо не ви засяга, сър.

— О, моля те — настоя той. — Каж ми на колко си години.

Тя го погледна втренчено и очите ѝ потъмняха.

— Е, добре. Тогава ще се опитам да отгатна. На двайсет и осем?

— Не! — извика възмутено Джулиана.

Той я обиждаше. Беше много по-млада.

Дейн побърза да се поправи.

— На двайсет и седем?

Тя не потвърди, но и не оспори. Значи бе отгатнал. Тя беше на двайсет и седем години.

— Защо не си омъжена?

— Нямате право да ми задавате такива въпроси! Не е почтено!

Но той не се отказа.

— Да не си от еманципираните жени?

Джулиана се изчерви.

— Непременно ли държите да ме обидите?

— Нямам такова намерение. Красива жена като теб би трябвало отдавна да е омъжена. Досега трябваше да имаш поне три деца.

Деца. Джулиана си представи дечицата на братята си. Себастиан имаше близнаци — Джефри и Софи, а малката дъщеричка на Джъстин се казваше Лизи. Обичаше ги с цялото си сърце, но те не бяха нейни деца. Отново я прониза старата болка.

Да, подигравките му ѝ причиняваха болка. Защо си бе въобразила, че отдавна я е преодоляла? Явно грешеше.

Мислите ѝ се насочиха към Томас. Отново я прониза остра болка, но тя успя да се овладее. Нямаше да позволи на Дейн да

забележи, че страда. Дълбоко в себе си знаеше, че Томас не е мъж за нея. Никога не е бил. Но имаше моменти, в които си представяше какво би било, ако...

— Нямате право да ми задавате такива въпроси — отсече тя.

— Може би. Но ако ти кажа, че съм човек, който цени повече от всичко истината и честността?

— Вие? Вие сте човек извън закона. — Джулиана пое дълбоко въздух. — Тогава ми разкажете защо не сте се оженили! Или може би греша? Може би сте женен?

— Не, не съм.

Тя го удостои с унищожителен поглед.

— Защото нито една жена не се е съгласила да ви стане съпруга.

— Може би. Но още не съм помолил нито една за ръката ѝ.

— Не мога да си представя, че ще се намери някоя да каже „да“ — отвърна остро тя. — Вие сте горски разбойник и водите лош живот.

Естествено, тя реагира остро. Той я бе раздразнил. Въпреки това беше любопитен. Тя избягваше да му отговори, защото нещо я измъчваше. Но не биваше да настоява. Щом възхитителната Джулиана не харесваше въпросите за възрастта и брака, беше по-добре да смени темата. Разговорът бе взел обрат, който не бе твърде приятен и за двамата.

Дейн прокара ръка по небръснатата си брадичка.

— Случвало ли ти се е вече да бръснеш мъж?

Учудването ѝ беше достатъчен отговор. Ала той забеляза веднага, че тя е готова да се справи с новото предизвикателство.

Сините ѝ очи засвяткаха.

— Наистина ли ще ми позволите да опра бръснача в гърлото ви?

Въпросът го изненада. Изглежда я от горе до долу и внезапно изпита несигурност.

— Може би не сте честен, но сте смел — отбеляза тя със сладка усмивка.

Накрая се уговориха Джулиана да му държи огледалото, а той да обръсне сам брадата и бузите си. Когато свърши, Дейн изтри остатъците от сапунена пяна и я погледна.

— По-добре ли е така?

Тя кимна доволно.

— Промяната е поразителна — засмя се одобрително тя и прибра приборите за бърснене в шкафа. — Ще се радвам, ако сега ми кажете, че сте гладен.

— Да, много. Но няма да пия повече от онзи ужасен бульон.

Джулиана понечи да отговори нещо, но се отказа. Думите му я засегнаха болезнено.

— Трябва да ви кажа, че приготвянето на бульона ми струваше много време и усилия.

— Оценявам ги високо, котенце, честна дума. Но тази сутрин съм гладен като мечка и чаша бульон няма да ми стигне.

— Да, така си и помислих. — Гневът ѝ отлетя, ала на лицето ѝ се изписа загриженост. — Само че вчера аз изядох последното парче хляб. Освен това... — Тя прехапа устни.

— Какво освен това? — попита заплашително той.

Джулиана неохотно срещна погледа му.

— Искам да бъда честна с вас. През целия си живот не съм сготвила нито едно ядене — призна съкрушено тя.

— Наистина ли? — Дейн се престори на ужасен. — Не очаквах това от тебе!

Джулиана го изгледа остро.

— Не ми се надсмивайте!

— О, не ти се надсмивам. Имаш пълното ми доверие. А сега ме чуйте. Навън, от северната страна на хижата, ще намериш малък килер...

Само след час в хижата се носеше аромат на месо и зеленчуци. Джулиана често-често разбъркваше супата, тананикаше си нещо и добавяше по някоя и друга подправка. Когато посегна към солницата, Дейн извика предупредително:

— По-внимателно, по-внимателно, котенце!

Когато нощта разпростря първите си сенки над гората, Джулиана се чувстваше смъртно уморена. Косата ѝ висеше на влажни кичури по челото. Какво ли щяха да си помислят Себастиан и Джъстин, ако видеха сестра си в това състояние? Докато носеше дърва и вода, тя се опита да си представи физиономиите им и се засмя. Мръсна, разрошена, запотена... двамата нямаше да повярват на очите си.

Въпреки това беше много горда със себе си.

Когато се отпусна на леглото, Дейн я огледа съчувствено.

— Уморена ли си?

— Малко — призна тя.

— Съжалявам. Не биваше да те товаря толкова.

Без съмнение Дейн беше най-трудният ѝ пациент досега. Нетърпелив, хленчещ... Няма ли да спре да се оплаква от безделието си, каза си сърдито Джулиана. Непрестанно ѝ мърмореше, че не го пуска да става от леглото. Направи ѝ впечатление, че днес изобщо не беше мислила за Лондон и не си беше пожелавала да се върне там. Но трябваше да признае, че просто нямаше време за такива мисли. Харесваше ѝ да бъде заета по цял ден. Да работи за човек, който има нужда от нея.

Нищо, че беше горски разбойник.

Тя сви рамене, вдигна единия си крак на коляното и събу обувката. Боже как я боляха краката! Беше почти сигурна, че цял ден не е поседнала да си почине.

Дейн нагласи ръката си върху възглавницата.

— Не се страхувай от мен, скъпа Джулиана, а спокойно си събуйте чорапите. Не очаквам тази нощ да ме нападне диво желание.

Джулиана го изгледа намръщено. Навикът му да чете мислите ѝ беше досаден и я нервираше. А намекът му беше крайно неуместен. Но запознанството им също беше необикновено.

Тя свали обувките и чорапите и разтри болезнено пулсиращите си стъпала. После угаси свещите и се пъкна под завивката.

Двамата лежаха рамо до рамо. Единственият шум в стаята беше пращенето и съскането на огъня.

Дейн прекъсна мълчанието.

— Вероятно това е голяма промяна в сравнение с досегашния ти живот. Предполагам, че си живяла в безделие?

— Да, но това не означава, че съм безделница.

Устните му потръпнаха.

— Не исках да кажа това. — Помълча малко и попита: — Ако не беше тук, какво щеше да правиш сега?

Джулиана се замисли.

— Ако си бях вкъщи в Бат, сега вероятно щях да се разхождам сред природата. Ако бях в Лондон, щях да танцувам на някой бал... —

Засмя се и добави: — И в двата случая щяха да ме заболяят краката.

Дейн избухна в тих смях.

— Много ти благодаря. Това облекчава съвестта ми, и то значително.

Отново се възцари тишина, но тя не създаваше напрежение.

— Джулиана?

— Да?

— Защо остана тук, мис Джулиана Клер? — По лицето му пробяга смях. — Мисля, че намеренията ти бяха други.

„Мис Джулиана Клер“. Тя се почувства виновна и усмивката замръзна на лицето ѝ.

— Защо ми задавате този въпрос?

— Би трябвало да е ясно. Защото искам да знам. — Той се обърна настрана и се опря на здравото си рамо.

— Не, Дейн! — извика обвинително тя. — Не бива да правите това!

— Искам да те виждам, докато си говорим.

Без да обърне внимание на острата болка в рамото, той я обърна към себе си.

— Защо остана? — Въпросът прозвуча настойчиво. — Не беше нужно да го правиш. Можеше да ме напуснеш.

Внезапно в сините ѝ очи запариха сълзи.

— Не. — Гласът ѝ прозвуча задавено. — Не можех. Погледнах назад и видях как ме гледате... Не можех да ви оставя в това състояние. Сърцето не ми позволи. И... чувствах се ужасно виновна, че стрелях по вас. Не можете да си представите колко съжалявам!

Дейн простена тихо.

— Имаш добро сърце, котенце.

Тя поклати глава.

— Дейн, аз...

Той вдигна ръка и помилва брадичката ѝ.

— Тихо. Не говори повече.

Погледите им се срещнаха.

Отговорът ѝ замря в гърлото.

Той не го беше планирал, със сигурност не го бе планирал, но си го представяше, и то много пъти. То просто се случи. Дейн не знаеше защо и не го беше грижа. Погледът му бавно се сведе към устните ѝ.

Наведе се към нея и видя как сините очи се разшириха, когато тя разбра намерението му.

Устата му бавно завладя устните ѝ.

Тя не го спря.

Прие целувката — дори светът наоколо да рухнеше. Дейн не се поколеба. Нищо на света не беше в състояние да го разколебае. Той искаше тази целувка и я получи. Тя затвори очи и миглите ѝ затрепкаха. Устните ѝ се отвориха за него. Той усети аромата на лимони в косата ѝ... От устата му се отрони въздишка.

Без да бърза, той започна да изследва устата ѝ. Вкуси я с наслада и с радост усети как горещият ѝ дъх се ускори и се смеси с неговия.

Болката в рамото беше забравена. Джулиана беше толкова лека и крехка. Той не смееше да се облегне върху нея, защото се боеше, че няма да понесе тежестта му.

По тялото му преминаваха тръпки. Той я искаше. Искеше да се доближи до нея, да стопи всички прегради, колкото беше възможно между мъж и жена. Искеше да лежи до нея, да свали дрехите ѝ, да изследва сантиметър по сантиметър сладкото ѝ прасковено тяло и да се забие дълбоко в нея, за да утоли жаждата си. Финият муселин, който скриваше гърдите ѝ, му пречеше. С какво удоволствие би смъкнал роклята ѝ, би я разкъсал на парченца. Ала разумът победи. Сега не беше време за любов. Освен това ѝ беше обещал. Тя беше неопитна. Никога не се беше любила. Той го знаеше по инстинкт и не искаше да я уплаши.

Когато тя бавно вдигна глава, сърцето му биеше диво. Като в транс, погледът на Джулиана се насочи към лицето му и потърси нещо в него. Тя дишаше задъхано и това предизвика нова вълна от страст в тялото му. Той откри в очите ѝ същото сладко желание, което бе завладяло и него.

Тя отвори устни и Дейн леко поклати глава. Нежно притисна пръст към устните ѝ и ги затвори. Сам не разбираше защо, но не искаше да разруши магията на мига.

Макар и с мъка, успя да се усмихне.

— Тихо, котенце. Да не говорим. Спи... спи сега.

С връхчето на пръста си затвори очите ѝ.

Тя спа непробудно до сутринта.

8

За втори път Джулиана стана преди Дейн. Той имаше нужда от много сън, но състоянието му бързо се подобряваше. Бе събрал достатъчно сили, за да стане и да направи няколко крачки. Тя знаеше колко му е неприятно да се чувства безпомощен и му предложи да направят примка за ръката, за да стои неподвижна. Той се справяше много добре. Никой не спомена случилото се през нощта.

Джулиана се радваше на мълчанието. Все още не можеше да повярва. Ставаше ѝ горещо, като си помислеше за целувката. А мислеше постоянно за нея!

Защо я беше целунал?

И защо тя не се възпротиви?

Нямаше отговор на тези въпроси. Знаеше само, че нещо вътре в нея я кара непрекъснато да гледа Дейн и че е безсилна да се спре.

Защо? Този въпрос я преследваше непрекъснато.

Това беше чиста лудост. След предателството на Томас тя се оттегли и живя няколко месеца в пълно уединение. Скандал в семейството беше немислим и за нея, и за Себастиан. Когато отново влезе в лондонското общество, младите господа започнаха да я ухаждат, но тя отхвърляше категорично всеки опит за сближаване. Беше твърдо решена да не допусне да я наранят за втори път. Съзнаваше, че така ще се лиши завинаги от някои неща в живота, но си внушаваше, че те няма да ѝ липсват.

Владееше се много добре. Никога не си беше представяла, че ще лежи гола до някой мъж, ще усеща устните му върху кожата си, ръцете му ще милват гърдите ѝ, корема, ще търсят път между краката...

Миналата нощ всички тези мисли я връхлетяха неочаквано. На разсъмване сънува как се люби с Дейн. И двамата бяха голи. Тя лежеше под него и се наслаждаваше на допира на голата му кожа...

Безумен сън! Толкова еротичен, че тя се ужаси от себе си. Нищо чудно, че на сутринта побърза да избяга от леглото.

Защо беше попаднала под магията на този... този негодник?

Когато стана, той си облече ризата и тя му беше благодарна, че се е покрил. За съжаление мускулестите му рамене изпъкваха съвсем ясно под тънкия лен. Освен това ризата беше отворена на врата и разкриваше голата кожа, което я караше постоянно да се изчервява. Макар че цялото му впечатляващо тяло беше надлежно облечено, той не губеше нищо от привлекателната си сила и въздействието си върху нея.

Тя го следеше с поглед, когато той стана и запали огън в камината. Профилът му е много красив, призна възхитено Джулиана. Огледа внимателно дръзката извивка на черните вежди, линията на носа — откри малка гърбичка, която не бе забелязала преди — и силната брадичка. Трябва да го обръсна, отбеляза в ума си. Бузите и брадичката отново бяха покрити с тъмни косъмчета. По дяволите, властната му мъжка хубост замайваше сетивата ѝ! Пулсът ѝ отново се ускори. Беше ужасена от себе си.

Улови го, че я гледа, но това не ѝ помогна с нищо. Той остави машата на мястото ѝ и се обърна. Кехлибарените очи се впиха в нейните с мека настойчивост. Джулиана загуби самообладание.

— Защо ме зяпате така?

Лицето му светна, но само за миг.

— Мисля, че съм те виждал и преди.

— Не вярвам — отговори хладно тя.

Дейн вдигна вежди.

— А ако ти докажа, че се лъжеш?

Очите ѝ светнаха гневно.

— И къде би могло да стане това? Убедена съм, че не се движим в едни и същи кръгове. Или вече съм имала честта да бъда ограбена от вас?

Дейн остана напълно спокоен.

— Аз не съм взел нищо от теб, котенце. Само една целувка. И доколкото си спомням, тя ми бе подарена доброволно — добави с лека усмивка.

Джулиана не искаше да си спомня за това.

— Непременно ли трябва да ми се присмивате? — попита сковано.

Дейн веднага стана сериозен.

— Не се присмивам, Джулиана. — Той наклони глава настрани и я погледна изпитателно. — Каж ми — попита внезапно, — сърдиш ли се, че те целунах?

Гърлото ѝ веднага пресъхна. Бузите ѝ се оцветиха в тъмночервено и тя извърна поглед.

— Това не ви засяга.

По дяволите! Гласът ѝ трепереше.

— Разбира се, че ме засяга! Ако съм олицетворение на злото, значи заслужавам отговор.

Джулиана нямаше никакво желание да говори повече по тази тема.

Опита се да мине покрай него, но той я задържа. Пръстите му обхванаха крехката ѝ китка.

— Защо не искаш да ми кажеш?

Джулиана отново не посмя да го погледне. Втренчи поглед в отворения триъгълник на ризата му, но и там не намери спасение. Нямаше сили да вдигне очи.

— Да — отговори несигурно. — Искам да кажа, не. — Мяташе се като риба на въдицата. — О, откъде да знам!

— Е, това изяснява нещата. Може би... — в очите му грейна светлина — една втора целувка ще направи решението по-лесно.

Сърцето на Джулиана заби като лудо. Той я привлече неумолимо към себе си.

— Какво правите, по дяволите? — Собственият ѝ глас дойде някъде много отдалеч.

— Само една целувка, котенце. Няма ли да изпълниш последното желание на един умиращ?

Очите на Джулиана се разшириха.

— Няма да умрете!

— Не е сигурно — отговори сериозно той. — Мога да получа отравяне на кръвта. Знам, че това се случва често.

Боже мой, той беше прав... После обаче видя, че очите му светеха дяволито, и се ядоса.

— Вие сте един Дон Жуан, какъвто го описват в книгите — промърмори укорително тя.

— В никакъв случай — защити се разпалено той.

— В каретата пътуваше една жена, някоя си мисис Чедуик. Тя ми каза, че Свраката... че вие... обичате жените.

— Излъгала те е. Предпочитам само една, точно определена жена.

Сърцето ѝ направи скок. Той сложи ръка на кръста ѝ и тя вече не беше способна да диша. Сети се, че трябва да внимава за раната му, и предпазливо сложи ръка на гърдите му.

— Дейн...

Очите му не я изпусаха.

— Тихо, котенце — промърмори той, — искам да те целуна.

Би трябвало да отговори на нахалството му с плесница... или поне с убедително възражение. Ала когато устата му завладя нейната, умът ѝ спря да работи. Притисна се до гърдите му и престана да се противи. Искаше това да се случи. Същото е, както преди, помисли си упоено. Не, много по-хубаво!

Заля я вълна от противоречиви чувства. Усещаше силата му, горещината на тялото му. Устата му се сля с устните ѝ.

— Отвори уста за мен, котенце... — молбата прозвуча настойчиво, макар и произнесена с нежен глас. — Точно така... Господи, да! Така е добре. — Той се засмя тихо. — Отлично се справяш, котенце.

Устните ѝ се разтвориха. Нито следа от отблъскване, от съпротива. Тя не се възпротиви и когато езикът му започна да изследва тайните ъгълчета на устата ѝ. Интимното докосване я обгори като пламък, но тя дори не помисли да се отдръпне. Искаше да разбере всичко. Бог да ѝ е на помощ! Проклетото ѝ любопитство!

Досега не се беше замисляла за пътуването в страната на сетивата. Оставяше го на другите. С братята си, естествено, не можеше да разговаря за това. Бяха я възпитали като дама и не можеше току-така да се отърси от втълпените ѝ правила. Томас беше единственият мъж, който я бе целунал. Но неговата целувка се състоеше от добродетелно допиране на устните и нямаше нищо общо с настойчивостта и силата в целувката на Дейн. Тя не беше преживяла тайни срещи в градината, плахи милувки в мрака. И когато се питаше какво би било да преживее тези неща в действителност, представите ѝ бяха доста смътни.

Освен съня миналата нощ. Той беше толкова ясен... и дързък!

И сега най-после се случи. Тя го преживяваше. Тя, не някоя друга жена.

Бог ѝ бе свидетел, че онова, което я тласкаше, беше повече от любопитство. Чувствата ѝ съвсем не бяха неясни. Заля я вълна на най-чисто удоволствие. Мускулите на корема ѝ се стегнаха. В гърдите ѝ се усещаха възбуждащи бодежи. Искаше да усети ръцете на Дейн върху кожата си, искаше устните и езикът му да милват гърдите ѝ. За бога, откъде се вземаха тези представи? Точно така беше в съня ѝ... Чувстваше се като лека жена и това беше великолепно. На двайсет и седем години вече не беше наивно момиче. Да, беше недокосната и неопитна, но знаеше някои неща.

Когато Дейн най-сетне освободи устата ѝ, тя беше замаяна. Хвана се за ризата му, примигна и се опита да си поеме дъх.

— О, господи... — прошепна задъхано.

Той се засмя дрезгаво и също вдиша дълбоко.

— Говориш от мое име!

Джулиана се изчерви като рак.

— Не мога да се откъсна от теб. — Той се усмихна дяволито. — Ти си възхитителна и мисля, че го знаеш.

Джулиана бе готова да изкрещи. Томас никога не ѝ беше казал подобни думи. Никога не беше усещала тази буря на чувствата, както сега с Дейн. Целувката на Дейн я улучи като огън.

— А сега, котенце, трябва да седна, иначе ще падна. Главата ми се мае.

След два дни Дейн седеше на ръба на леглото и внимателно сваляше примката от ръката си. Когато се наклони настрана, остра болка проряза рамото му. Цялата дясна страна го болеше и се усещаше скована. Не можеше да направи и най-малкото движение. Отново и отново трябваше да си казва, че раната има нужда от време, за да зарасне.

Джулиана влезе в хижата, понесла купа с ябълки. Като видя разкривеното му от болка лице, спря на прага и извика обвинително:

— Какво ви става, по дяволите?

Дейн се усмихна глупаво.

— Знаех си, че си умираш да ми се караш.

— Точно така. — Тя се наведе и вдигна ябълката, която беше паднала на пода.

Усмивката му се задълбочи. Джулиана отново носеше бялата муселинена рокля. Платът беше тънък и нахлуващата слънчева светлина разкриваше безкрайно изкусителното ѝ задниче.

Когато тя се изправи, той вече се опитваше да сложи отново примката — без никакъв успех.

— Моля те, Джулиана, помогни ми.

Джулиана остави купата и отиде при него. Кърпата се бе изкривила и трябваше да я сгъне наново. Първият опит се провали. Джулиана се наведе да оправи кърпата. Изцяло съсредоточена в работата си, тя извика недоволено.

За разлика от нея Дейн не се оплакваше. Точно обратното — наслаждаваше се на ситуацията. Той седеше и гърдите ѝ бяха точно на височината на очите му. Корсажът не беше стегнат и той виждаше много добре вдлъбнатинката между твърдите, кръгли гърди.

О, каза си той, наистина са хубави!

— Хмм!

Макар и неохотно, Дейн вдигна поглед. Сините очи святкаха обвинително.

— Вие май се забавлявате!

Той вдигна вежди.

— Точно така. Напълно съм съгласен с теб.

— Вероятно и този път няма да се извините, права ли съм?

— Мила моя Джулиана, в своя защита мога да кажа само, че съм мъж. А ти ми предлагаш гледка, на която не мога да устоя.

Тя метна плитката си през рамо и попита високомерно:

— Да не мислите, че можете да ми завъртите главата с подобни приказки?

— Е, във всеки случай ти завъртя моята глава.

— Какво?

Той се усмихна предизвикателно и отново погледна към гърдите ѝ.

— Смятах те за мършава. Заблудил съм се.

— Вие, вие... — Джулиана не намери думи за отговор.

Той се ухили. Бузите ѝ се бяха оцветили като утринна зора през пролетта.

— Е, не съм съвсем прав. Не бих те нарекъл закръглена.

— Сега би трябвало да се махна отук и да ви оставя да се справяте сам!

— Точно така — кимна сериозно той, задържа погледа ѝ и продължи тихо: — Ако имах възможност да си избирам медицинската сестра, бих избрал само теб и никоя друга, котенце. Говоря напълно искрено. Гледката, която предлагаш, е повече от възхитителна. — Погледът му се плъзна бавно по лицето ѝ. Леко отворените устни бяха розови и влажни. — Знаеш ли, че очите ти сменят цвета си в зависимост от настроенията ти? Никога не бях виждал толкова различни тонове на синьото.

Джулиана се изчерви отново — но този път от радост, установи той.

Погледът ѝ се отклони и тя си затърси оправдание да се изплъзне от опасната му близост.

— Време да се погрижа за Пърсифал. Не съм го хранила днес. — И хукна навън.

Да, Джулиана беше нервна. Не че се боя от него, което си е нормална реакция, каза си тя. Все пак тя бе сама с непознат мъж в усамотена хижа на сред гората. Не знаеше нищо за този човек. Знаеше само, че настоящият му живот е осъдителен. Друга жена на нейно място сигурно щеше да се страхува от него.

Тя обаче преживяваше нещо съвсем ново. Нещо, което не бе изпитвала с никой мъж, дори с Томас. Когато Дейн беше наблизо, тя го усещаше с болезнена сила. Вече не бе способна да разсъждава разумно. Не биваше да допуска той да я целува. И преди всичко тя не биваше да отговаря на целувката! Но го направи... и сега се мъчеше да разбере защо.

Още по-малко разбираше защо все още е тук.

Навън беше топло и светло. Слънцето грееше ярко между клоните на дърветата. Джулиана имаше нужда от време, за да събере мислите си, което обаче се оказа невъзможно, защото Дейн дойде при нея.

Тя нахрани коня, без да му говори. Дейн напълни кофата с вода от кладенеца и я отнесе в обора.

— Харесва те — отбеляза Дейн, когато Пърсифал пхна муцуна в дланта на Джулиана.

Тя се обърна към него и попита предизвикателно:

— Изненадва ли ви това?

— Понякога се държи като истински звяр — обясни Дейн и продължи да я наблюдава в мълчание. След малко каза: — Много ти благодаря, че се грижиш така добре за него.

Джулиана го изгледа остро. Да не би да я укоряваше? Ако се съдеше по лицето му, беше по-скоро доволен. Тя погали кадифените ноздри на жребеца и притисна лице към тях.

— Пърсифал... — прошепна нежно. — Благородно име за благородно животно. Вие ли го нарекохте така?

— Да.

— Защо тъкмо Пърсифал? — поинтересува се тя.

— Чел съм, че рицарят Пърсифал бил толкова бърз и точен, та улучвал с копието си летяща птица. Сметнах, че името му подхожда много, защото е бърз като вятъра.

— Значи знаете историята за крал Артур и рицарите на кръглата маса? Това ме учудва. Не е ли странно, че един горски разбойник дава на коня си такава име?

Усмивката на Дейн угасна. Не отговори на въпроса ѝ.

— Честно казано, питам се къде сте придобили образованието си.

Все така мълчалив, той се обърна и тръгна обратно към хижата. Джулиана го последва по петите.

— Чухте ли какво ви попитах, сър?

— Слухът ми е напълно в ред, уважаема. — Тонът беше хладен, изражението на лицето — отблъскващо.

— Защо не отговаряте?

— Ти си учудващо упорита жена.

— Кое то понякога е крайно досадно, твърдяха братята ми.

— Братя? Значи имате още един?

— Да, общо двама. Себастиан и Джъстин. Но сега не говорим за мен, а за вас.

Дейн се облегна на голямата дървена маса и я огледа замислено.

— Каква е целта на въпросите ти, Джулиана? Убеден съм, че целиш нещо определено.

Тя пое дълбоко въздух и го погледна открито.

— Целта ми е само една, сър. — Взе здравата му ръка, обърна я с дланта нагоре и плъзна пръсти по твърдата кожа. — Аз не вярвам, че сте от простолюдието. Това не е ръка на селянин. Вие не сте нито недодялан, нито нецивилизован. Оттук заключавам, че не сте обикновен горски разбойник. Може би дори сте джентълмен.

Дейн шумно пое въздух, но тя не беше свършила. Посочи ботушите му и обясни:

— Изработени са от най-фина кожа. Убедена съм, че не се лъжа.

— Значи усилията ми не са били напразни.

— Много правилно — отвърна войнствено тя. — Въпреки това мисля, че сте много образован разбойник.

— Така трябва да бъде. Ако не бях интелигентен, сигурно отдавна щяха да ме хванат — кимна той. — Какво друго да ти кажа? Професията разбойник е много доходна. — Посочи пълните чували в ъгъла и заяви: — Там има много пари.

— Да, видях ги. — Как смееше да се хвали с кражбите си!

Той я погледна изпитателно.

— Така ли? Съвсем бях забравил. Обичаш да се ровиш в чуждия живот.

Джулиана изфуча възмутено. Изобщо не изпитваше угризения на съвестта.

В следващата секунда всичко се промени. Дейн отиде до камината и взе един от пистолетите си. Джулиана гледеше като омагьосана как пръстите му се плъзгат почти нежно по гладкото дуло. Стомахът ѝ се сви на топка.

— Какво правите?

— Ще ти направя едно предложение, котенце. Искаш ли да се научиш да стреляш?

Джулиана го зяпна смаяно.

— Какво?

— За да не сбъркаш, когато следващия път се прицелиш в сърцето ми.

— Защо непрекъснато се подигравате с мен? — попита горчиво Джулиана и в следващия миг гневът ѝ избухна. — Как смееете да ми говорите такива ужасни неща!

— Не исках да кажа нищо лошо. Желанието ми е да те науча да стреляш. — Той сведе поглед и ъгълчетата на устните му се вдигнаха в

многозначителна усмивка. — Освен ако нямаш по-добро предложение. — Погледът му се насочи към гърдите ѝ, които се вълнуваха над корсажа.

Джулиана спря да диша. В тялото ѝ пламна огън.

— Вземам си думите назад! — изсъска вбесено. — Вие не сте никакъв джентълмен!

9

На полянката изтрещя пистолетен изстрел.

— Котенце — Дейн избухна в смях, — не очаквах, че си толкова зле.

Джулиана промърмори нещо неразбрано и погледна измъчено парчето хартия, което той бе окачил на стъблото на близкото дърво. Не се чувстваше особено добре с оръжието в ръка, макар че вече не възприемаше пистолета като чуждо тяло. След като даде няколко изстрела, тя вече не се плашеше от гърмежите и не стискаше очи — вероятно и защото Дейн я окуражаваше.

Близостта му я объркваше. Пречеше ѝ. Той нарочно стоеше близо до нея, докосваше уж случайно голата ѝ ръка, оставяше пръстите си върху нейните по-дълго от необходимото. Тя беше убедена, че го прави нарочно. Ето, пак застана плътно до нея, докато ѝ помагаше да се прицели.

— Готова ли си? — попита той.

Тя кимна, макар че ѝ беше трудно да се съсредоточи. Винаги когато той беше наблизко, тя се разсейваше. И нищо чудно — при такъв мъж!

Следващият изстрел мина далече от стъблото на дъба. Дейн изстена преувеличено.

— Започвам да се боя, че е безнадеждно. Май ти трябва очила.

Джулиана му хвърли леден поглед.

— Ако улуча целта — гласът ѝ прозвуча измамно сладко, докато той пълнеше пистолета, — ще ми отговориш ли на един въпрос?

— Да.

— Ако улуча два пъти едно след друго, ще ми отговориш ли на два въпроса?

Той се усмихна и ѝ подаде пистолета.

— Да. Честна дума.

— А на три? — продължи смело тя. — Готов ли си да ми отговориш на три въпроса?

Дейн избухна в смях и кимна.

— Готов съм, макар че това ще граничи с чудо.

По дяволите, този човек беше прекалено самоуверен! Направо непоносим! Не очакваше, че тя ще се справи. Още една причина да му даде добър урок.

Дейн ѝ кимна да продължи.

Джулиана се прицели внимателно... и улучи черната точка.

Дейн наклони глава и учудено вдигна вежди.

— Впечатляващо. Я да видим ще успееш ли втори път?

Джулиана стреля повторно. Беше по-просто да гледа в целта, а не в него.

— Страхотен късмет.

Тя не каза нищо повече, когато вторият изстрел улучи съвсем близо до първия. Третият също улучи, но четвъртият пропусна целта.

Джулиана беше твърдо решена да настоява за изпълнение на уговорката.

— Не само високомерно вдигаш вежди, ами и се държиш така — проговори студено тя и му върна оръжието. — Явно си свикнал да даваш заповеди. Затова ще те попитам дали си взел участие във войната. — Погледна го право в очите и попита: — Да или не?

Очите му засвяткаха опасно, но все пак кимна.

— Знаех си! Ти си герой!

Дейн се поколеба.

— Някои твърдят, че съм — призна той неохотно, — но аз го наричам вярност към родината и другарите.

В главата на Джулиана се гонеха най-различни мисли. Защо човек като него се занимаваше с разбойничество по пътищата?

— Аз ти разказах за семейството си, за братята си. Дори ти признах, че майка ми е избягала с любовника си. Какво ще ми кажеш за себе си? Знам само, че не си женен. Имаш ли семейство?

Джулиана зачака отговора със затаен дъх. Мълчанието се проточи цяла вечност и тя вече мислеше, че той ще откаже да отговори. Накрая, макар и мрачно, Дейн отвори уста:

— Родителите ми починаха. Имам две по-големи сестри.

— О! — отвърна небрежно тя. — Сестрите ти знаят ли, че брат им е известната Сврака?

Лицето му помрачня още повече. Джулиана преглътна.

— Те не знаят, права ли съм?

— Станаха четири, котенце. Повече, отколкото се уговорихме. — Дейн се запъти бавно към хижата.

— Чакай! През цялата година ли живееш в тази хижа?

Той спря и се обърна.

— Защо искаш да знаеш? Да не смяташ да доведеш полицията, за да ме залови?

— Как бих могла да доведа полицията, като не знам къде се намираме?

— Абсолютно правилно. — Той я погледна и попита нетърпеливо: — Идваш ли най-сетне?

— Да, но искам да знам...

— Няма да отговарям на повече въпроси, Джулиана. — Гласът му прозвуча строго.

Джулиана. Рядко я наричаше по име. Значи говори сериозно, заключи тя.

Разбъркани мисли продължаваха да се гонят в главата ѝ, докато го следваше към хижата. Нещо при този мъж не беше наред. Цялото му поведение показваше, че не е човек без принципи и без морал, че има убеждения.

Едновременно с това здравият човешки разум я предупреждаваше, че той не е това, за което се представя. Имаше си тайни.

Да, вече беше сигурна — Дейн имаше тайни.

Найджъл Роксбъри беше щастлив. Какво по-хубаво от това, че в последно време Свраката не напада беззащитни пътници. Може би са го заловили на местопрестъплението, но новината още не е стигнала до Лондон, повтаряше си той. Всеки ден се молеше да е станало точно това.

Направо бе побеснял, когато част от доставките му бе открадната. За всичко беше виновен онзи жалък горски разбойник, Свраката. Роксбъри се отпусна в креслото си и намести превръзката на окото. Планът му беше гениален. В крайна сметка не можеше да окраде Кралския монетен двор, а уменията на Босуел бяха ненадминати. Парите изглеждаха като истински. Вероятно Свраката

също се беше хванал на въдицата и ги смяташе за истински. Какъв глупак!

Щом събере достатъчно фалшиви пари, ще започне да ги разпределя. Това беше най-красивата част от плана му — позицията, която заемаше, му позволяваше да вижда всичко. Никой няма да пострада, а плодовете от труда му ще му дадат възможност да купува съкровища, които иначе не би могъл да си позволи — най-вече красиви играчки от пясъците на Египет, фалшиви пари срещу злато.

За съжаление се бе случила онази мръсна афера с жената на Босуел... Все още се учудваше, че Босуел има дързостта да го мами. По-точно да се опитва. Жалко за двамата.

Сега и техният дял щеше да бъде негов.

На вратата се почука. Той отвори и покани посетителката, без да крие радостта си.

— Очаквах ви, мадам. Какво ми носите този път?

Посегна към кутията и извади урна, затворена с глава на сокол. Завъртя съда и го раздруса. Очите му засвяткаха весело, когато дамата отвратено притисна кърпичка към носа си.

— Още една великолепна вещ — похвали я Роксбъри и сложи урната на масичката зад писалището си.

Дамата остана мълчалива. Само го погледна изпод воала си.

— За бога, не е нужно да се криете от мен, мадам!

Тя поклати глава и отметна воала.

— Липсва ви очарованието на брат ви — отбеляза хладно. — Трябва да призная, че често се питам как ме намерихте.

— Не съм ви търсил, уважаема. Представете си изненадата ми, когато видях рисунката ви в онзи парижки вестник. Наистина учудващо. Какво щастие, че имам добра памет. И че вие сте запазили предпочитанията си след смъртта на съпруга си.

Жената протегна ръка.

— Е, приключихме ли със сделките?

Роксбъри извади от чекмеджето малка торбичка и я пусна в ръката ѝ.

— За тази вечер, да — отговори той ведро. — Желая ви приятни сънища, мадам.

Една седмица след съдбоносния изстрел Джулиана извади конците от раната на Дейн. Напрежението между двамата непрекъснато нарастваше.

Беше невъзможно да лежи нощем до нея и да остава нечувствителен към красотата ѝ. Гласът ѝ беше топъл като слънцето, пробилото тъмните облаци. Чист, светъл и мелодичен. Ако зависеше от него, щеше да прати и Филип, и Найджъл по дяволите. Да се махат от живота му! Искаше да се люби с Джулиана, без да бърза, да я посвети в тайните на любовта и да чува стоновете ѝ — часове наред, цяла нощ, за да утоли желанието си да я притежава.

Ала вътрешният глас му подсказваше, че няма да се задоволи с една нощ с прекрасната Джулиана. Тя щеше само да засили желанието му да притежава нежното ѝ тяло, да го усеща до себе си дълго — цял живот.

Боже милостиви — каква лудост! Той имаше задача за изпълнение. Трябваше да изобличи един негодник.

Ежедневното общуване с омагьосващата Джулиана не беше детска игра. Тя беше остроумна и интелигентна, чувствителна и добра. Спомни си как бе плакала, докато изваждаше куршума от рамото му. Харесваше му да усеща ръцете ѝ върху кожата си. И за негово нещастие нищо не ѝ убягваше.

Трябваше да внимава какво казва. Това му беше съвсем ясно. Не можеше да рискува тя да разкрие истината.

Направи грешка, като я доведе в хижата. Постъпи глупаво. Но няма можеше да я остави, без да знае дали е ранена?

Присъствието ѝ усложняваше нещата — по начин, който той не бе успял да предвиди. Тя го вълнуваше все по-силно. Скоро щеше да възстанови силите си и тогава какво?

Не знаеше. В името на Бога, трябваше да измисли нещо!

Джулиана се чувстваше дори по-зле от него. Дейн упражняваше върху нея привлекателна сила, каквато никога не беше преживявала. Особено много се измъчваше от постоянното му присъствие и от принудата да го вижда пред себе си. Чувстваше се омагьосана, но не можеше да се освободи. Един ден той седеше пред огъня с Максимилиан в скута. Джулиана проследи с нарастващо вълнение как пръстите му се плъзгаха през копринената козина. Как ли щеше да се

чувства, ако силната му ръка се плъзне по гърба ѝ? Сигурно ще замърка от удоволствие като котарака.

По сто пъти на ден си повтаряше, че макар и омагьосващо красив, Дейн е горски разбойник, който скоро ще иде на бесилката. Но това не я смущаваше. Щом той я целунеше, веднага щеше да забрави този факт.

Дейн не се опитваше да я целува, а тя... тя го желаше. Желаше го с всяка частица от сърцето си. Когато устните им се сливаха, светът преставаше да съществува. Няколко пъти го улови как я наблюдава. Очевидно мислеше за нещо, което му създаваше проблеми. Какво ставаше с него? Само да знаеше! Но не искаше да пита. Не и след резкия му отказ да отговори на четвъртия ѝ въпрос.

В един късен следобед тя му отвори широко вратата, за да внесе дървата за горене. Той ѝ благодари кратко, но не отговори на погледа ѝ. Джулиана предположи, че нарочно я избягва. Очевидно му беше трудно да носи дървата с една ръка. Най-горната цепеница се отдели и падна на пода. Джулиана веднага се втурна да я вдигне.

— Ей сега...

— Остави! — Гласът му я преряза като с нож. Той хвърли дървата пред камината, смъкна кърпата от ръката си и я захвърли в ъгъла.

Джулиана поклати неодобрително глава.

— Не бива така, Дейн — започна тя.

— Мисля, че мога сам да реша кое е добро за мен, Джулиана.

Тя преглътна гневната си забележка. Не каза нищо повече, макар че беше бясна. По дяволите лошото му настроение! Реши да не му обръща внимание. Обърна му гръб и се зае да оправя леглото. Чу го да бърника нещо в шкафа, но пак не се обърна.

Когато отиде до огъня, видя, че Дейн е нарамил няколко ленени кърпи.

— Излизаш ли? — попита изненадано тя, когато той се запъти към вратата.

— Отивам да се окъпя в реката — отговори, по-скоро изръмжа той. Облегна се със здравето си рамо на касата на вратата и на устните му заигра ленива усмивка. Огледа я от глава до пети и попита: — Няма ли да ме придружиш, котенце? Не те ли привлича мисълта за баня?

Разбира се, че я привличаше, но не биваше да му го казва! Този човек заслужаваше дълго да му се сърди.

— Не се прави на важен — изсъска тя. — Разбира се, че имам нужда от баня, но няма ти да ме придружаваш.

Собствените ѝ думи я стреснаха. Какво ѝ ставаше, за бога? Защо беше толкова рязка? Откъде се взе у нея тази смелост?

Дейн обаче се развесели.

— Стига, котенце! Не е нужно да се ядосваш така. Много бих искал да знам какъв придружител предпочиташ. Той ще е голям щастливец!

Джулиана му хвърли унищожителен поглед, ала усмивката му стана още по-широка. Очевидно му беше оправила настроението. Много обичаше да я дразни със собствените ѝ забележки.

— Само четвърт час път, котенце, и реката е твоя. Следвай пътеката между дъбовете. Няма опасност да се заблудиш.

Дълго след като я остави сама, лицето ѝ пареше от срам. Джулиана погледна часовника му, оставен на масата. Двайсет минути. Защо не се връща? — запита се нетърпеливо.

След още петнайсет минути вече се разхождаше нетърпеливо около масата. Обзе я паника. Дейн трябваше отдавна да се е върнал. Какво става? Сигурно е надценил силите си. Ами ако е изгубил съзнание? Или се е удавил?

Накрая грабна бързо една ленена кърпа, чисто бельо и парче сапун и излезе от хижата.

В короните на дърветата пееха птици. Денят беше прекрасен, светъл и топъл, но тя забърза по пътеката, без да забелязва нищо. След няколко завоя видя реката. Отсрещният бряг беше равен, виждаха се поляни, изпъстрени с цветя. Джулиана вдигна полата си и прескочи няколко паднали стъбла. Отдалеч забеляза разхвърляните по брега дрехи и дъхът ѝ спря. Погледна към водата и видя, че нещо се движи.

Дейн плуваше по гръб. Очевидно не бе усетил присъствието ѝ. Джулиана остана на мястото си и цялата се скова. В гърлото ѝ заседна буца. Той беше гол. Гол. Мислите ѝ полудяха, но накрая разумът победи. Глупава гъска! — укори се сърдито. Естествено, че е гол. Как иначе ще се изкъпе?

Той поплува още малко, после се изправи, изтръска водата от косата си и се запъти към брега. Вдигна глава и я видя.

Беше твърде късно да избяга, да се скрие. Беше паднала като заек в капана.

— Каква неочаквана радост, котенце. Значи все пак размисли и ще ми правиш компания?

Джулиана не би била способна да се помръдне, дори да ставаше въпрос за живота ѝ. Пулсът ѝ биеше лудо. Кръвта бучеше в ушите ѝ.

Гърлото ѝ беше пресъхнало.

— Много се забави. Помислих си, че се е случило нещо лошо. Че си се наранил или...

По дяволите, не биваше да се държи като дете. Няма да му позволи да забележи, че е смутена и плаха, нито ще го зяпа с отворена уста. В никакъв случай няма да допусне той да забележи състоянието ѝ. Няма да му признае, че е първият гол мъж, когото вижда в живота си. Ще премълчи, че тази гледка ще остане завинаги в паметта ѝ.

Водата беше спокойна и бистра. Би било хубаво Дейн да беше застанал на плитко. Смела мисъл, но тя не се уплаши. Тогава щеше да има случай да го разгледа по-подробно и да задоволи любопитството си. Но в момента не ѝ оставаше нищо друго, освен да се задоволи с онова, което виждаше.

Той беше впечатляващо мъжествен. Гладката кожа блестеше от влагата. По рамото му минаваше грозна червена линия и сърцето ѝ се сви от чувство за вина. Веднага ѝ се допря да помилва белега и да отнеме болката му с устни.

Погледът ѝ се плъзна надолу. Водните капки по косъмчетата на гърдите му блестяха като диаманти. По тялото ѝ пробягаха сладки тръпки. Коремът му беше твърд, оформен със здрави мускули. По-надолу водата играеше около хълбоците му и скриваше...

— Котенце — повика я Дейн.

Погледът ѝ се върна към лицето му с видима неохота. Той я беше наблюдавал през цялото време.

Погледите им се кръстосаха и останаха слети.

— Котенце — повтори все така тихо той, — хайде, ела във водата!

Бузите ѝ пламнаха. Без да каже дума, тя поклати глава.

— Както желаш. — Без да бърза, той излезе от реката. Изглеждаше напълно естествен и непринуден.

Джулиана спря да диша и побърза да му обърне гръб. Щом той не се притесняваше да се покаже гол пред нея, защо тя трябваше да се срамува? С удоволствие би се поддала на изкушението! Образът на впечатляващата му мъжественост се бе запечатал в паметта ѝ. Не беше много учудващо, че новопридобитата смелост я напусна. Не беше чак толкова дръзка, колкото ѝ се искаше.

На няколко крачки зад нея се чу шумолене на дрехи. Въпреки това тя потръпна, когато Дейн сложи ръка на рамото ѝ.

— Вече можеш да бъдеш спокойна — прошепна той и се усмихна дяволито.

Тя се обърна към него. Усмивката му беше неустоима.

— Жалко, че не прие предложението ми, котенце. Осмелявам се да твърдя, че двамата много си подходяме.

Този човек беше непоносимо самодоволен! Това не преставаше да я предизвиква.

— Не съм дошла да те видя — отговори остро тя. — Искан... исках да се изкъпя.

Вече нямаше избор.

— В такъв случай ще остана, за да ти изтъркам гърба.

Джулиана поклати глава и го удостои с високомерен поглед.

— Не искаш ли? — Той застана пред нея широко разкрячен и не се помръдна от мястото си. Негодник!

— Не искам — отговори беззвучно тя. — Не искам и да ме зяпаш, защото със сигурност ще те забележа.

— О, котенце, много ми е мъчно, че имаш такова лошо мнение за мен — отвърна весело той и вдигна вежди. После пхна в ръката ѝ парче сапун. — Ако все пак размислиш, трябва само да ме повикаш.

— В никакъв случай — изсъска тя.

— Но човек има право да се надява, нали?

Този човек я вбесяваше... а чарът му я обезоръжаваше! Джулиана го проследи как се отдалечава към гората. Дори най-големият глупак не би повярвал на думата на един разбойник. Защо му е да държи на думата си? Да, защо? — попита я вътрешният глас. Защото знаеш, че няма да те излъже — отговори друг. Какъвто и да е, той е джентълмен... Не, нещо не беше наред! Защо непременно трябваше да мисли за добротата и благородството му?

Сърцето ѝ се вълнуваше като бурно море. Тя се съблече бързо и влезе във водата. Стори ѝ се леденостудена и шумно пое въздух. Потопи се бързо и се изми със сапуна. Отново потопи главата си, за да изплакне косата. Трепереше цялата, но усещането за чистота беше по-силно от всичко друго.

Избърса се бързо с голямата ленена кърпа и побърза да се облече, защото треперенето ѝ ставаше неудържимо. Седна на един плосък камък, събра косата си, изстиска я и я среса с дървения гребен. Когато си обу чорапите, чу зад себе си шум и се обърна стреснато.

По дяволите! Нима се бе излъгала в Дейн? Стисна здраво устни и претърси гората с поглед. Наблизо излетя птица и се насочи към яркосиньото небе. Един лист бавно падна на земята.

Не видя нищо подозрително.

Колко глупаво да мисли, че някой я наблюдава! Тя преодоля подозренията, събра дрехите си и мокрите кърпи и тръгна по пътеката през гората. Максимилиан лежеше под стария дъб в средата на полянката. Като я видя, котаракът стана и се потърка в краката ѝ. Джулиана тъкмо окачваше кърпите да съхнат, когато Максимилиан измяука предупредително и побягна към хижата. Тя го проследи с изненадан поглед.

— Максимилиан! — извика през смях. — Какво ти стана изведнъж?

Когато се извърна, установи, че не е сама на полянката. От другата страна стоеше огромно куче.

Усмивката замръзна на устните ѝ. Косъмчетата на тила ѝ настръхнаха. Никога не се беше страхувала от животни. В Търстън Хол общуваше с удоволствие с тях. Но това куче беше мръсно и краставо. Дългата козина беше цялото в репей. Побиха я студени тръпки.

Чу глухо ръмжене и кучето оголи зъби. От устата му потекоха лиги. Задните му крака се присвиха. Очевидно се готвеше за скок.

Джулиана тръгна заднешком към хижата. Постепенно ускори крачка, но не смееше да прави резки движения. Вратата беше отворена и тя се опита да измери разстоянието с поглед. Ще успее ли да...

Кучето беше готово за скок.

Обувката ѝ се закачи в един стърчащ корен и тя падна, но веднага се опита да стане. Полата ѝ се закачи за издадения край на корена. Тя я

дръпна ядно и чу как платът се скъса. Въпреки това не успя да се освободи, за да избяга. От устата ѝ се изтръгна задавен вик:

— Дейн! — чу се да крещи. — Дейн!

Събитията се разиграваха пред очите ѝ, сякаш забулени в мъгла. Дейн се появи на вратата. Почти в същия миг кучето се хвърли към нея.

Отекна оглушителен изстрел.

Насред скока животното се сгромоляса на земята. Само на няколко сантиметра от лицето ѝ.

— Джулиана! Мили боже! Добре ли си? Дано не си се уплашила много!

Джулиана примигна и се опита да разбере какво става. В главата ѝ цареше хаос. Сведе бавно глава и погледна мъртвото животно в краката си. Лапите му сочеха в четирите посоки на света. Очите бяха отворени, зъбите — оголени. Гъста черна кръв образуваше локва.

Стомахът ѝ се сви на топка.

— Джулиана!

Погледът ѝ се премести бавно към Дейн.

— Ти го уби! — В гласа ѝ звънеше ужас. — Ти го уби! — отекна нов вик.

Дейн протегна ръка към нея.

— Котенце...

Думата отприщи нещо у нея. В очите ѝ засвяткаха искри. Отдръпна се от него, сякаш я бе ударил.

— Джулиана, какво правиш, по дяволите? — извика Дейн и я сграбчи за раменете.

Тя изкрещя нещо неразбрано и заудря с юмруци по гърдите му.

— Не беше нужно да го убиваш! — викаше отново и отново. — Не беше нужно!

— За бога, Джулиана, кучето е бясно! Щеше да те нападне. Мили боже, ако те беше ухапало... Трябваше да го направя!

Но тя не се успокои. Сякаш и тя беше побесняла. Дейн промърмори някакво проклятие и хвана здраво китките ѝ.

— Котенце!

— Никога вече не ме наричай така! — изкрещя тя във въздуха. — Никога!

Той я прегърна здраво и я притисна до гърдите си.

— Джулиана! — Гласът му режеше като нож. — Престани! — И когато тя не го чу, изкрещя: — Джулиана!

Най-сетне умората я надви и тя отпусна глава. Дейн я огледа изпитателно.

— Какво ти става? Защо, по дяволите, реагираш така?

Избухването ѝ отмина така бързо, както беше дошло. Огънят в гърдите ѝ угасна.

Тя се огледа замаяно и се отпусна тежко на гърдите му.

— О, боже — пошепна задавено и избухна в плач.

10

Дейн никога нямаше да забрави уплашения вик, който го накара да изскочи от хижата като подгонен, нито гледката, която се разкри пред очите му. Всемогъщи боже, ако не беше запазил присъствие на духа, ако не се беше сетил да вземе пистолета... Няколко седмици преди Ватерло един от войниците му бе ухапан от бясно куче и умря в адски мъки. Представата, че Джулиана ще има същата съдба беше непоносима, непоносима!

Без да каже дума повече, той я вдигна на ръце и я отнесе в хижата, като пренебрегна стоически болката в рамото.

Затвори вратата с крак и се огледа нерешително. Все още не разбираше защо тя бе реагирала с такава сила и объркано се питаше защо го бе удряла с юмруци. Избухването ѝ граничеше с истерия. Защо, за бога? Какво ставаше с нея?

Лицето ѝ беше бяло като платно, а когато погледна в сините очи, остана с чувството, че тя се намира в друго време, на друго място, където е преживяла нещо страшно.

Беше се обърнал към нея с „котенце“. Какво толкова? Някак си свикна да я нарича така и нежната думичка излизаше съвсем естествено от устата му. После си спомни, че Джулиана и друг път беше реагирала гневно на това обръщение. Защо, запита се сега?

Джулиана бе останала съвсем без сили. Дейн седеше на креслото пред огъня и я държеше в скута си. Тя се бе сгушила на гърдите му и хълцаше сърцераздирателно. Дейн беше отчаян. Нямаше представа какво я измъчва. Плачът ѝ затрогваше една дълбоко скрита част от душата му.

Остави я да плаче, докато се изтощи напълно. През цялото време я милваше утешително по гърба.

Когато Джулиана се наплака, той приглади назад влажните ѝ къдрици и попита внимателно:

— Какво се случи, Джулиана? За какво си спомни?

Не посмя да каже нищо повече. Тя потрепери. Сякаш сме попаднали в снежна буря на Северния полюс, каза си с мрачен хумор Дейн. Взе ръката ѝ и се уплаши — пръстите бяха леденостудени! Разтри ги внимателно и се опита да ги стопли с дъха си.

— Разкажи ми, малката.

Тя го погледна с мокри очи.

— Той ги уби. — Това бяха единствените думи, които се откъснаха от устата ѝ.

— Кой? — попита предпазливо Дейн. — Кого уби?

Тя преглътна мъчително.

— Баща ми — пошепна безсилно. — Той уби котенцата ми. — Явно ѝ беше много трудно да говори. — Удави ги, Дейн. Хвърли ги в реката!

— Какво се случи? — попита спокойно той.

— Бях на осем години, не повече... Живеехме в Търстън Хол в провинцията. Братята ми ходеха на училище. Дворната котка роди три котенца. Знаеш ли колко бяха хубави? Толкова сладки... Две снежнобели, третото тигрово като майката. Помолих баща си да задържа едното. Аз... аз бях много самотна, разбираш ли. Но той каза, че не иска гадини в къщата си. Че котетата са мръсни, имат бълхи и мястото им е в обора при мишките. Не го послушах. Котенцата бяха толкова милички. Когато станаха достатъчно големи, за да се отделят от майка си, аз ги отнесох в стаята си. Толкова им се радвах! Постоянно ме разсмиваха, особено когато гонеха опашките си. Кръстих ги Алфред, Ребека и Ъруин. Играех си с тях на майка и деца. Те бяха моите бебета. Пеех им, приспивах ги... спяха при мен в леглото. — По устните ѝ пробяга усмивка, но бързо изчезна. — Един ден баща ми откри котенцата в стаята ми. Направо побесня. Развика се като луд. Обвини ме в непослушание и заяви, че няма да търпи неподчинение от децата си. Затова щял да ме накаже.

— Мили боже! И за наказание удави котенцата ти?

Джулиана кимна.

Дейн се наруга вътрешно. Вече знаеше защо тя не желае да я нарича котенце.

Но това не беше всичко. Джулиана събра сили и продължи:

— Пъхна котетата в чувал и ме хвана за ръката. По пътя към реката пищях като набучена на кол. — Преглътна и обясни едва-едва:

— Той... той ме принуди да гледам и да слушам. — По бузите ѝ отново се затъркаляха сълзи. Запуши уши, сви се на кълбо и се сгуши в него.

Сърцето му спря.

— О, миличка... — пошепна задавено той и усети как кръвта се отдръпна от лицето му. Нейната болка беше и негова.

В следващия миг Дейн стисна устни и закипя вътрешно. Обзе го безграничен, глух гняв. Джулиана е имала не баща, а демон. Горкото дете! Ако така нареченият ѝ баща беше още жив, щеше да го намери и да го удуши! Как беше възможно човек да причини такова нещо на собственото си дете?

— Сигурно ме смяташ за глупачка — прошепна сподавено тя с лице, свряно на гърдите му.

Той продължи да я милва по гърба с успокояваща равномерност.

— Не, за бога, не. — Милата, добрата Джулиана, която обичаше животните с цялото си сърце. Точно тя ли е трябвало да преживее такава жестокост? Разбираше отчаянието ѝ, болката ѝ. Ако се съдеше по този разказ, детството ѝ е било съвсем различно от неговото.

И още нещо го тревожеше. Колкото повече я опознаваше, толкова по-чудно му ставаше, че не си е намерила съпруг. Не само защото беше красива. Тя притежаваше неосъзната привлекателност, излъчваше нещо добро и мило. Беше прекрасна жена и със сигурност щеше да бъде прекрасна майка. Представи си я с дете на ръце и въздъхна с копнеж.

Имаше и още нещо. Под крехкостта и мекотата ѝ се криеше сила. А зад очарованието на нежната ѝ хубост се спотайваха тъмни кътчета. Ведрата усмивка криеше тайни.

— Заради кръвта — рече внезапно Джулиана. — Когато котенцата ми се удавиха, нямаше кръв... — Тънките пръсти задърпаха ризата му. Тя вдигна глава и го погледна с големи, тъжни очи. — Дейн... кучето... би ли...

— Да, ще го погребя — отговори бързо той. Не искаше да чува думата от устата ѝ.

— Благодаря — прошепна тя.

Той повдигна леко брадичката ѝ, но тя бързо отвърна поглед.

— Какво има пък сега? — попита учудено Дейн.

— Пак го направих. Не знам защо ти разказвам всичко това — призна тихо тя. — Не съм казала дори на братята си.

— Защо, за бога? — Отговорът на този въпрос го интересуваше повече от всичко досега — доколкото беше разбрал, тримата бяха много близки.

— Защото нямаше да ми върнат котенцата. Нищо не бяха в състояние да направят. А и не можех да си представя, че ще заговоря за случилото се.

— Разбирам. — Той стисна челюсти. — Извини ме за откровеността, Джулиана, но съм готов да убия баща ти.

— Всички го мразеха — призна тя след кратка пауза. — Татко беше строг и непримирим, понякога дори груб. — Поколеба се малко и продължи едва чуто: — Когато умря, бях на четиринайсет години. При смъртта на котенцата ми плаках, но неговата смърт ме остави равнодушна. Дано Бог ми прости, но не тъгувах за него. Честно казано, изпитвах облекчение. Имах чувството, че най-сетне ще можем да се радваме на живота. Себастиан, Джъстин и аз. — В очите ѝ падна сълза. — Не намираш ли, че съм ужасна?

— Не — отвърна мрачно той. — Не и при тези обстоятелства.

Джулиана прехапа устни.

— И това не съм казвала на никого другичко.

Дейн се почувства раздвоен. От една страна му харесваше, че тя му се доверява, от друга обаче, имаше угризения на съвестта. Доверието ѝ беше незаслужено. Досега той не беше откровен с нея.

Но не можеше да ѝ каже истината. Залогът беше твърде висок. Ако я посветеше в плановете си, рискуваше много.

Мислите му се отклониха.

— Всеки крие нещо, Джулиана. И при мен има нещо, което не съм споделял с друг човек.

— Наистина ли? Какво?

Той кимна. Трябваше да преодолее себе си, за да продължи.

— Аз съм страхлив — призна най-сетне.

— Ти? От какво се страхуваш?

— От смъртта. — Издиша шумно и се опита да обясни: — Преди не се страхувах. Едва след Ватерло. Докато е млад, човек е безгрижен. Както ти, така и аз имам в живота си нещо, за което не искам да мисля. Това беше... това беше най-страшната битка. Не искам никога вече да преживея подобно нещо. Оглушителни залпове от мускети и оръдия. Гъст и хапещ, задушаваш дим. Човек не можеше да види ръката пред

очите си. Мислех, че сражението никога няма да свърши. Мъжете около мен падаха като стъбла, отсечени от невидима ръка. И когато огънят утихна, наоколо лежах хиляди мъртви, а аз бях жив. И всичко, което изпитвах, беше безкрайно облекчение, че те са мъртви, а аз не съм. Чествах ме като герой, но в действителност аз изпитвах ужасен страх. По тази причина се чувствах страхливец и подлец. И се срамувах — той поклати глава.

— Срамувал си се? Защо?

— Защото бях много, много радостен, че съм оцелял. Че смъртта ме е пощадила. Че вместо мен е покосила друг... много други. — Той се поколеба. — Това е срамно чувство.

— Няма нищо лошо, че си се радвал. Сигурно повечето оцелели са се чувствали като теб, но никой не е смеел да си го признае.

— Може би. А може би не. След Ватерло обаче... — той помълча малко и продължи с мъка — след онзи ден ми е много трудно да мисля за смъртта и умирането.

След кратка пауза сведе глава към нея и я погледна сериозно.

— Искаш ли да споделиш още тайни с мен?

Джулиана го погледна смаяно. Опита се да диша равномерно и леко отвори устни. Дейн леко плъзна пръст по влажната ѝ буза.

— Ей, това беше шега!

— Дейн...

Той я прегърна закрилнически.

— Няма нужда да говориш повече, малката ми. Честна дума. — Притисна я до себе си и двамата дълго останаха така. Джулиана нямаше никакво желание да се отдели от него. Влажните, топли сълзи върху ризата му замаяха сетивата му.

И тогава се случи.

Дейн бавно повдигна главата ѝ. Погледите им се срещнаха и вече не се отделиха. То беше като пламенна прегръдка. Близостта на телата им разпали огъня. Джулиана вдигна ръце и обви шията му. Тя беше толкова лека, че изобщо не тежеше в скута му. Ала усещаше много добре твърдите, обли гърди, притиснати към неговите. Единият строен крак лежеше между мускулестите му бедра и се притискаше в слабините му. Кръвта забушува във вените му и той не можа да се удържи.

Обзе го възбуда.

Джулиана преглътна мъчително.

В хижата се възцари възбуждаща тишина.

Той я погледна и разбра, че и тя е безсилна пленница на чувствата си. Прозрението го прониза като светкавица. Погледът ѝ се потопа в неговия. Ръцете ѝ се стегнаха около шията му. Тялото му запулсира от желание.

Дейн пое шумно въздух и простена дрезгаво. Господи, тя ухаеше на огрени от слънцето лимони. Този аромат ѝ беше вроден. Докато я държеше в ръцете си, той изпитваше болка и радост едновременно. Погледът му очерта фините контури на лицето ѝ, нежната извивка на бузите, крехката, но своенравна брадичка.

Един глас дълбоко в него го призова да я пусне, но тялото му искаше друго. Не смееше да я докосне по-интимно, защото се страхуваше, че ще се забрави. Ала светлината на следобедното слънце позлатяваше косата ѝ, а треперещата уста блестеше влажна и изпълнена с очакване само на педа от неговата.

Ръцете му притискаха талията ѝ. Той не знаеше дали да я отблъсне, или да я привлече още по-силно към себе си.

Тя взе решение вместо него.

В сините очи още блещукаха сълзи. Взрян в тях, той усети как връхчетата на пръстите ѝ докоснаха устните му.

— Дейн — пошепна тя. — Дейн...

Горещият копнеж, вложен в двете срички на името му, срути и последната бариера у него.

Мигът настъпи. Времето бе узряло. Безброй противоречиви чувства се бореха във вътрешността му.

Вече нямаше връщане назад.

Той впи устни в устните ѝ и се предаде на страстта. Съзнанието, че най-после ще я има, го подпали като прахан.

Изправи се с едно-единствено гъвкаво движение и я понесе към леглото. Положи я върху завивката и се отпусна до нея. Без да откъсва поглед от очите ѝ, се наслади на лекото докосване на пръстите ѝ.

— Извинявай — пошепна тя. — Причиних ли ти болка?

На устните му изгря усмивка.

— Едно толкова леко съществуване като теб? Разбира се, че не. — Улови ръката ѝ и нежно целуна дланта.

Джулиана помилва устните му и го погледна с очакване да разбере реакцията му. Усмивката му изчезна. Очите потъмняха.

Той сведе бавно глава. Целувката му беше дълга и без бързване. Ресниците ѝ затрепкаха и се затвориха. Тя разтвори устни и му се предложи с лека сладостна въздишка. Върхчето на езика ѝ потърси неговото. Отговорът ѝ беше сладък и нетърпелив. Вкусът ѝ беше великолепен и той си представи езичето ѝ върху голата си кожа. Как се плъзга по гърдите му, кръжи около пъпа, слиза надолу по корема, чак до...

Тази представа го разтърси до дън душа. В корема му сякаш се заби юмрук и изкара въздуха от дробовете му. Мили боже, не биваше да мисли за това! Устата му завладя нейната в почти дива целувка. Сякаш искаше да я погълне. Ръцете ѝ се плъзнаха под ризата му, минаха по продължение на ребрата и потърсиха голата кожа на гърба му. Тя се стремеше към него с цялото си прекрасно тяло. По тялото му пробяга тръпка, от гърдите му се изтръгна дрезгав стон.

Пръстите му нетърпеливо задърпаха корсажа ѝ. Той мушна пръст под тънкия муселин, отмести го настрана и разкри нежното ѝ рамо... гърдата ѝ.

Съвършенство. Чисто съвършенство. Кожата ѝ имаше прасковен цвят. Гърдите ѝ бяха малки, но чудесно закръглени, а зърната им имаха цвета на утринната зора.

Той сведе глава, духна върху едното зърно и проследи как то се втвърди. Езикът му закръжи около зърното, после мина на другото и усети как те щръкнаха в устата му и се втвърдиха.

— Дейн... о, Дейн.

Пръстите ѝ се впиха в гърба му и това му достави огромно удоволствие. Джулиана вдигна ръка към тила му и притисна главата му към гърдите си.

Тя беше неопитна. Сигурно беше девица. О, боже, как желаше да разбере дали е така... но не смееше. Не беше в природата му да лишава жените от девствеността им, макар че Джулиана поставяше търпението му на огромно изпитание.

Беше почти сигурен, че тя никога не е била целувана и докосвана от мъж по този начин. Ала нещо го принуждаваше сам да открие. Трябваше да знае.

Устата му се върна към устните ѝ.

— Девствена ли си още? — попита едва чуто.

Джулиана притихна.

— Джулиана, мила... трябва да ми кажеш. Никога не си правила това, нали?

— Аз... целували са ме. Да — потвърди тя, когато той вдигна вежди.

— Значи си още девствена?

Тя скри лице в рамото му.

— Защо питаш?

Дейн изохка, мушна пръсти под брадичката ѝ и я повдигна, за да види очите ѝ.

Отговорът се забави. Той опря чело в нейното и попита отново:

— Джулиана, девствена ли си още?

Сините очи потъмняха. Бузите ѝ се оцветиха в тъмночервено.

— Да — отговори тихо тя. — Да!

И сведе глава, защото не искаше той да види сълзите, които превърнаха очите ѝ в пламтящи сапфири.

Ранимостта ѝ го улучи право в сърцето.

— Моля те, мила, не плачи. Няма нищо. Няма от какво да се срамуваш.

— Аз не се срамувам! — почти извика Джулиана.

Едва сега Дейн забеляза, че я държеше здраво между бедрата си. Все още беше твърд и възбуден и се притискаше към долната част на тялото ѝ. Беше готов да разтвори краката ѝ и да даде воля на природата.

Толкова силно я желаше! Всемогъщият порив да я притежава караше кръвта му да кипи. Искаше да целува всички скрити кътчета от нежното ѝ тяло, да стане пълновластен господар на възхитителната ѝ невинност. Копнееше да чуе стоновете ѝ, когато проникваше дълбоко в нея и тя го обхващаше, влажна и топла, за да се устремят заедно към върха.

Знаеше, че може да я прелъсти. Да я убеди да му се отдаде, да я накара да жадува за него, както той жадуваше за нея. Тя не би го спряла. Инстинктът му казваше, че тя ще му разреши всичко, което желае.

Странно, но това прозрение почти угаси желанието му. Нищо друго на света не би могло да го направи. Само това.

Той се отпусна на възглавницата, дълбоко замислен. След малко разхлаби прегръдката си. Джулиана пое дълбоко въздух.

— Дейн...

Безмълвният въпрос увисна между тях.

Дейн издиша шумно и настани главата ѝ на рамото си. Брадичката му се опря върху блестящата кестенява коса. Изчака още малко, докато бурята в сърцето му се успокои, и проговори спокойно:

— Искам само да те подържа малко в обятията си, мила моя. Нищо повече.

Последните лъчи на залязващото слънце падаха през прозореца, когато Джулиана се събуди. Забеляза, че е сама, и остана да лежи. Смътно си спомняше, че Дейн е напуснал леглото още преди доста време.

Отметна завивката — не помнеше кога я е завил — и стъпи на пода. Гледката на голите ѝ гърди я стресна. Понечи да вдигне роклята на раменете си, но видя на полата кръвта на убитото куче и спря. Стомахът ѝ се преобърна, но тя успя да се пребори с надигащото се гадене.

Свали роклята и застана пред легена за миене само по къса ленена риза. Клепачите ѝ бяха подути, очите — зачервени от плача. Потопи една кърпа в студената вода и я притисна върху очите си. Хладината ѝ подейства благотворно и тя веднага се почувства освежена. Накрая неохотно остави кърпата.

Всичко това неизбежно ѝ напомни за истеричния ѝ пристъп. Почувства се глупава и жалка. В гърдите ѝ се бореха несигурност и съжаление. Спомни си какво беше доверила на Дейн и се ужаси от себе си. Този пристъп на необяснима слабост никак не беше характерен за нея. Досега се гордееше със своята независимост и не се смяташе за слаба, мекушава жена, която се разплаква при всеки удобен случай.

Дейн без съмнение беше останал с погрешни впечатления за нея. Защо се бе самозабравила до такава степен? Какво ли си мислеше за нея? Дали я смяташе за слаба? За глупава? За ревла?

Не, той прояви пълно разбиране. Неочаквано за един мъж. Беше ѝ толкова добре, когато се сгуши в него и усети топлината му. С него се чувстваше сигурна и спокойна.

В сърцето ѝ пламна болка. Сигурно беше страхотно да лежи всяка нощ до такъв мъж, да усеща силните му ръце, топлината му, нежността му... Да знае, че това е завинаги! Болезнената увереност, че никога няма да преживее това, беше тежък товар за душата ѝ.

Тя усещаше тази празнота, усещаше я с цялото си същество!

Когато Дейн я целуваше... хладните устни на Томас не бяха нищо в сравнение с чувствата, които целувките на Дейн отприщиха в сърцето ѝ. А когато пръстите му се плъзгаха по голата ѝ кожа, когато милваха гърдите ѝ...

Каквото и да се случи, няма да съжалявам, закле се решително тя.

Нито ще забрави какво стана. Почти се страхуваше, че вече никога няма да го изличи от мислите си.

Все още стоеше пред легена, когато вратата се отвори. Ризата на Дейн беше изцапана с пръст. Джулиана веднага разбра какво означава това. Погледна го и попита сериозно:

— Свърши ли?

Той кимна.

— Благодаря — пошепна тя и преглътна мъчително.

Той я огледа от горе до долу със святкащи очи и тя се изчерви. Роклята ѝ висеше на стола и тя посегна към нея във внезапен пристъп на срам. Притисна роклята към гърдите си и понечи да му обърне гръб, но не можа да се раздвижи.

Фигурата му, огряна от червеникавия залез, ѝ отне дъха. Той беше толкова прекрасен, че я завладя без остатък. Ризата му беше отворена на шията и разкриваше къдравите косъмчета, които покриваха гърдите. Тя отново усети кожата му под пръстите си и потръпна. Толкова топла и гладка... Откъсна се от фантазиите си и си заповяда да го погледне в лицето. Това не подобри положението. На устните му нямаше усмивка. Тя усети отново горещата му, разтапяща целувка, влажния език върху зърната на гърдите си. Лицето ѝ се обля в червенина. Почти се ядоса, когато той продължи да я гледа неотстъпно и безмилостно.

Джулиана се обърна към огъня и се опита да скрие треперенето си. Сърцето ѝ заби ускорено, защото той направи крачка към нея. Ей сега ще се приближи и...

Той я привлече към себе си и плъзна ръце по гърдите ѝ.

— Не искам да се криеш от мен, Джулиана.

Тя прехапа долната си устна. Рядко се смущаваше, но сега не намери думи да отговори.

— Сърдиш ми се — проговори след малко той и топлият му дъх помилва ухото ѝ.

— Не — отвърна дрезгаво тя и поклати глава.

— Защо тогава не ме поглеждаш?

В тона му звучеше лек укор. Пръстите му се впиха в раменете ѝ. Без да сваля ръце от тях, той я обърна към себе си. Джулиана навлажни устни и се опита да се овладее.

— Не се сърдя — отговори натъртено. — Защо да се сърдя?

Вместо отговор Дейн вдигна вежди и погледна многозначително гърдите ѝ.

— Тази ситуация е нова за мен — продължи Джулиана, подбирайки внимателно думите си. — Честно казано, чувствам се несигурна и не знам как да се държа.

Очите му светнаха за миг.

— Любовта е нещо много сигурно — отбеляза той напълно спокойно.

Изглеждаше развеселен и това я раздразни.

— Не ме прави на глупачка!

Дейн въздъхна.

— За бога, не е нужно да притискаш роклята до гърдите си! Колкото и лошо мнение да имаш за мене аз още притежавам частица самообладание.

— Да. Бих казала, че това е очевидно.

Очите му се присвиха.

— Какво, по дяволите, означава това?

Твърде късно. Джулиана горчиво съжали за прибързаността си.

Той я гледаше втренчено.

— Почакай — проговори бавно. — Нали не мислиш, че не те искам?

Объркани мисли се гонеха в главата ѝ. Не беше в състояние да разсъждава разумно.

— Нали ти казах, че не знам какво да мисля — прошепна тя едва чуто.

Той я погледна остро. Мускулите на лицето му се стегнаха, в очите му се появи странен израз. С внезапно движение изтръгна роклята от ръцете ѝ и я хвърли на пода. После спокойно я огледа от

глава до пети. Облечена само по тънка къса ризка, Джулиана се изчерви цялата, но не направи опит да се покрие.

Дейн разтвори пръсти и ги прокара през косата ѝ.

— Знаеш ли какво искам? — попита тихо.

Джулиана го погледна въпросително. Очите му бяха прекрасни, отразяваха светлините и сенките като два златни, блещукащи кристала. В зениците им пламтеше желание.

Очите му я омагьосаха. Сърцето ѝ заби лудо. Тя поклати глава.

— Вече толкова ноци спиш до мен, Джулиана, а аз лежа буден и си представям как изглеждаш гола. Как се усещат топлите ти бедра под моите. Искам да спя с теб. Тук. Сега. Искам да те докосвам, да те милвам, да чувствам желанието ти. Да те целувам, да те вкусвам с езика си. Навсякъде, Джулиана. Навсякъде!

В началото тя се уплаши, но после всяка ясна мисъл изчезна. Думите му бяха горещи и я опариха. Беше готова да повярва, че той... О, не. Това беше невъзможно.

Той я гледаше настойчиво в очите, сякаш искаше да проникне в душата ѝ.

— Плаши ли те това, мила?

Гърлото ѝ беше стегнато и не можеше да диша. Дълго не успяваше да проговори. О, мили боже, той е... Навлажни устни с език и попита едва чуто:

— Сериозно ли говориш?

— Да. — Той улови ръката ѝ и продължи дрезгаво: — Целият пламтя. Навсякъде. Особено тук. — Плъзна ръката ѝ по корема си, надолу, надолу, докато пръстите ѝ докоснаха възбудената му мъжественост. Джулиана усети пулсиращата му сила и потръпна.

— И моето сърце пламти — пошепна тя.

Дейн спря да диша. Очите ѝ блестяха като тъмносини сапфири. Той затвори очи, пусна ръката ѝ и изруга задавено. Беше дяволски трудно да я вижда полугола и да остане бездееен. Тялото ѝ блестеше под тънката материя, неустойимо примамливо.

— Господи, Джулиана, не биваше да казваш това.

Сърцето ѝ направи скок.

— Защо? — попита тихо тя.

Смехът му беше накъсан.

— Правиш нещата още по-сложни. Аз се опитвам да запазя самообладание.

Джулиана кимна сериозно.

— Само почтен и сериозен мъж би могъл да лежи толкова ноци до мен, без да... — Гласът ѝ пресекна. Погледът ѝ изрази онова, което не беше в състояние да произнесе.

— Джулиана — проговори дрезгаво Дейн. — Не мога повече!

Устата му завладя устните ѝ, гореща и изпълнена с желание. Подът под краката ѝ се разлюля. Този мъж я разбираше. Той знаеше съвсем точно за какво копнее сърцето ѝ. От какво има нужда. Тя искаше той да я държи здраво и да я закриля. И да я желае.

Вече нямаше никакво значение коя е тя и кой е той. Изобщо не я беше грижа.

Единствено важно в този момент беше неговото желание — то се усещаше в целувката му, в страстната му прегръдка. Той я взе на ръце и я отнесе до леглото. Тя не помисли да се отбранява. В този момент искаше само да бъде желана. Нуждаеше от това чувство.

Той свали нетърпеливо дрехите си, захвърли ботушите и панталона и легна до нея. Сиянието на догарящия огън изчезна зад широките му рамене. Без дрехи изглеждаше като същински великан.

Джулиана не можа да се удържи. Макар и колебливо, сложи ръце на гърдите му. Върху голата му кожа. Усети топлина и сила. Кожата му беше гореща. Пламтяща. Точно както беше казал...

Целият пламтя. Навсякъде.

Гърлото ѝ пресъхна. Устните им се докоснаха, сляха се. Целувката беше дълбока и настойчива и накара тялото ѝ да запламти. Сърцето ѝ биеше като безумно. Дишането ѝ идваше на гласъци. Тъмна, жилеста ръка се пъкна под ризата и обхвана дупето ѝ. Дъхът ѝ спря, когато той я притисна здраво към бедрата си... привлече я между тях. Краткият поглед към ерекцията му я замая. По-добре да гледа лицето му. Боеше се да гледа, но го усещаше. Стоманената твърдост между бедрата ѝ я изпълни с мъчителен копнеж. Той беше толкова голям, толкова мъжествен...

От гърлото ѝ се изтръгна тиха въздишка.

Дейн вдигна глава, зарови пръсти в косата ѝ и я погледна изпитателно.

— Страх ли те е? — попита дрезгаво.

Джулиана поклати глава. Очите ѝ бяха влажни.

— Не се страхувам от теб.

Признанието очевидно го трогна — очите му светнаха.

— Искам да те видя — пошепна той и плъзна устни по шията ѝ.

— Искам да видя всичко от теб. Всичко, любов моя.

Джулиана знаеше какво ще направи той. Това беше нейното пътуване в света на страстта и той щеше да я води. Ала тази първа крачка щеше да бъде нейна.

Надигна се и посегна към ризата си. Свали я бързо, преди срамът да я е надвил, и разголи тялото си.

А може би и душата си.

Погледът му я изгори, но тя остана напълно неподвижна. Дейн я оглеждаше бавно, за да се наслади на всяка извивка на тялото ѝ. Пулсът ѝ се ускори до непоносимост. Усети как гърдите ѝ натежаха. Кръвта запулсира във вените ѝ. Сърцето ѝ изгоря в пламъци.

Съзнаваше, че това не бива да се случва, но нито един довод против не ѝ изглеждаше основателен. Искаше Дейн да я види и му се предложи. В едно далечно ъгълче на съзнанието си беше много учудена от проявената смелост, но това не я обезпокои. Тя не беше в Лондон. Двамата бяха сами сред гората. Никой нямаше да ги види. Той и тя съществуваха само един за друг. Нямаше да дават сметка никому. Не се бояха от клюки. Никой нямаше да шепне зад гърба ѝ, да я зяпа съжалително — това ѝ беше най-омразно. Не беше нужно да се харесва на никого. Само на себе си.

Правилата на обществото не бяха валидни тук. Сега важаха нейните собствени правила. И неговите. С Дейн беше друго. Тя беше друга. Трепереше от неосъществен копнеж. Искаше да преживее нещо, което ѝ беше завинаги отказано. Чрез него да открие себе си. Защото имаше чувството, че не може да се познае.

Искаше да рискува. Да се впусне в приключение. Да се отдаде на желанието и да бъде всичко онова, което никога не си беше разрешавала.

Затова не си остави време да размисли. Внезапно мисленето ѝ се стори излишно — тук, в тази хижа. Тук беше с Дейн. Когато той я целуваше и докосваше, времето и пространството изчезваха в нищото. Светът преставаше да съществува. В този момент чувствата ѝ бяха

толкова нови, толкова различни. Усещаше се жива като никога преди. Свободна като никога досега.

Дейн също седеше в леглото. Върхът на показалеца му описваше кръгове около зърното на гърдта ѝ. Това я изнервяше, но тя не беше в състояние да го спре. После цялата му ръка се плъзна по гърдата ѝ, обхвана я и палецът започна да дразни зърното. Това предизвика сладостни тръпки.

— Моята прекрасна, сладка Джулиана. Ти си съвършена. — Дълбокият му глас прозвуча меко, затрогващо.

Тъмните, жилести ръце върху млечнобелите ѝ гърди бяха възбуждащи и почти я хипнотизираха.

Внезапно той промени положението си. Наведе се напред и пое едното зърно в устата си. Върхчето на езика му описа няколко кръга, после засмука набъбналото зърно като кърмаче, което иска мляко. Непоносимо сладко усещане... Джулиана простена и се залови за силните му рамене. Тялото ѝ се усещаше слабо и меко като восък.

Изгарям, сталям се, помисли си като упоена тя, и телесно, и душевно.

Олюля се и се отпусна назад. Той я грабна в обятията си и я притисна до себе си. Очите ѝ бяха нежни и влажни, сини като слънчевото небе след утринен дъжд. Изразът им разпали още по-силно огъня в слабините му. Лицето му се изкриви от болка и наслада. Стисна здраво зъби и се потопи в помитащата вихрушка между небето и тъмния вход на ада. Голотата на гладкото гъвкаво тяло го възбуди до границата на поносимостта.

Искаше да я остави недокосната. Да не я люби. Само да я подържи в ръцете си. Но Джулиана беше толкова прекрасна, че той загуби самообладание — или почти.

Толкова силно я искаше. Желаше я и желанието го разтреперваше. Трепереше като в треска. Като неопитен младеж, тялото му крещеше за удовлетворение. Особено онази част от него, която не можеше да скрие. Тази част мъчително се стремеше към нея. Искаше да усети как нежната ѝ ръка обхваща горещата му плът, милва я и я изследва. Пред очите му се низеха еротични видения. Джулиана над него. Възседнала го е. Джулиана под него. С широко разтворени бедра, готова да го приеме. По челото му избиха капчици пот. Пулсът

му биеше в ритъма на пулсиращата му мъжественост. Ако сега тя го докоснеше, край със самообладанието му!

Вече едва беше в състояние да потиска настойчивото желание, което бе обзело тялото и духа му. Все още можеше да му се противопостави. Това е причина да се отдръпнеш, предупреди го вътрешният глас. Не можеше да я има, макар че беше готов да даде всичко на този свят, за да се забие дълбоко в утробата ѝ. Трябваше да устои на изкушението. Нищо и никой не биваше да я нарани, той също не. Макар да знаеше, че може да ѝ достави много радост. И то без да я пречупи.

Отчаяно впи устни в нейните. Целувката беше дива, завладяваща, но тя го разбираше. Устните ѝ се отвориха жадно. Простена тихо и езиците им затанцуваха в сладостен, предизвикателен ритъм. Доброволното ѝ отдаване го докара до ръба на издръжливостта.

По тялото му пробяга тръпка. Плъзна пръсти по корема ѝ и продължи надолу. Достигна до кестенявите кичурчета между бедрата ѝ, но не спря. Завладя я устремно, за да я задоволи.

При първото проникване в нея Джулиана се стресна. Никой досега не беше навлизал в еластичната, влажна теснина. Въпреки това не го отблъсна. При втория опит той започна да я изследва с безпогрешно умение. Потърси и скоро намери скритата малка пъпка, която беше толкова чувствителна, че тя едва не изкрещя.

— Тези сладки меки кичурчета — прошепна той. — Отвори краката си за мен... да, така е добре. Отвори се за мен, мила моя, само за мен. О, Джулиана, ти ме омагьосваш! Толкова си влажна. Ти си готова за мен...

Пръстите му я милваха и дразнеха, играеха в гънките на тялото ѝ, навлязоха смело в топлия, мек проход, който набъбна и се стегна около него. Соковете на страстта ѝ намокриха пръстите му. Треперещото ѝ тяло го накара да забрави света около себе си. Тогава той реши да отиде още по-нататък.

Средният му пръст се плъзна навътре. Джулиана извика уплашено.

— Тихо. Това е само пръстът ми. Нищо повече.

Бавно и внимателно проникна още по-навътре. Джулиана задиша тежко и впи пръсти в раменете му.

— Още един — пошепна тихо той.

Джулиана отново извика сподавено. Това беше израз на желание. Притисна се към пръстите му и този път той изстена. Плътта ѝ беше толкова стегната, толкова влажна. Готовността ѝ го доведе до ръба на самообладанието. Той продължи да я милва предпазливо, премина към равномерен ритъм и проникна още по-навътре. Все по-дълбоко и по-дълбоко. През цялото време палецът му играеше с малката перла и продължаваше сладостното мъчение.

Преживяването беше разтърсващо. Свръх всяко очакване. Почти плашещо. В тялото ѝ се надигаше буря, която искаше да се разтовари. Бурята непрестанно се засилваше и тя беше убедена, че вътрешностите ѝ ей сега ще се разкъсат. Забеляза как се извива и надига, как отчаяно търси нещо. Какво беше това, какво? Откъсна устата си от неговата и се опита да каже нещо.

Горещият му шепот в ухото ѝ я накара да замълчи.

— Всичко е наред, любов моя. Така трябва да бъде. Остави го да се случи. Не се съпротивлявай.

Не издържам вече, искаше да каже Джулиана. Не, не можеше повече. Но тогава се случи... Тя затвори очи, тялото ѝ се стегна в конвулсия и вълната на страстта я заля и потопа.

Отвори очи и се огледа като упоена. Дейн галеше с устни вдлъбнатинката между рамото и шията ѝ. После се устреми надолу и зацелува зърната на гърдите ѝ. Тялото му се плъзна още по-надолу и устата му остави гореща следа по корема.

Ръцете му повдигнаха краката ѝ, свиха ги в коленете. Топъл дъх погали кестенявите кичурчета между бедрата, още влажни от сладостната игра на пръстите му. Палецът му ги разтвори.

Заля я ново, непознато усещане. Обещанието му отново отекна в нея. „Искам да те докосвам. Да те целувам. Да те вкуся с езика си. Навсякъде. Цялата.“

Умът ѝ спря да работи. Тя отвори широко очи. Цялото ѝ тяло беше в пламъци.

О, не, помисли си неясно. Не.

— Дейн... — прошепна задавено. — Не бива да правиш това... аз... това не е правилно!

Той вдигна глава и устреми към нея тъмен поглед.

— Вярваш ли ми, Джулиана? — Гласът му прозвуча гърлено.

Не бива да ти вярвам, помисли си отчаяно тя. Но не можа да протестира. Инстинктът ѝ казваше, че той е мъж с принципи. Че има морал, убеждения и отговорност. А онова, което преживяваше... то не беше нито фалшиво, нито засрамващо.

— Знаеш, че ти вярвам — отговори тихо тя.

— Тогава го остави да се случи. — Той извърна глава и зацелува вътрешната страна на стройните бели бедра.

Джулиана дишаше едва-едва.

— Дейн... — пошепна безпомощно. — Не бива да правиш това... Не... не и там. Не и там!

Думите ѝ преминаха в стон. Ръцете ѝ трепереха. Сърцето ѝ биеше силно и неравномерно. Все още не можеше да повярва, че той...

Той го направи.

Вече не беше в състояние да мисли. Сетивата ѝ се замъглиха от смущение. В гърлото ѝ заседна буца. С широките си, могъщи рамена той разтвори широко треперещите ѝ крака.

При първата интимна милувка я прониза нажежен до бяло пламък. Смелите целувки ѝ отнеха дъха. Бедрата ѝ омекнаха, коленете се отпуснаха настрана. Тя се разтвори цялата пред него. Отдаде му се без остатък, предаде се на мислите, на волята му.

Езикът му я милваше, спускаше се в тесните гънки, движеше се нагоре-надолу и изпращаше по тялото ѝ сладостни тръпки. Господи, тя се разтапяше! Устата и езикът му я разлагаха на съставните ѝ части.

Еротичната наслада беше неописуема. Езикът му беше божествен, чувствен инструмент. Оттегляше се, нахлуваше навътре, кръжеше около чувствителния център на хълмчето и ѝ доставяше върховно удоволствие.

Джулиана пъшкеше тежко, извиваше се, разтваряше бедрата си още по-широко.

— Моля те, моля те — шепнеше задавено. Не искаше насладата да свърши. Знаеше, че е близо до върха. Мъчително близо.

Задъханите ѝ викове доведоха Дейн до границата на поносимостта. Той се наслаждаваше на всяко тръпнещо поемане на дъх, на всеки отчаян стон. Езикът му покри меката ѝ плът и най-сетне усети онова, което беше търсил. Всичко, което тя беше желала.

От гърлото на Джулиана се изтръгна звук — наполовина хълцане, наполовина стон, който се превърна във вик на чисто

блаженство. Нейният връх повлече и него. Скри глава между краката ѝ и треперейки, се освободи от напрежението.

12

Джулиана все още трепереше, когато Дейн я прегърна и зави и двамата. Минаха дълги, благословени мигове, преди да е в състояние да заговори.

— Мили боже, това беше много... много... — гласът ѝ пресекна.

Той се обърна към нея и се засмя дълбоко и гърлено. Опря се на лакът и попита:

— Беше много... какво?

Пред очите ѝ се редяха прекрасни картини. Ръката върху корема ѝ, тъмна и жилеста. Пръстите отвориха бедрата ѝ. За пръстите му. За устата му.

По-късно щеше да се пита откъде бе събрала тази смелост. Сега трябваше да го попита.

— Дейн... — гласът ѝ беше само дрезгав шепот — защо ти...?

Погледът ѝ се отмести настрани и тя се поколеба.

— Какво? Говори спокойно, мила.

— О! — извика стреснато тя, вдигна глава и го погледна. — Ти не... Ние не...

Той си играеше с един кестеняв кичур, паднал на гърдите ѝ.

— Постоянното ти изчервяване става все по-интригуващо.

Какво безсрамие! Какво крещящо нахалство! Но в момента беше по-важно да получи отговор.

— Дейн! Много добре знаеш за какво говоря.

Той вдигна вежди и се засмя тихо.

— След онова, което току-що се разигра между нас — обясни весело, — не би трябвало да се притесняваш да говориш за интимни неща.

— Е, добре! Защо не спа с мен?

Усмивката му изчезна. Погледна я дълбоко в очите и се опита да обясни:

— Ние с теб правихме любов. — Гласът му остана спокоен. — Мъжът и жената имат много възможности да се любят, малката ми.

— Да, но...

— Аха. — Той кимна знаещо. — Ти искаш да кажеш, че онова, което се случи между нас, не е точно същото, което си чувала да правят мъжете и жените?

— Да, точно така! Съзнавам, че...

Той я огледа преценяващо.

— Не ти ли хареса?

Бузите ѝ пламнаха.

— Много добре знаеш — отговори с мъка тя, — но какво ще кажеш за себе си? Ти не... не намери удовлетворение.

Дейн отново вдигна вежди и промърмори:

— Така ли мислиш?

Тя отвори широко очи и скри лице на рамото му. Вече знаеше, че онова, което бе направил той, е по-интимно, отколкото да влезе в нея. И въпреки това...

— Дейн — продължи тя, без да вдигне глава, — мислех си, че ще ме... ще ме любиш по традиционния начин.

В очите му светна усмивка.

— По традиционния начин? — повтори развеселено. — Мили боже, още колко неща имаш да учиш...

— Не ми се присмивай! Ти не направи нищо, а можеше... — Смущението ѝ растеше. — Можеше и много добре знаеше, че аз нямаше да кажа не!

Миглите му затрепкаха и той помилва сгорещените ѝ бузи.

— Исках го. Исках го повече от всичко друго на света. — Погледна се разкаяно и поясни: — Доказателството беше очевидно. Бог знае, че не съм в състояние да го скрия. — Помилва своенравната ѝ брадичка и продължи: — Ти си най-голямото изкушение в живота ми, Джулиана. Доведе ме до границата на поносимото. И все още ме изкушаваш.

Тя се обърка напълно.

— Защо тогава...

Само с палец и показалец той обърна лицето ѝ към своето. Изражението му беше напълно сериозно.

— Чуй ме добре, мила. Аз те харесвам много. Харесвам те повече, отколкото е добре и за двама ни. По тази причина няма да взема онова, което принадлежи на бъдещия ти съпруг.

Джулиана го погледна смаяно.

— Какво каза?

— Наистина ли не разбираш?

Без да сваля поглед от лицето му, тя поклати глава.

— Ти, моя възхитителна Джулиана, си родена дама — обясни тихо той. — А аз не съм безскрупулен тип. Нямам право да ти отнема девствеността. Колкото и силно да ме изкушаваш, колкото и да те желае тялото ми, не съм чак такъв егоист, че да те взема. — Помълча малко и заключи: — Би трябвало да дариш девствеността си на своя съпруг... през първата брачна нощ. Не на мен.

Джулиана кимна и се извърна настрана.

— Ти си този, който не разбира. — Опита се да пренебрегне добре познатото пробождане в сърцето и продължи с престорено спокойствие: — Аз няма да се омъжа никога.

Дейн изхъмка неодобрително.

— Разбира се, че ще се омъжиш.

— Не — повтори беззвучно тя. — Никога.

Той я изгледа с присвити очи.

— Какво си си въобразила? Ти си млада и хубава. Защо, по дяволите, твърдиш, че няма да се омъжиш? Не бива дори да мислиш такива неща, камо ли да ги произнесяш.

По устните ѝ пробяга усмивка, но очите ѝ останаха много тъжни.

— Скоро ще навърша двайсет и осем. В очите на обществото отдавна вече съм стара мома. Примирила съм се, че ще си остана такава. Че няма да имам мъж и деца.

— Джулиана! — извика укорно Дейн.

— Не го правя от някакъв каприз, Дейн — прекъсна го решително тя, но не посмя да го погледне.

Той, естествено, не ѝ повярва. Преди да е извърнала лице, очите ѝ я издадоха.

— В действителност не искаш това — изрече решително той.

— Приела съм неизбежното.

Дейн се намръщи неразбиращо. Джулиана потрепери и се зави до брадичката.

Защо е толкова жестока към себе си? — запита се той. Защо е толкова убедена?

Тя вдигна лице към него и попита съвсем тихо:

— Спомняш ли си, че ме попита защо не съм омъжена?

Той кимна. Тя помълча малко и обясни още по-тихо:

— Щях да се омъжа... преди доста време.

— Кога?

— Преди четири години.

— Сигурно си развалила годежа?

По лицето ѝ пробяга тъмна сянка, гласът ѝ прозвуча празно и безизразно:

— Той го направи. По-точно казано, не се яви.

Дейн повярва, че не е чул правилно.

— Какво?

Джулиана вдигна рамене и се опита да се усмихне, но не можа. Той усети страданието ѝ и улови ръката ѝ, бледа и хладна.

— Какво се случи?

— С Томас се познавахме от три години. Няколко пъти ме помоли да се омъжа за него, но аз предпочитах да почакаме. След проваления брак на родителите ми исках да съм сигурна, че постъпвам правилно. Бях много сериозна. Исках бракът ми да е съвършен. Винаги съм си мечтала да се венчая в „Сейнт Джордж“ на „Хановер Скуеър“. На път към църквата сърцето ми пърхаше от радост. Това беше най-щастливият ден в живота ми. Бях убедена, че това е само началото... Нито за миг не си помислих, че Томас може да не се яви. Стоях и чаках, а той не идваше. Гостите на венчавката започнаха да си шушукат, оглеждаха ме съжалително...

Дейн стисна до болка ръката ѝ. Съчувствието му беше неизмеримо.

— Все още не се съмнявах в Томас. Бях убедена, че е станала злополука. Едва когато се появи брат му, разбрах истината. Томас бе заминал с друга жена за Гретна Грийн. Предишната вечер. С Кларис Грей.

Дейн изруга гневно.

— Какъв негодник!

Джулиана поклати глава.

— Той е добър човек. Да, Дейн, добър е. Сърдечен, отзивчив. Може би тъкмо поради това ми беше по-трудно да го разбера, да приема онова, което бе направил. Когато двамата се върнаха, Томас дойде при мен и се опита да ми обясни. Кларис отишла при него в деня

преди сватбата и му каза, че е бременна от него. Двамата се познаваха още от детството си. Той каза, че станало в миг на слабост, и аз му повярвах. Но не можел да я остави сама в тази ситуация и двамата решили да избягат. И двамата плакахме, Дейн. Томас ме уверяваше, че съзнава каква болка ми е причинил. А аз се чувствах като глупачка, която му е повярвала, която му се е доверила. Мислех си, че го познавам добре, но онази вечер пред мен стоеше чужд човек.

В онези дни изпитвах само срам. Намирах се в непоносима ситуация. Не можех да понасям шушукането, скритите погледи, които ме следваха, където и да отидех. Струваше ми се, че цял Лондон знае какво е станало с мен и говори само за това. Исках да се скрия от света и намерих убежище на континента. Останах няколко месеца там. Беше ме страх...

— Ти не си страхливка, Джулиана. Мисля, че повечето жени нямаше да се държат като теб.

— Лесно простих на Томас, но не го разбрах. Отново и отново търсех причина... Може би бях чакала твърде дълго. Може би трябваше веднага да се съглася на този брак. Може би не съм достатъчно привлекателна...

Дейн издаде гневен звук.

— Каква глупост! Всъщност би трябвало да го мразиш, но ти не го правиш, нали?

— Известно време го мразех — призна тя. — Ала Кларис... тя е майка на детето му. Той беше длъжен да се ожени за нея. Защото носи отговорност и за двамата. Томас се държа като човек на честта. Уважавам решението му. Нима беше по-добре да се ожени за мен, знаейки, че друга жена очаква дете от него?

Думите ѝ прозвучаха великодушно, но Дейн не ѝ повярва докрай. Много добре усещаше дълбоката рана, която случилото се бе оставило в сърцето ѝ. Тази рана още не беше зараснала.

— Тъгуваш ли за него? Представяш ли си какво би било, ако двамата се бяхте оженили?

Изведнъж отговорът на този въпрос стана много важен за него.

Джулиана се поколеба и избягна погледа му. Дейн бе обзет от странно чувство.

— Още го обичаш, нали? Продължаваш да обичаш Томас?

Джулиана го погледна в очите и отговори твърдо:

— Не. Не! Но ми липсва онова, което никога няма да имам. Не бих тръгнала да се омъжвам за него, ако знаех, че ме мами. Не бих го сторила и ако знаех, че е изоставил Кларис. Отказвам да живея с мъж, който ме е излъгал. Предпочитам да остана сама.

Дейн не се отказа толкова лесно.

— А после какво? Как си представяш живота си?

Джулиана пое дълбоко въздух и продължи да разказва историята си.

— След една година — довери му тя с тих глас, — излязох на разходка в парка и Томас беше там. Томас и Кларис бяха там. За първи път видях детето им. Момченце. Прегърнах го... неговото дете. Неговото и нейното дете. — Гласът ѝ се пресече. — Аз... не биваше да го правя.

Той вдигна ръката ѝ към устните си и започна да целува пръстите един по един.

— Защо? — попита тихо.

Джулиана затвори очи, за да спре напирещите сълзи.

— Не очаквах, че ще ме заболи толкова. Беше страшно, Дейн. Толкова страшно, че едва не ревнах с глас. Никога няма да забравя как държах детето на Томас и мислех само за едно.

Дейн усещаше болката ѝ с цялото си тяло.

— Кажи ми, мила.

— Че това можеше да е моето дете. Моето и на Томас. Не аз вече не исках Томас. — Красивите сини очи бяха пълни със сълзи. — Ала ме мъчеше чувството, че ръцете ми са празни. Че завинаги ще останат празни.

— Ти си прекрасна жена, Джулиана. Още не е късно. Можеш да имаш деца, да им се радваш...

— Не. Няма да се омъжа за човек, който не ме обича. Ще се омъжа само за човек, когото обичам! Аз... доволна съм от живота си. Имам братята си, когато усетя нужда от близки хора, имам дом в Лондон и хубава къщичка в Бат. Разполагам с достатъчно средства. Жената няма нужда от съпруг, за да е щастлива. Не искам да имам дете, само за да не остана без деца. По-добре да се откажа от децата, отколкото да се омъжа за човек, на когото не мога да имам доверие. Не съм сигурна, че някога отново ще повярвам на някой мъж. Искам

съпругът ми да ми е верен и да не ме лъже. Но как мога да знам дали ще е такъв? Как?

Последните думи прозвучаха като отчаян вик.

Дейн разбра. Тя твърдеше, че е доволна от живота си, но дали наистина беше така? Възхищаваше се от силата и самостоятелността ѝ, от смелостта ѝ да продължи да живее своя живот въпреки позора и загубата. Тя се отказваше от любовта. Преживяното бе унищожило доверието ѝ в хората, вярата ѝ в себе си, все едно дали съзнателно или не.

Той се оказа прав. Възхитителната, сладка Джулиана, чиято чистота и красота го измъчваха вътрешно. Тази Джулиана изглеждаше безпомощна и нещастна. Тя беше предопределена да има деца и съпруг, да се радва на семейството си. Представи си как децата се катерят по коленете ѝ или лудуват около нея и неволно се засмя. Каква жива картина! Тя имаше да даде толкова много. Не биваше да се затваря.

Мъжът, успял да спечели такава жена, трябваше да се смята за щастливец. Джулиана беше издръжлива и надеждна, ведра и енергична, по природа мила и великодушна.

Не знам дали някога отново ще мога да имам доверие в някой мъж, бе казала тя.

Но на него се бе доверила. Бе казала, че му вярва.

Внезапно Дейн бе обзет от инстинкта на собственика. И в същото време изпита чувството, че някой е стегнал гърлото му в примка. Не можеше да диша, не можеше да мисли. В главата му се обади нежелан глас. Когато узнае, че и той я е мамил, Джулиана ще престане да му вярва.

Дейн я обгърна с две ръце и я притисна до гърдите си. Джулиана въздъхна доволно и се сгуши в него. Устните му се заровиха в кестенявите къдрици. Ръката му се плъзна нежно по гърба ѝ. Двата дълго останаха така, загледани в сенките, които бавно пълзяха по дървените греди на тавана.

Тялото на Джулиана се отпусна и Дейн я настани удобно до себе си. В сърцето му пареше горчиво чувство. Не биваше да я докосва. Трябваше да устои на изкушението. Защо се държа по такъв начин? Защо направи тази грешка? Защо посмя да се влюби в нея?

Вътрешният глас му пошепна, че вече е много късно.

На следващата сутрин Джулиана се събуди рано, но Дейн вече беше станал и седеше до масата напълно облечен. При вида му стомахът ѝ се преобърна. Навитите ръкави на ризата разкриваха загорели от слънцето ръце с черни косъмчета, гърлото ѝ пресъхна и тя преглътна няколко пъти, за да се успокои. Погледът ѝ спря върху силния бронзов тил.

Отново си каза, че Дейн е забележително красив мъж. Няколко слънчеви лъчи танцуваха по профила му. Беше прясно избръснат, но тя се сети за приятното гъделичкане на наболата му брада по корема ѝ. Мисълта за преживяното изпрати пламъци по тялото ѝ и ѝ напомни, че е гола.

Сякаш усетил погледа ѝ, Дейн вдигна глава и се усмихна дяволито. Сърцето ѝ направи скок.

— Добро утро — поздрави ведро той.

— Добро утро.

Погледите им се впиха един в друг и не се пуснаха повече. Найсетне Джулиана успя да извърне глава. Стана от леглото и събра бельото си, разпръснато по пода. Обърна се с гръб към него и бързо се облече. Съзнаваше, че след разменените помежду им интимности не би трябвало да бъде плаха, но не можеше. Все още не беше свикнала с него. Нахлузи набързо роклята си и се зае да четка косата си.

Обърна се и срещна замисления му поглед. За какво ли мислеше? Опита се да отгатне, но не можа. Той продължи да я гледа настойчиво и постепенно тя се почувства неловко. Направи ѝ впечатление, че Дейн е необичайно сериозен.

Когато не издържа, Джулиана сложи ръка на гърдите си и попита:

— Защо ме гледаш така?

Той не отговори.

— Дейн! — настоя Джулиана.

Каква беше причината? Очите му гледаха тъжно, дори примирено.

Той бутна стола си и стана. Направи крачка към нея и сведе поглед към устата ѝ. Джулиана отново си спомни какво се бе случило

снощи и смущението ѝ нарасна. С мъка успокои биенето на сърцето си и заговори припряно:

— Рано си станал. Какво прави?

Любопитството ѝ беше малко престорено, но когато погледна през рамото му, откри на масата няколко ленени кърпи и върху тях метална пръчка.

Усмивката ѝ замръзна.

Дейн бе почиствал пистолетите си. И те бяха на масата, блестяха като нови.

Той се наведе над нея и леко я целуна по устата.

— Нищо, което би трябвало да те безпокои, мила.

Явно бе видял накъде се е насочил погледът ѝ. С бързо движение стигна до масата и прибра оръжията в кутията им.

Джулиана бе обзета от неприятно предчувствие и потръпна. Прозрението я връхлетя като леден вихър:

— Тази нощ ще излезеш, нали? — попита едва чуто.

Дейн вдигна рамене. Тялото му се напрегна.

— Права ли съм? Свраката отново ще се подвизава по пътищата?

Дейн не каза нищо. Джулиана се засмя насила.

— Смешен въпрос, признавам. — Посочи с широк жест двата пълни чувала в ъгъла и продължи: — Сигурно имаш много такива. Кой знае къде си ги скрил. Все още ли не ти е достатъчно?

Ресниците му затрепкаха, но лицето му остана все така овладяно. Мълчеше упорито.

— Трябва ли да повторя въпроса си, сър?

Дейн бавно вдигна вежди. Устата му се изкриви в подигравателна усмивка.

— Сър? Но, моля те, Джулиана. Мисля, че между двама ни това отдавна е излишно.

Сега вече Джулиана избухна. Думите му никак не ѝ харесаха.

— Защо избягваш въпроса ми, Дейн?

— Добре, ще ти отговоря. По всичко личи, че още не ми е достатъчно. — Тонът му беше хладен и отблъскващ. — Как мислиш, може ли един мъж да се насити на богатство?

Този човек беше самото спокойствие! По устните му играеше едва забележима усмивка. Джулиана побесня.

— Защо крадеш, Дейн? Защо? От алчност?

— Ако ти кажа, че го правя от нужда, ще повярваш ли? — попита почти дяволито той.

Гледаше я като човек без съвест! Не, тук нещо не беше наред. Възможно ли беше да го е преценила напълно погрешно? Може би желанието да се люби с него я бе заслепило...

— Не се преструвай! — изкрещя разярено тя.

По лицето му отново пробяга сянка.

— Все едно съм на лов — обясни замислено. — Вълнението... възбудата. Отправяш предизвикателство към съдбата. Изправяш се пред непредвидимото... и побеждаваш.

— Това е много опасно!

Джулиана се ядоса още повече. Сега ѝ се смееше, този безсъвестен тип!

— Да, но първо трябва да ме хванат.

— Значи играеш. — Джулиана усети гадене. Разтърси глава и го погледна. — Би ли престанал, ако аз те помоля? — попита с треперещ глас.

Усмивката му угасна.

— Май не разбрах.

— Готов ли си да се откажеш от живота, който водиш сега? Да престанеш да ограбваш невинни хора. Да спреш с разбойничеството... — Джулиана навлажни с език пресъхналите си устни и посмя да завърши въпроса си: — Заради мен?

Тя погледна в лицето му и спря да диша. Мълчанието продължи цяла вечност. По лицето му мина сянка на съжаление, но отговорът прозвуча категорично.

— Ти не знаеш какво искаш.

— Напротив. Можеш да се промениш. Ти си почтен човек, Дейн. Знаем го, чувствам го.

Сякаш някой стегна гърдите ѝ с желязна верига.

— Нима не те е грижа, че могат да те убият? — попита едва чуто тя.

Внезапно той застана пред нея — толкова близо, че тя усети горещия му дъх.

— А ти ще плачеш ли за мен?

— Да. Да! — По бузите ѝ потекоха горещи сълзи.

— Моля те, не искай това от мен. — Тонът му стана уклончив. — Има неща, които не знаеш...

— Тогава ми ги кажи.

— Виж, Джулиана, при други обстоятелства... В друго време, на друго място... и ако не бях Свраката...

— Но ти си — прошепна тя.

Ако знаеше как не му се иска да играе тази роля! Колко раздвоен се чувства. Но трябваше да изпълни плана си. Не можеше да спре наред път.

— Моля те, Дейн. Не отивай. Не се връщай към предишния си живот. Спри. Моля те, спри!

Мускулите на челюстта му се стегнаха.

— Не мога, Джулиана. Не мога, разбери! Не мога да имам, каквото искам. Не сега. Не мога да променя онова, което съм...

— Но можеш да промениш онова, което правиш сега. Само че не искаш.

Мълчанието му стана непоносимо. Джулиана извика задавено и се опита да мине покрай него, но той сложи ръце на раменете ѝ.

— Не! — извика остро тя. — Не ме докосвай! Моля те!

Дейн изкриви уста.

— Пак ли ще стреляш по мен, ако изляза?

Джулиана шумно пое въздух. Как можа да го спомене! Улучи я право в сърцето.

— О, ти си жесток! — изплака тя. — Не е честно да говориш така, Дейн! Нима не знаеш...

Двамата останаха дълго загледани един в друг. Джулиана стоеше гордо изправена.

— Искам да си отида — каза тя накрая, надявайки се гласът ѝ да не трепери.

Очите му засвяткаха и той стисна до болка раменете ѝ.

— Джулиана...

— Време е. И двамата го знаем. Ти си вече здрав. Моето присъствие не е необходимо повече.

Ръцете му паднаха безсилно.

— Събери си нещата! — заповяда той през здраво стиснати зъби.

След час вече бяха напуснали гората и Пърсифал препускаше по пътеката покрай реката. Джулиана седеше на седлото пред Дейн и нервите ѝ бяха опънати до скъсване. Усещаше почти болезнено мускулестата му ръка, която я държеше през талията. Той мълчеше, а тя не знаеше какво би могла да каже. Вече отчаяно копнееше за близостта и другарството им през последните дни.

Когато минаха през обраслата с бръшлян порта към малко имение, Джулиана огледа изненадано красивата тухлена фасада на къщата в края на дългата алея. Няколко стълби извеждаха към тежки двойни врати. Пред къщата имаше малко езеро и входната алея се раздвояваше около него. Около езерцето цъфтяха златножълти нарциси, грижливо подредени в лехи.

Най-сетне Джулиана намери повод да прекъсне сковаващото мълчание помежду им.

— Колко е хубаво — пошепна тя. — Бих искала да знам кой живее тук.

— Нямам представа — отвърна кратко той.

Джулиана се намръщи. Искаше да му зададе още въпроси, но строгото му изражение ѝ заповяда да мълчи.

Пърсифал мина по тясно мостче и продължи по тясна уличка между две редици от ниски къщи. Спряха пред гостилницата. На всеки прозорец имаше сандъче с цветя и Джулиана се разведри.

Дейн скочи от седлото и ѝ помогна да слезе. Дворът беше празен. Само едно дългокрако куче скочи към тях. Джулиана се отдръпна страхливо и Дейн я хвана по-здраво.

— Не се плаши. Няма да ти стори нищо.

— Благодаря — отговори бързо тя и в бързината си да се освободи от него едва не падна. Наведе се и помилва животното по главата. То подуши любопитно полите ѝ. Сигурно бе усетило миризмата на Максимилиан. Котаракът вече ѝ липсваше болезнено.

Не видя как лицето на Дейн помрачня. Той остави куфара до нея и заяви:

— Отивам да ти купя билет.

Джулиана остана на мястото си и го изчака да се върне.

— Каретата ще пристигна скоро. Казаха ми, че се движи по разписание.

Сърцето натежа в гърдите ѝ.

— Не е нужно да чакаш с мен. — Като по чудо гласът ѝ остана спокоен.

— Глупости. Ще чакам, докато се качиш.

— Ами ако някой те познае?

На устните му се появи нещо като усмивка.

— Нося маска, забрави ли?

— Въпреки това не искам да чакаш с мен — настоя упорито тя.

Усмивката му изчезна. Внезапно въздухът се наелектризира.

Той сведе глава и я погледна пронизващо.

— Както желаяш.

Джулиана съзнаваше, че ако продължава да стои близо до него, няма да издържи още много. Имаше чувството, че я е затиснал тежък воденичен камък. Копнееше да го прегърне и да му забрани да се отдалечава от нея. Ала знаеше, че това е невъзможно. Не и в този свят. Не и в този живот.

Чувствата ѝ я предаваха. Сърцето я предаваше. Съдбата ги бе събрала, но имаше и нещо друго, което я караше да остане. Макар да беше много близка с братята си, тя усещаше Дейн най-близо до себе си. Той беше единственият ѝ истински близък човек на света. Не толкова заради телесната интимност. Беше повече. Много, много повече. Прекрасните дни, които бяха прекарвали заедно, сами в хижата — тогава животът им беше толкова обикновен, толкова лек.

Досега Джулиана бе водила безгрижен, спокоен живот — поне погледнато отвън. Но сърцето ѝ беше празно. Нещо липсваше в живота ѝ и сега тя знаеше какво е. Той. Този мъж. Не можеше да се върне обратно в своето монотонно, безрадостно съществуване. Но нямаше избор.

Не можеше да живее с него. С човек извън закона. Не можеше да се промени... и той също.

Само да можеше да остане... Защо той не се опитваше да я спре?

Ситуацията беше невъзможна.

Мълчанието стана непоносимо. Джулиана си заповяда да запази самообладание. Това беше единствената възможност да се разделят спокойно.

За бога, защо стоеше пред нея и я гледаше? Защо не си тръгваше?

— Джулиана — заговори настойчиво Дейн, — моля те да не споменаваш за нашата среща. Не казвай на никого какво си преживяла. Ако го направиш... — Изречението остана недовършено.

Това ли беше причината? Замаяна, тя отстъпи крачка назад.

— Никой няма да узнае нищо — обеща му тя едва чуто.

Той остана пред нея неподвижен като статуя.

Джулиана преглътна тежко.

— Моля те, върви си сега.

— Без да се сбогуваме?

Направи крачка към нея и в гърлото ѝ заседна буца. Ей сега щеше да избухне в сълзи. Извърна се настрана, за да ги скрие.

— Джулиана — прошепна той.

Обзе я гняв.

— Махни се! — изкрещя невъздържано. — Върви си и ме остави на мира!

Беше готова да се закълне, че е чула как зъбите му изскърцаха. Дейн промърмори някакво проклятие, обърна се рязко и закрачи към Пърсифал.

Джулиана наведе глава и зачака да чуе тропот на копита. Вместо това чу тежки стъпки на ботуши по паважа, които неумолимо се приближаваха.

Отвори широко очи. Не ѝ остана време да се възпротиви, да направи нещо. Само издаде слаб, задавен звук. Две силни ръце я прегърнаха и я притиснаха здраво към мъжкото тяло.

Устата му завладя нейната. Целувката беше дива и огнена. В следващия миг я вдигна във въздуха. Джулиана извика уплашено и се хвана за него. След миг Дейн я пусна, метна се на коня си и се отдалечи в див галоп.

Джулиана гледаше след него с лудо биещо сърце, докато изчезна зад завоя.

И тогава разбра. Разбра, че е била глупачка. Беше повярвала, че се е влюбила в герой... а той беше горски разбойник!

Валеше дъжд. По-скоро ръмеше, както беше типично за лондонската пролет. От комините излизаха гъсти сиви облаци дим. Внезапен порив на вятъра удари няколко едри дъждовни капки в стъклото на прозореца.

Джулиана седеше в салона на градската си къща. В такива дни обикновено се сгушваше в креслото си и се взираше дълго в пламъците на огъня в камината. На масичката до нея винаги имаше чай от любимата ѝ смес. Помещението беше изключително елегантно, но и много удобно. Тя бе положила големи усилия при обзавеждането на своя дом. Седмици наред обикаляше магазините, за да намери най-хубавите мебели. Дървената ламперия и рамките на вратите бяха боядисани в цвят слонова кост, стените бяха облицовани със синя дамаска. Голямо огледало в златна рамка висеше над удобния диван, тапициран с коприна. Днес обаче чаят ѝ изстина, без да го докосне. Дъждовното време помрачи настроението ѝ.

Може би трябваше да направи ремонт. Да преобоядиса салона. Да се занимава с нещо, за да не мисли за Дейн.

Беше се разделила с него преди две седмици. Не искаше да тъгува за него. Не искаше да мисли как би изглеждало общото им бъдеще.

Безсмислено.

Тя бе продължила прекъснатото си пътуване до Бат. Пристигна в къщата си неочаквано. Слава богу, камериерката ѝ Пеги бе останала в Лондон. Радостта ѝ, че ще поживее малко в провинцията и ще диша чист въздух, бе отлетяла отдавна. Нямаше никакво желание да остава дълго в Бат. Безпокойството я накара да се върне скоро в Лондон.

След завръщането си се занимаваше с обичайните ежедневни неща и посвещаваше много време на обществените си задължения. Ала нощите, които прекарваше сама в леглото, бяха ужасни.

След като Дейн нахлу в живота ѝ, светът коренно се промени. Нещо в нея се бе събудило. Нещо, което дотогава бе крила дълбоко в

себе си. Всичките ѝ надежди и мечти бяха отлетели в деня, когато Томас я напусна.

Защо я целуваше Дейн? Защо я милваше? Защо разкъса бариерата около сърцето ѝ? Защо унищожил надеждите и плановете ѝ? Тогава си обеща никога вече да не отдаде сърцето си на мъж. Да остане завинаги сама. Ала времето прекарано с Дейн ѝ вдъхна нова смелост. Години наред си беше въобразявала, че е щастлива. Досега беше на мнение, че се познава, че знае какво иска и от какво се нуждае. Мислеше си, че може да има едното без другото.

Но сега я измъчваха съмнения дали някога отново ще бъде щастлива. Как би могла? Във всеки случай не сега. Не и точно след преживяното с Дейн. Дори тогава, след като Томас се ожени за Кларис, не я болеше толкова силно като сега. Днес имаше чувството, че някой е откъснал част от сърцето ѝ.

Внезапен шум откъм входната врата я изтръгна от невеселите мисли. Тя стана и излезе в преддверието. Подът беше настлан с полирани черни и бели плочки, наредени като шахматна дъска. Братята ѝ бяха влезли и изтърсваха дъжда от палтата си. Икономката мисис Макартър, която работеше при нея от три години, чакаше на вратата.

— Джулиана! — извика Джъстин, щом я видя. — Идваме от Уайтс. Отбихме се само за малко.

— Аз пък си помислих, че търсите убежище от дъжда.

Себастиан я помилва успокоително по бузата.

— Здравей, Джул.

Мисис Макартър приглади престилката си.

— Ще направя чай, господа — заяви ведро тя.

— Разбира се — отбеляза сухо Джулиана. — Е, останете за чая.

Братята я последваха в салона. Себастиан се разположи на дивана, докато Джъстин намести едрата си фигура в крехкото бяло кресло насреща му.

— Къде беше, по дяволите? — попита Джъстин и разкопча жакета си. — Анабел ми каза, че преди няколко дни минала отгук и ѝ казали, че си отишла да прекараш няколко дни в провинцията. Няма те от няколко седмици. Защо се забави?

— Вярно е, не сме се виждали цяла вечност. — Себастиан я наблюдаваше любопитно.

— Реших да остана малко по-дълго този път. Върнах се преди една седмица и досега отказвах всякакви излизания. — Това беше само половин лъжа, но Джулиана въпреки това изпита угризения на съвестта. Нима можеше да им каже, че е прекарала известно време в компанията на Свраката? По дяволите! Никой нямаше да ѝ повярва. Сигурно ще се усъмнят в здравия ѝ разум или ще се изсмеят на добрата шега. Освен това тя беше обещала на Дейн да мълчи.

Обещание, което щеше да сдържи.

Мисис Макартър влезе в салона с пълна табла. Когато нареди чашите и сладкишите на масата, Джъстин ѝ благодари със сияеща усмивка, която накара жената да се изчерви. Знаеше, че той не мисли нищо особено за нея, но това беше тъкмо усмивката, с която Джъстин години наред печелеше сърцата на жените. Само съпругата му правеше изключение — поне в началото. Анабел, снахата на Джулиана, изобщо не се впечатли от очарованието на галантния младеж и решително отблъсна ухажването му.

— След всяко твое посещение мисис Макартър дни наред танцува и се смее — събщи с усмивка Джулиана. — Да кажа ли на Анабел, че си направил ново завоевание?

— Стига, момиче. Знаеш, че в моя живот има само една жена. Всъщност не — две. — Джъстин се ухили доволно. Естествено, имаше предвид малката си дъщеричка.

— А какво ще кажете за мен? — Себастиан се намръщи недоволено. — Да не съм някой грозник?

Джулиана се нацупи и изгледа обвинително красивия си голям брат.

— Познавам една жена, която е завладяна от теб. — Изчака малко и попита: — Как са близнаците?

— Постоянно бърборят нещо и пълзят по цялата къща. Дейвън и аз припадаме от умора. — Себастиан изкриви лице и извъртя очи, макар да знаеше, че никой няма да му повярва. Всички знаеха, че обожава жена си и децата.

Поговориха си още малко, все в същия шеговит тон. Мисис Макартър сервира топли сладки и плодови тортички. Себастиан забеляза, че Джулиана не се докосва до сладкишите, и шумно остави чашата си на масата.

— Какво те тревожи, Джул? — попита спокойно.

Тя остана външно спокойна. През последните дни постоянно се стараяше да не хаби малкото сила, която ѝ беше останала. Минала нощ обаче загуби битката. Постоянно виждаше пред себе си Дейн. Кехлибарените очи не я изпускаха от поглед. Топлината му я обгръщаше. Боже, как копнееше за него! Сигурно никога нямаше да го забрави. Как да забрави миризмата и вкуса на кожата му? За кратко празното ѝ сърце се беше напълнило с любов. Животът ѝ бе придобил смисъл. И сега празнотата беше още по-потискаща.

Нещо в нея се пречупи. Зарови лице във възглавницата и заплака горчиво. Заспа едва на размисъл. Когато се събуди, под очите ѝ имаше тъмни кръгове.

— Нищо ми няма — излъга бързо. — Защо реши, че нещо ме потиска? — Отпи глътка чай и си изгори езика.

Себастиан вдигна вежди. Погледът му се премести от недокоснатата чиния към лицето ѝ.

— Това са любимите ти сладкиши. Никога не си ги оставяла.

— Обядвах късно — продължи с лъжите Джулиана.

Себастиан я гледаше изпитателно. Тя се опитваше да крие мъката си, но братята ѝ я познаваха.

— Изглеждаше уморена, Джулиана.

Тя сведе поглед, но аргусовите очи на Джъстин я бяха изпреварили.

— Изглеждаш много променена — заяви направо той. — И си отслабнала.

— Прав си — съгласи се с него Себастиан. — Освен това си загубила свежестта си. Гласът ти не звъни както по-рано. — В челото му се вдълба бръчка. — Да не си болна? Или си настинала?

В гърдите на Джулиана тежеше огромен камък. Така ѝ се искаше да се хвърли в прегръдките на Себастиан и да му признае всичко. Да потърси закрила и утеха. Но успя да се овладее и поклати глава.

— Нищо ми няма — повтори упорито. — Сигурно е от липсата на слънце. Денят е толкова сив...

— Ако не знаех, щях да си помисля... — започна Джъстин и спря. Зелените му очи я измериха с мрачен поглед.

— Добре съм — заяви Джулиана. Вече беше започнала да се ядосва.

— Докажи го — предизвика я той. — Ела с нас на бал тази вечер. У семейство Фартингейл. Сигурен съм, че си получила покана.

— За разлика от теб, аз мога да устоявам на съблазните. — Даже бракът не бе успял да смекчи решителния характер на Джъстин! — Честно казано, представях си, че ще прекарам спокойна вечер вкъщи...

— Няма да ти навреди, ако прекараш вечерта навън. Най-добре е сега да си полегнеш, за да си свежа довечера.

Себастиан, естествено, подкрепяше Джъстин! Джулиана изхъмка недоволно и погледна единия, после другия.

— Ще ме измъчвате, докато кажа да, нали?

— Никога не бихме направили подобно нещо!

Тя кимна и попита сладко-сладко:

— Ще позволите ли, скъпи братя, да ви изпратя до вратата?

Нито един от двамата не тръгна да става. Джулиана стисна устни. Никога досега не беше успявала да се противопостави на братята си. В крайна сметка винаги правеше това, което те искаха.

— Е, добре. Ще се срещнем там.

— Прекрасно.

— Дейвън много ще се радва да те види.

Джулиана се надигна и им даде знак да си вървят.

Докато вървяха към вратата, Себастиан прошепна в ухото на Джъстин:

— Браво. Беше много убедителен.

Сивите му очи блеснаха дяволито. Джъстин удари токове.

— А аз ти благодаря, че ме подкрепи!

Джулиана изруга полугласно. Братята ѝ бяха непоправими!

В десет вечерта Джулиана влезе в балната зала на семейство Фартингейл. Точно срещу нея Джъстин поднесе ръката на Анабел към устните си и я погледна като вярно куче. Джулиана не преставаше да се изненадва на обожанието, с което брат ѝ се отнасяше към жена си и дъщеря си. Някога и тя, и всички в Лондон бяха убедени, че Джъстин е типичен донжуан — и е осъден да остане стар ерген.

Погледът ѝ се плъзна към Себастиан, който танцуваше валс с Дейвън. Двамата се гледаха в очите, сякаш бяха сами на света. Преди

малко бяха обявили, че през есента ще има нова издънка на семейство Стърлинг.

Джулиана ги прегърна сърдечно и сподели радостта им. Ала добре познатата болка отново прониза сърцето ѝ. Не завиждаше на братята си за щастието им, в никакъв случай. Бог знаеше, че и двамата го заслужаваха! Но нима беше лошо да завижда? Нима беше осъдително да си мечтае за онова, което Себастиан изживяваше с Дейвън и Джъстин с Анабел?

Джулиана въздъхна. Бе изпълнила дълга си: дойде на бала и се показва в обществото. Сега можеше да се прибере вкъщи.

Точно тогава чу разговора между жените, които стояха наблизо, и се разтрепери.

— ... Свраката!

Джулиана обърна глава. Музикантите тъкмо оставяха инструментите си. Тя отстъпи назад и се скри зад огромната ваза, декорирана със свежи цветя.

— Разправят, че изглеждал блестящо. И се държал като джентълмен. Е, доколкото е възможно разбойник да се държи като джентълмен...

В гласа на жената звънеше възхищение. Джулиана не се сещаше коя е. Затаи дъх и се заслуша с нарастващо напрежение.

— Как можеш да твърдиш такова нещо? — възпротиви се друга жена. — Той е безскрупулен негодник! Познаваш ли Лорета? Само преди три седмици я нападнал! Взел ѝ всичките пари, а после си откраднал една целувка и я опипал. Всичко това пред очите на мъжа ѝ, представяш ли си?

Джулиана побесня. Как ѝ се искаше да излезе иззад вазата и да каже истината в лицата на тези клюкарки! В приказките им нямаше и капчица истина. Как ли щяха да реагират, като им каже, че преди три седмици Свраката е бил с нея и не е излизал да граби? Че той не е принуден да краде, за да има с какво да живее. И най-важното: че Дейн никога не би целувал чужда жена пред очите на съпруга ѝ. Това не беше в характера му. Една целувка, може би, но да опипва жената? Никога! Освен това в хижата нямаше нито една женска кесия за пари — само двата пълни чувала.

— Обзалагам се, че като пъхнат главата му в примката, вече няма да изглежда блестящо.

Джулиана усети как кръвта се отдръпна от лицето ѝ.

— Какво имаш предвид?

— Не прочете ли вестника тази сутрин? Удвоили са наградата за главата на негодника. Сигурно е, че ще го хванат много скоро. Щастливецът, който го залови и предаде на властите, ще забогатее с хубава сумичка.

— Дано по-скоро да го обесят! — изсъска първата жена.

Джулиана се разтрепери от страх. В този миг някой я докосна по ръката и тя извика уплашено.

Оказа се овдовялата дукеса Карингтън, цялата в червено, с властно изражение на лицето. Без да се грижи за приличието, дребничката херцогиня повдигна полата на Джулиана с върха на бастуна си. Роклята беше от блестяща кехлибарена коприна, падаше на меки дипли до глезените и подчертаваше стройната фигура на Джулиана. Кестенявите къдрици бяха вдигнати на гръцки кок, в който камериерката бе вплела наниз перли. Снежнобелите ръкавици стигаха до над лактите.

— Цветът ви стои отлично, мила моя. Подчертава наситения кестеняв тон на косата ви. А вплетените перли — възхитително!

Джулиана почти не я чу.

— О, добър вечер, Ваша Светлост. Много ви благодаря.

Знаеше, че не бива да бъде неучтива. Овдовялата херцогиня имаше голяма власт в обществото. Освен това практически принадлежеше към семейството им.

— Ваша Светлост, може ли да ви помоля...

— Преди малко видях как наблюдавахте братята си. Не ви личеше, но аз усетих, че сте самотна.

Джулиана възмутено поклати глава.

— Изобщо не съм самотна, Ваша Светлост!

Дукесата кимна мъдро.

— Мило дете, когато човек стигне до моята възраст, вижда много неща, които убягват на другите. — Направи многозначителна пауза и продължи: — Знаете, че смятам за свой дълг да събирам младите и вече съм уредила много успешни бракове. Именно аз предсказах, че Джъстин ще се ожени за прекрасната мис Анабел — точно тук, в тази зала! Себастиан и Дейвън също се събраха благодарение на мен. — Устата ѝ се опъна. — Мила моя, за известно време се бях оттеглила от

обществото, но ще се радвам много, ако ми позволите да ви избира подходящ съпруг.

Джулиана простена вътрешно. Дукесата умираше да сватосва двойки. Само с нея не беше постигнала успех. Засега Джулиана решително отклоняваше опитите ѝ да я събере с някой „подходящ млад мъж“.

— Но, Ваша Светлост... — започна решително тя, но дукесата стисна ръката ѝ.

— Мила Джулиана, трябва да ми вярвате, аз имам опит в тези неща. И така — продължи енергично тя, — питам се само кой е най-подходящият. Както знаете, аз съм много привързана към вас. Затова бъдещият ви съпруг трябва да е много специален и да ви подхожда. Искам да е високопоставена личност с добро име и да има безупречен характер. Това са основните качества, които трябва да притежава. — Тя намигна на Джулиана и добави: — Разбира се, трябва да е красив! О! Мисля, че се сетих!

— Не, Ваша Светлост — възрази решително Джулиана.

— Чакай да видим къде се е скрил. Само преди малко го видях. Ах, ето го! — Херцогинята вдигна бастуна си и описа внушителен кръг. Джулиана едва не извика, защото бастунът профуча съвсем близо до един минаващ господин. Старата дама изобщо не се трогна.

— Гранвил! — извика заповеднически тя. — Елате за малко при мен!

По дяволите! Беше твърде късно да се измъкне незабелязано. С гългълчето на околото си Джулиана видя, че господинът е спрял. Може би ще успее да се отърве по някакъв начин...

Погледът ѝ се отклони, но веднага се върна към мъжа, който се обърна.

Сърцето ѝ спря да бие. Тези рамене ѝ бяха познати. Позата на тялото...

Господи, полудяваше ли? О, боже, сега го виждаше! Не насън. От плът и кръв.

Дукесата протегна ръка и мъжът се наведе да я целуне. Надигна се и...

Старата дама изгука като гълъбица:

— Позволете да ви представя лейди Джулиана Стърлинг. Джулиана, това е виконт Гранвил.

Джулиана бавно вдигна глава и видя пред себе си впечатляващо силна гръд. Погледът ѝ продължи нагоре и откри ъгловата, силно изсечена брадичка. Почти отчаяно погледна мъжа в лицето.

Бог да ѝ е на помощ, това наистина беше той! Беше тук!

Дейн.

Невъзможно беше да се даде отговор на въпроса кой от двамата се смая повече: Джулиана или Дейн.

Виконт... виконт Гранвил.

Думите увиснаха тежко във въздуха. Джулиана беше неспособна да произнесе дори една дума. Езикът ѝ се усещаше като изтръпнала буца и не искаше да се раздвижи.

Вечерният му костюм беше безупречен. Черен жакет, тъмносива жилетка, избродирана с коприна, добре изгладен панталон, излъскани ботуши. Снежнобялото шалче на шията подчертаваше загорялото от слънцето лице. Вълнистата му коса беше подстригана. Въпреки официалното облекло не бе загубил нищо от силното си, мъжествено излъчване и Джулиана изведнъж се задъха.

Въпреки това изпита почти перверзно задоволство, като видя слисването му. Тя се овладя първа и му подаде ръка в дълга бяла ръкавица.

— Милорд. Ако не се лъжа... Виконт... — Последва многозначителна пауза. — Гранвил?

— Точно така, милейди. Възхитен съм.

Джулиана беше готова да се нахвърли с юмруци върху него, но се задоволи да го нарича в ума си с най-груби имена. За съжаление бе принудена да се държи прилично.

— Аз също, милорд.

Той стисна силно ръката ѝ и се поклони дълбоко. Изправи се и я погледна дълбоко в очите.

— Извинете ме, но аз също не разбрах добре името ви.

Да го извини? В никакъв случай! Този негодник се забавляваше с нея!

Джулиана издържа на изкусителната му усмивка.

— Стърлинг, милорд. Джулиана Клер Стърлинг.

Натискът върху ръката ѝ се усили. Тя се опита да я отдръпне, но той не позволи. Сега беше негов ред да удари.

— Кажете ми... — на устните му бе изписана учтива усмивка, — имате ли роднинска връзка със Себастиан Стърлинг, маркиз Торнстън?

— И то много близка. Той ми е брат.

— Отлично!

Обаче очите му казаха друго. Междувременно музикантите отново бяха заели местата си.

— Ще ми подарите ли един танц, милейди?

Той не й даде възможност да откаже, а сръчно пъкна ръката си под лакътя й и я покри със своята. После се поклони кратко пред старата херцогиня.

— Нали ще ни извините, Ваша Светлост?

— Разбира се, милички! Как мога да ви се сърдя!

Когато Дейн поведе Джулиана към центъра на залата, херцогинята засия. Още едно сватовство...

Само шокът държеше Джулиана на крака. Гордостта й забраняваше да се разпищи и да отблъсне ръката му.

Съзнаваше, че нещо не е наред. Маниерите му, стилът на говорене, образованието... Една част от нея беше готова да крещи от радост.

Другата обаче беше сразена. Защо беше тук? Как бе посмял да се яви сред толкова много хора? Ами ако някой го познае? Ако някой го нарече с името на разбойника?

Кой беше той в действителност? Кой беше истинският Дейн? Безумно смелият горски разбойник или елегантният аристократ?

Мъжът леко извърна глава и брадичката му се плъзна по слепоочието й. Джулиана моментално се скова. Ръката му я обхвана по-здраво.

— Отпусни се — пошепна в ухото й той. — И танцувай.

Нали и тя искаше точно това! От добре познатия аромат на кожата му й се зави свят. Боже, колко добре се чувстваше близо до него! Притисната до силното му тяло, което й вдъхваше сигурност. Нима можеше да забрави онази тъмна нощ... И нея, и още много неща.

Ала истината беше, че той все пак си остава непознат за нея... Или пък не?

Не знаеше. Как можеше да знае?

Вдигна глава към него и видя, че той я наблюдава с развеселена усмивка.

— Защо се усмихваш? Защо ме гледаш така?

— Мисля, че знаеш, мила.

Джулиана отново се скова.

— Кой си ти? Кой си ти, за бога?

Дейн поклати глава.

— Не сега — отвърна едва чуто. — Не тук. — В гласа му звъннаха стоманени нотки.

— Каж ми. Каж ми сега.

Мускулчетата на бузите му потръпнаха.

— Джулиана...

— Иначе ще направя сцена.

Лицето му се стегна още повече, в очите му светнаха заплашителни искри, ала Джулиана не се уплаши. Стиснал здраво устни, той я обърна сръчно и я изведе от танцовата площадка. Двамата излязоха на терасата и се насочиха към тъмния парк.

Най-сетне Дейн спря между две каменни статуи. Във въздуха се носеше аромат на люляк, но Джулиана не му обърна внимание. Дейн стоеше пред нея мълчалив, с неподвижно лице.

— Ти си чудовище — процеди през зъби тя.

По лицето му пробяга сянка.

— Не си права — отговори хладно той.

Сърцето ѝ се разкъсваше. По дяволите, сигурно ще припадна, помисли си Джулиана.

— Не ми се присмивай! Не си играй с мен!

Усмивката му угасна.

— Дейн. Дейн! Не знам дори името ти.

— Дейн е истинското ми име.

— Наистина ли си виконт Гранвил? Сигурно си, защото дукесата явно те познава добре.

— Да, аз съм виконт Гранвил.

— Нищо повече ли няма да ми кажеш?

Той я погледна безмълвно.

— Каж ми истината, Дейн, или ще направя скандал.

— Моля те, не викай! По дяволите, Джулиана, защо си толкова ядосана?

— Не съм просто ядосана. Аз съм бясна. Ти ме измами.

Дейн отговори с мълчание. Джулиана загуби самообладание. Замахна и му зашлеви силен шамар.

Дейн отново остана неподвижен и тя замахна повторно. Този път обаче ръката му се стрелна напред и улови нейната.

Най-сетне и Дейн се ядоса.

— Трябва ли да ти напомням, че ти също ме измами, мис Джулиана Клер? Знаех си, че съм те срещал и преди... По дяволите, ти си сестра на маркиз! Ако знаех, веднага щях да те върна в Лондон. Никога нямаше да те докосна, повярвай ми!

— Страхувах се, Дейн! Нямах представа какво ще ми направиш, ако узнаеш коя съм. А после произходът ми загуби значението си. Бях убедена, че вече никога няма да те видя. Освен това ти не... ние не...

Погледът му я накара да спре.

— Повярвай ми, мила, ако братята ти узнаят какво съм сторил, незабавно ще ме пратят в най-мрачната килия на Нюгейт.

— О, не! — извика възбудено Джулиана. — Какво значение има какъв е брат ми? Ти ще свършиш в Нюгейт и без неговата намеса.

Дейн я погледна замислено и се усмихна.

— Не, ако мога да го предотвратя.

Пак тази надменност!

— Пусни ме, Дейн.

— Само ако ми се закълнеш, че ще мълчиш.

— Нямам друг избор, нали?

— Трябваше да послушам инстинкта си — промърмори гневно Дейн. — Цяла вечер ми се искаше да не идвам на този бал.

Джулиана пое дълбоко дъх и сведе поглед. По дяволите, каза си гневно, защо му е толкова лесно да прати сърцето ѝ от небето в черния ад?

Дейн пусна ръката ѝ.

— Господи, съжалявам, Джулиана! Не биваше да казвам това. — Поколеба се и продължи: — Моля те, мила, моля те, вярвай ми!

Да му вярва? Как да му вярва? В гърдите ѝ се надигна вик. Каква игра играеше той? Дали просто му харесваше да я дразни? Може би само си играеше на джентълмен? Или на горски разбойник? Сърцето ѝ се сви от болка. Дали и нежният любовник е бил само преструвка?

Каквато и да беше истината, тя щеше да я узнае. Не можеше да му вярва сляпо. Затова вдигна глава и изрече спокойно:

— По-добре би било ти да ми вярваш.

— Какво искаш да кажеш?

— Имаме да си говорим, милорд.

Дейн стисна устни и в очите му светна бдителност.

— Така ли мислиш?

— Ти си майстор да изчезваш в мрака на нощта, Дейн. Но тази вечер няма да ти позволя. Не се опитвай да ми избягаш, защото ще крещя. Така ще се развикам, че всички гости ще дотичат в парка. И тогава ще им кажа, че тази вечер ни гостува Свраката. Ще го направя, кълна се!

Дейн присви очи.

— Защо си толкова сигурна? Аз ще отрека и твоята дума ще се изправи срещу моята.

Джулиана вирна брадичка.

— Няма да го направиш.

Дейн се слиса. За първи път в живота си изпитваше едновременно див гняв и безкрайно възхищение към тази малка жена с непоколебимо святкащи сини очи.

— Сама ли дойде?

— Да.

Той се усмихна доволно.

— Тогава ще ми позволиш да те изпратя до вас.

Свела глава и затворила очи, Джулиана седеше върху меките бургундскочервени възглавници на каретата му. В гърдите ѝ бушуваше буря. Тази вечер се бяха случили толкова много неща, че се чувстваше замаяна. Все още не можеше да разбере всичко. Не можеше да повярва. Може би само си въобразяваше? Може би мечтите и копнежите ѝ я бяха заслепили?

Не. Дейн беше тук. Седеше срещу нея и изглеждаше напълно невъзмутим. Беше скръстил ръце под гърдите си и я наблюдаваше.

— Е, по-спокойна ли си вече?

— Какво каза?

— Вече си мислех, че ще припаднеш. Или ще станеш жертва на истеричен пристъп.

— Ти се изненада не по-малко от мен — отговори доста покрито тя. — Освен това съм убедена, че нарочно ме дразниш.

Усмивката му отново я вбеси.

— Да, може би.

Каретата зави рязко и внезапно атмосферата се промени. Люлеещата се лампа освети профила му. Погледът му беше устремен към устата ѝ.

— Джулиана... — Гласът му прозвуча странно и тя се разтрепери. — Ела тук.

Тя пое дълбоко дъх.

— Не. Не!

Нито отказът, нито тонът бяха категорични, каквито трябваше да бъдат. Тя преплете ръце и ги скри в скута си. Само така можеше да предотврати опита им да го прегърнат.

— Тогава аз ще дойда при теб.

Едно-единствено движение — и той вече седеше до нея. Не направи опит да я докосне, но тя усещаше изпитателния му поглед. Не намери сили да се възпротиви и вдигна глава. На устните му играеше усмивка, едновременно тъжна и нежна.

— Престани, моля те. — Гърлото ѝ беше стегнато в желязна хватка. Разбра, че няма смисъл да крие бурните си чувства. — Не ме гледай така.

— Котенце — прошепна нежно той. — Моето котенце.

Очите ѝ се напълниха със сълзи.

— Прости ми. Знам, че не бива да те наричам така, но не мога да се въздържа.

Внезапно ръцете ѝ се озоваха в неговите. Той свали нетърпеливо ръкавиците ѝ и преплете пръсти с нейните. Ръцете му бяха почти двойно по-големи и се открояваха тъмни върху бялата ѝ кожа.

— Ръцете ти са леденостудени. — В гласа му звучеше укор. Притисна устни към дланта ѝ. — Всичко ще бъде наред — прошепна задавено. — Всичко ще се оправи.

От гърлото на Джулиана се изтръгна задавен звук.

— Мислех си, че никога няма да те видя. Не, бях сигурна, че съм те изгубила!

Внезапно Джулиана изхълца и загуби самообладание.

Очите на Дейн потъмняха.

— О, боже — пошепна той, — не плачи, котенце! Моля те, не плачи!

Привлече я в скута си и тя се вкопчи в него като удавница.

— Дейн — изхълца тя. — Дейн!

Той опря устни върху бузата ѝ, тя се извъртя и устните им се срещнаха.

Прегръдката му беше едновременно пламенна и сдържана. Целувката ги разтопи. И двамата бяха повлечени от вълната на желанието, нараснало през дните на раздяла и заплашващо да експлодира.

Дейн изохка задавено, полегна върху възглавниците и я привлече върху себе си.

Джулиана се притисна до него и нетърпеливо задърпа сложния възел на шалчето му. Той помилва с треперещи ръце гърдите ѝ и започна да описва кръгове около зърната, докато се втвърдиха. Тя не се възпротиви, когато той смъкна корсажа ѝ и я разголи. Напротив, сама освободи ръцете си. Искаше да го докосва навсякъде, както правеше той.

Ръцете му се движеха непрестанно по голия ѝ гръб. Джулиана ги усещаше топли и нежни — точно както си беше мечтала. Седеше в скута му и усещаше напора на мъжествеността му върху бедрата си. Тънката коприна на балната ѝ рокля не беше голямо препятствие. Сърцето ѝ биеше все по-силно в ритъма на нарастващата му възбуда. Фактът, че той, големият мъж, лежеше под нея, направо я подлудяваше.

Тя се наведе да целуне вдлъбнатинката на шията му и плъзна език по топлата, леко солена кожа.

— Искам да те докосвам — пошепна задавено. — Искам...

Той явно разбра какво желаше тя. Отвори панталона си и освободи твърдия пулсиращ член. Джулиана поиска да погледне в очите му, но мракът ги скриваше. Ала усети желанието му — то ѝ беше достатъчно. Плъзна ръка по корема му, слезе внимателно надолу, помилва къдравите косъмчета между бедрата му и най-сетне стигна там, където искаше да отиде.

Гореща плът. Досега не знаеше, че човешката плът може да бъде толкова гореща. Неволно отдръпна ръка, но в следващия миг го докосна отново. Продължи да го милва все по-смело и се вслуша с

усмивка в окуражителните му думи. Пръстите ѝ измериха дължината му. Вече не изпитваше страх и не се отдръпна. Напротив, продължи напред. Когато попипа кадифено мекото връхче, сърцето ѝ се изпълни с наслада. Каква невероятна мекота...

— О, Дейн — зашепна тя, — не знаех, че се усещаш така. — Не намираше думи да опише чувствата си. — Толкова си...

От гърлото му се изтръгна дрезгав звук. Ръката му се мушна под полата ѝ, отстрани нетърпеливо всички препятствия и обхвана твърдото ѝ задниче. Джулиана видя как очите му блеснаха златни в мрака и усети как горещият му член опари входа на тялото ѝ.

— Котенце — пошепна дрезгаво той, — ела при мен.

Вдигна я и я сложи върху члена си. Джулиана извика тихо, когато връхчето се плъзна във влажната топлина на слабините ѝ. Дейн продължи смело напред, но беше толкова нежен, че Джулиана почти не усети как отне девствеността ѝ. Той я държеше здраво и остана известно време неподвижен, за да ѝ даде време да свикне с него.

Каретата направи остър завой и се наклони на една страна. Джулиана загуби опора и се хвана здраво за раменете му. Рязкото движение на каретата я накара да се плъзне надолу и той нахлу мощно в утробата ѝ. Дейн извика дрезгаво.

— О, Джулиана! — изскърца със зъби той. — О, котенцето ми!

Господи, как я заболя! Той беше толкова голям, толкова твърд... тя се усещаше много тясна и беше убедена, че не може да го приеме.

Ала тялото ѝ бързо се нагоди към него и престана да пречи на навлизането му. Разкъсващата болка отслабна. Утробата ѝ се разшири, за да го приеме, и го обхвана здраво. Панталонът му се триеше във вътрешната страна на бедрата ѝ, но тя усещаше само него... толкова горещ. Дълбоко в нея. Той я изпълни цялата и тя повярва, че е станал част от нея.

Дейн я хвана здраво за дупето и зашепна дрезгаво:

— Моля те, котенце, нека да продължа. Не мога да спра. Вече не съм в състояние да се владея.

Джулиана също не искаше да спира. Опиянена от надигащата се страст, тя го стисна с бедра. Надигна се и опря ръце в прозорчетата на каретата.

Поклати безмълвно глава и усети как между тях се случи нещо ново. Очите му блеснаха като старо злато. Той простена задавено и се

надигна да я целуне. Тя му отговори със същата пламенност.

Джулиана се задвижи инстинктивно, изви се назад, после се плъзна напред. Затвори очи и се залюля в прастария ритъм на любовта. Дейн заби пръсти в меката ѝ плът. Жилите на врата му изпъкнаха като възета, когато се надигна, за да проникне още по-дълбоко в нея. Повтаряше това движение с необузdana, пламенна страст. По някое време зарови пръсти в косата ѝ и я разпусна. Тя напада на вълни по раменете на Джулиана и загърна и двамата в копринена мантия. Устните му непрестанно търсеха нейните. Джулиана преживя втория екстаз в живота си. Извика задавено в устата му и изпита чувството, че тя и светът около нея са се разтворили в нищото.

Постепенно дишането на Дейн се успокои и той повдигна глава, за да разбере къде се намираха. Усети, че каретата забавя ход и скоро ще спре — а той беше още в нея! Джулиана лежеше замаяна на гърдите му, белите ѝ бедра проблясваха издайнически в мрака. Каква еротична гледка.

По дяволите, той бе загубил ума си! Къде остана прославеното му самообладание? Наруга се безмълвно. Току-що беше обезчестил лейди Джулиана Стърлинг на седалката в собствената си карета, без дори да я съблече! Беше се държал като вчерашен хлапак, който за първи път се люби с жена. Тромаво, несръчно. И най-вече без задръжки! Не си направи труда да съблече нито нея, нито себе си!

Така не се взема девственица — повтори си ядно той. Да не говорим, че Джулиана е дама!

Но вече се беше случило. Станалото не можеше да се върне. Ако беше честен, щеше да признае, че и не иска да го върне.

Той я желаше още от мига, в който я видя.

И сега я желаше. Още по-силно отпреди.

— Спряхме, любов моя.

Вдигна я във въздуха, за да излезе от нея. Заля го вълна на съжаление. Приглади набързо полите ѝ и погледна през прозорчето към къщата ѝ. Внушителна тухлена сграда.

— Защо се усмихваш, Дейн?

Той поклати глава.

— Няма да повярваш, сладката ми.

— Сигурно не. Особено ако не ми кажеш.

Дейн се засмя гърлено и покри гърдите ѝ. Докато оправяше ръкавите, заяви весело:

— Аз живея на следващия ъгъл.

— Невъзможно! — извика тя.

— Напротив. Живея в къщата, която е обърната към площада и има красив каменен портик.

— О! Обичам тази къща. Исках да я купя, но беше много скъпа.
Дейн отново се засмя.

— Вътре също е много красива.

Кочияшът отвори вратичката и подаде ръка на Джулиана. Дейн скочи след нея. Тя се постара да оправи малко косата си, но напразно. Той я прегърна за миг, сведе глава към ухаещите ѝ къдрици и вдъхна дълбоко аромата ѝ.

— Боли ли те? — Беше забелязал как потръпна, когато стъпи на земята.

— Не! — отговори почти сърдито тя.

— Лъжкия — укори я нежно той. — Позволяваш ли? — Вдигна я на ръце и я отнесе в къщата. Икономката отвори широко входната врата. Дейн влезе, сякаш това беше най-естественото нещо на света. Джулиана се учуди безкрайно, като видя колко бързо се овладя мисис Макартър. Сякаш беше съвсем естествено някакъв напълно непознат мъж да внесе подарката ѝ на ръце в къщата.

— Последната врата вдясно, милорд — каза икономката и посочи стълбата.

Дейн намигна дяволито на Джулиана.

— Много умна икономка имаш, скъпа — отбеляза той. — Веднага ме хареса.

— Но тя... тя изобщо не те познава — възрази Джулиана.

Дейн вървеше бързо по стълбата с лекия си товар на ръце.

— Ти също ме познаваш официално едва от тази вечер — напомни ѝ той. — Мисля, че връзката ни се развива направо... стремително.

— Вие сте прелъстител, сър!

— Съвсем не — засмя се той.

В стаята ѝ гореше буен огън. Дейн мина по дебелия персийски килим и остави Джулиана до леглото. Свали жакета си и нави ръкавите на ризата. Тя остана мълчалива, докато той събличаше сръчно роклята, обувките и чорапите ѝ. На масичката чакаше кана с топла вода. Дейн наля малко в легена, намокри една чиста кърпа и отново се изправи пред нея. Сложи ръка на рамото ѝ и я натисна да седне на леглото.

— Отпусни се, моля те — изрече тихо.

Джулиана се надигна на лакти.

— Какво правиш? — попита с треперещ глас.

— Тихо. — Дейн сложи кърпата между бедрата ѝ, за да успокои раздразнената кожа. Огледа я изпитателно и попита: — Добре ли си?

Джулиана вдигна ръце над главата си.

— Да — отговори неясно. — Защо да не съм добре?

Отново се чу гърлен смях.

— Сладката ми — отвърна развеселено той, — наистина ли трябва да го изрека?

Лека червенина покри бузите ѝ. Дейн изтри грижливо всички следи, които беше оставил по нея. После хвърли кърпата в легена. Внезапно Джулиана се разтрепери.

— Студено ли ти е? — попита шепнешком той.

— Малко.

— Аз ще те стопля. — Хвърли бързо дрехите си и се пхна в леглото.

Джулиана шумно пое въздух.

— Дейн!

— Моето строго малко котенце. — Тялото му я обгърна. Той сведе глава и я целуна. Устните му се плъзнаха по шията ѝ. Боже, какъв вкус! На лимони и на нейната собствена, уникална сладост. Цялото тяло го болеше. Близостта ѝ го замаиваше. Искаше отново да се потопи в нея, да усети как плътта ѝ обхваща неговата. Да я люби отново и отново...

— Спри — помоли несигурно тя. — Не мога да мисля, когато правиш това.

— Главата ти е прекалено заета с мисли, котенце.

— А твоите ръце са изцяло заети с мен!

Дейн се засмя тихо.

— Не го оспорвам!

Тя блъсна ръката, която милваше едната ѝ гърда.

— Опитваш се да ме надхитриш и вярваш, че можеш да ме победиш, нали?

— Така ли изглеждам? — отбеляза преспокойно той и се изтегна до нея. Опря глава на ръката си и я загледа. По дяволите. Тя посегна към завивката и покри голотата си.

— Трябва да ми обясниш толкова много неща, Дейн. Не се опитвай да отлагаш неизбежното.

По устните му пробяга усмивка.

— Мисля, че колкото по-скоро започна, толкова по-бързо ще стигнем до... по-приятни занимания.

Джулиана не се поддаде на уловката.

— Говоря сериозно, Дейн. Сега не е време да се шегуваш. — Вече говореше съвсем ясно и вирна своенравната си малка брадичка. Очите ѝ се втренчиха в лицето му. Огледа го и внезапно очите ѝ се присвиха.

— В деня, когато те напуснах... На път към селото минахме покрай онова красиво имение. Твое ли е?

Дейн одобрително я потупа по бузата.

— Отлично, котенце. Да, това е семейното ми имение.

— А хижата, където ме отведе? И тя ли е твоя?

— Ловна хижа. Семейството я използва отдавна.

— Семейството? — повтори въпросително тя. — Значи наистина имаш две сестри.

— Да. Даниела е с две години по-голяма от мен, а Делфин — с три. Имат по три деца.

— А родителите ти?

— Починаха преди пет години. Мама си отиде само месец след баща ми. — Той се усмихна меланхолично. — Мисля, че така беше най-добре. За всеки от двамата щеше да бъде непоносимо да живее без другия.

В сините очи блесна безпокойство.

— Защо, Дейн? Защо човек като теб се е преобразил на горски разбойник? Каква убедителна причина може да има?

— Имам напълно основателна причина. — Отговорът се забави съвсем малко, но Джулиана веднага го забеляза и премина в нападение.

— Виждаш ли! Знаех си аз!

Беше му ясно, че не може да избяга от въпросите ѝ.

— Какво ще кажеш, ако разбереш, че всичко е само театър? — попита полугласно той.

Тя направи нетърпелив жест.

— Ако ти кажа, че е... необходимо?

— Необходимо? Да се занимаваш с кражби? — Очевидно обяснението му ѝ причини болка. — Защо? Защо мъж като теб прави

такива неща? Да не би да си пристрастен към хазарта? Може би имаш нужда от пари, за да си плащаш дълговете?

— О, не! — Дейн избухна в смях.

— А какъв си тогава? Шегаджия? Човек, който иска да си докаже нещо? Крадеш злато, сребро и накити...

— Успокой се! Откраднатото служи само за запазване на фасадата.

— Фасадата? Мили боже, Дейн, та ти си ограбил дори секретаря на министър-председателя — това беше стартът на блестящата кариера на Свраката, нали?

— Не, Джулиана.

— Разбира се, че си бил ти! Четох подробностите във вестника...

— Те преувеличават. Повярвай ми.

Тя го изгледа презрително.

— В хижата не скри от мен плячката си. Даже се похвали, че е с висока стойност.

— Говориш за чувалите, нали?

— Да, точно за тях.

— Не оспорвам, че това е плячка, Джулиана.

Тя изохка болезнено.

Дейн се опита да се усмихне.

— За какво намекваш, котенце? Не мога да разбера — искаш ли да съм виновен или не?

— Разбира се, че не!

— Тогава ще ти кажа какво има в чувалите — продължи спокойно той.

— Знам какво има вътре!

— Мислиш си, че знаеш — възрази той и след кратка пауза обясни меко: — Банкнотите в чувалите не са истински.

Джулиана зяпна смаяно.

— Какво?

— Фалшифицирани са, скъпа, фалшиви пари.

— Фалшиви пари... — повтори тя. Объркването ѝ беше очевидно. Погледна го неразбиращо. — Откъде знаеш, че са фалшиви? Сигурен ли си?

— Истината е, че много отдавна исках да говоря с теб за това, Джулиана. Съзнавам колко рискувам, като ти казвам истината. Твоята

и моята сигурност са заложени на карта. Ти бе въввлечена неволно в тази афера. Затова не мога и не искам да крия повече истината от теб.

Изразът на лицето ѝ се промени.

— О, мили боже...

— След Ватерло се сбогувах с армията. Аз... бях ужасен от смъртта... Всеки път, когато си спомнех за покритото с трупове бойно поле, ме обливаше студена пот. Не исках никога повече да бъда войник. Съзнавах, че съм слаб. Чувствах се жалък страхливец. Героите от Ватерло... мислех си, че ги забравям. Понякога дори имах чувството, че съм предал страната си. Не можех да допусна страхът да ме погълне. В никакъв случай! Един ден ми стана ясно, че мога да се преборя със страха, ако се изправя лице в лице с него и престана да се крия. Това беше единствената ми възможност да живея като почтен човек.

Тогава разбрах, че мога да служа на страната си по друг начин. Да се боря с враговете ѝ тук, на място. Скоро ми се удаде подходящ случай. Посети ме висш правителствен служител. По време на войната бях приел друго име и бях успял да се добера до документ, който беше от голямо значение за командващия. От съответното ведомство сметнали, че имам талант и мога да им бъда полезен при някои по-специални начинания... Аз съм човек с титла и имам свободен достъп в кръгове, които иначе щяха да ми задават много неприятни въпроси.

Джулиана го слушаше, без да гъкне. При всеки друг случай Дейн щеше да се засмее на слияното ѝ лице.

— Котенце — попита настойчиво, — разбираш ли какво искам да ти кажа?

Тя не направи опит да скрие стъписването си.

— Велики боже, ти си шпионин — пошепна задъхано.

Джулиана имаше чувството, че вече съвсем се обърка. Разкъсваше се между противоречиви чувства. Агенти, висши правителствени служители, фалшива самоличност — всичко това беше тайнствено и непроницаемо.

— Ти си шпионин — повтори тя, за да убеди повече себе си, отколкото него. Гласът ѝ дойде като през гъста мъгла.

— Признавам, че това название никога не ме е въодушевявало особено. В него има нещо подозрително. Агент звучи малко по-добре.

В момента Джулиана не се интересуваше от думата. Тя седна в леглото, вдигна завивката, за да се покрие, и се облегна на възглавниците. Сърцето ѝ биеше с такава сила, че ей сега щеше да разкъса гърдите ѝ.

Тя отпусна глава върху коленете си и се опита да размисли. Знаеше, че нещо при него не е наред. Просто го знаеше. Ала нито за миг не бе помислила, че той може да е шпионин.

Пое дълбоко въздух и го погледна. Той също бе седнал и я наблюдаваше внимателно, за да види реакцията ѝ.

Ако преди главата ѝ беше като изпразнена, сега се препълни с най-различни объркани мисли.

— От мен май няма да излезе добър шпионин... прощавай, агент. Не виждам нито една разумна причина да крадеш фалшиви пари. Каза ми, че Свраката е само маскарад. Защо така?

Дейн вдигна ръка.

— Едно по едно, котенце. Не бързай. — Направи кратка пауза и продължи: — Преди няколко месеца в кабинета на министър-председателя отишла жена на име Босуел и направила смайващо разкритие за фалшификация на валута.

Очите на Джулиана се разшириха от учудване.

— Фалшификация?

— Да. Такива неща се случват често, мила моя. Монети с по-малко тегло, дори изрисувани... Един сръчен гравьор с добри инструменти се справя много лесно. Необходими са само плоча и преса. — Дейн помълча малко и продължи: — Мъжът на мисис Босуел имал необходимите знания и умения. След излизането му от затвора заявила, че мъжът ѝ е готов да се възползва от изкуството си. Направила го по съвета на хората от вътрешното министерство. Предложението не срещнало особено отклик, но много скоро се случило нещо ужасно.

— И какво е то?

— Само след няколко дни мисис Босуел и мъжът ѝ загинали — отговори спокойно Дейн. — Късно вечерта прекосявали улицата пред жилището си и попаднали под колелата на една карета. Така и не открили кочияша.

Джулиана трябваше да бъде подготвена за подобно развитие, но не беше.

— Моля те, не казвай, че...

— Това е убийство, Джулиана, не злополука.

Тя потрепери.

— Естествено — промълви задавено. — Какво стана после?

— На друг агент — моят партньор Филип — бе възложено да проведе разследване. По-късно към него се присъединих и аз. Можеш да си представиш, че ако обвиненията се окажеха верни, щеше да се разрази голям скандал. Ако обществеността научи за злоупотреби във вътрешното министерство, може дори правителството да падне. Затова се налагаше да се пази най-строга тайна, Филип и аз не казахме нищо на никого, даже на началниците си. Мисис Босуел чула как извършителят признал на мъжа ѝ Даниел, че фалшивите пари ще бъдат изпращани от Лондон с карета. Ще отиват в Бат, където има верен човек, за да ги разпределя по страната.

— Първо трябваше да се увериш, че това е вярно, нали?

— Точно така. Разследването ни трябваше да остане в тайна. Държахме главният заподозрян да остане в неведение. Затова се маскирах и започнах да се правя на горски разбойник. Много скоро намерих, каквото търсех.

— Фалшиви банкноти — промълви глухо Джулиана.

Дейн кимна.

— Оставаше обаче още една дилема. Ако извършителят забележи, че действията ни са насочени срещу него, може да спре доставките — така никога няма да научим кой е той всъщност. Решихме да го бием със собствените му оръжия. Трябваше да продължа да се подвизавам като горски разбойник, докато намеря следата му.

Джулиана се чувстваше замаяна.

— Искаш да му заложиш капан? Да го измъкнеш от скривалището му? Затова продължаваш да крадеш фалшиви банкноти!

— Точно така. Ако бяха засегнати само неговите пратки, той щеше да разбере, че го подозираме. Искахме да вярва, че разбойническите нападения са безразборни. Че Свраката взема всичко, до което може да се докопа. Затова вестниците писаха подробно за моите „подвизи“. Престъпникът не може да се възползва от положението, което заема, за да залови Свраката. Не бива да рискува да привлече общественото внимание върху себе си, защото ще се

разкрие. Трябва да го надхитрим. Да го измъкнем от прикритието му. Ако го ядосаме достатъчно, ще направи грешка.

Джулиана все още не можеше да повярва в чутото.

— Искаш да го изкараш на светло — пошепна задъхано тя. — Искаш да тръгне да те преследва!

Дейн кимна.

Джулиана се разтрепери цялата.

— Имаш ли представа кой може да е този човек, Дейн? — Гласът ѝ дойде някъде много отдалеч.

Миглите му потрепнаха.

— Още не. Но съм убеден, че скоро ще разберем.

— И на каква цена, питам се? За сметка на живота ти? — Коремът ѝ се преобърна. — Вестниците са пълни с измислици за твоите приключения. Вчера на бала всички жени говореха за Свраката. Рискуваш да те обесят! Знаеш ли, че са удвоили наградата за главата ти?

Дейн вдигна вежди.

— Наистина ли?

Джулиана излезе извън кожата си.

— Да не мислиш, че короната ще те защити, ако те заловят на сто мили от Лондон? Никой не знае кой си в действителност. Ще те осъдят като горски разбойник и крадец. Ще те застрелят!

— О, моля те! Не за втори път!

Как можеше да се шегува в такъв момент!

— Не е смешно!

Джулиана щеше да скочи от леглото, но Дейн я задържа. Силната му ръка се уви около талията ѝ.

— Знам, знам. Не биваше да се шегувам. — Той се наведе над нея. — Това е шансът ми, Джулиана, и трябва да го използвам.

— Ами ако те хванат? Какво ще правят с теб? Ще умра от страх! — Това беше истината. Най-много я беше страх, че ще го изгуби отново.

— Няма, котенце. Погледни ме.

Погледите им се срещнаха. Той взе ръката ѝ, поднесе я към устата си и целуна дланта. После я сложи на рамото си.

— Прегърни ме, сладката ми.

Върховете на пръстите ѝ усетиха топлата, гладка кожа и Джулиана не разбра дали искаше да го отблъсне, или да го привлече към себе си.

Дейн не се замисли много. Сложи ръка на тила ѝ и впи устни в нейните. Целувката продължи, докато Джулиана остана без дъх и вече не можеше да мисли ясно. Пламенната му страст я накара да забрави всичко, освен него. Неговото желание се предаде и на нея.

Усети се слаба и безволна и се отпусна на възглавниците. Могъщото му тяло я последва.

— Джулиана — пошепна задавено той. Бронзовата му ръка се устреми към бедрата ѝ. — Трябва да знам, котенце. Съжаляваш ли за онова, което се случи в каретата?

Сърцето ѝ направи скок. Тя поклати глава. Устните им бяха само на сантиметър едни от други.

— Сигурна ли си? Нали не го направи заради Томас? Или просто защото искаше да знаеш как...

— Не — отговори едва чуто Джулиана.

— Какво значи да се любиш с мъж...

— Това няма нищо общо. — Сърцето ѝ биеше безумно. Пръстите ѝ се заровиха в меката коса на тила му. — А ти съжаляваш ли?

— Съжалявам само, че бях много бърз.

— Бърз ли? — попита изумено тя.

Дейн се засмя тихо.

— Сега ще ти покажа.

Махна завивката и внимателно взе коленете ѝ между своите. Седеше върху нея като на седло.

— Близостта ти оказва силно въздействие върху мен, котенце.

Погледът ѝ се плъзна надолу и очите ѝ се разшириха.

— Да, виждам — отговори с треперещ глас. Преглътна и продължи: — Не е минал повече от половин час...

Дейн отново се засмя гърлено.

— Напълно съм съгласен с теб, котенце. Твърде много време.

Много, много по-късно Джулиана се събуди от дълбок сън.

— Джулиана — прошепна дрезгав мъжки глас до слепоочието ѝ.

Тя въздъхна и се раздвижи неохотно. Беше спала дълбоко и това не беше чудно. Отвори очи и видя, че Дейн е почти напълно облечен.

— Трябва да вървя, сладката ми. — Той я издърпа от леглото и ѝ подаде копирения утринен халат, метнат на таблата.

Двамата слязоха заедно в преддверието. Джулиана през цялото време се прозяваше и Дейн ѝ се присмиваше добродушно.

— Стига — разсърди се накрая тя. — Ти си свикнал да будуваш през нощта, но аз не.

— Правилно.

Джулиана наклони глава.

— Защо се смееш така?

— Как? — Той протегна ръка и приглади разрошените ѝ къдрици.

— Сякаш знаеш нещо, което аз не знам.

Ръката му се плъзна надолу към носа ѝ.

— Имаш развнтено въображение — заяви спокойно той.

— Наистина ли?

— Да.

Някъде в къщата изскърца врата и Джулиана се стресна.

— Трябва да вървиш, Дейн. Прислугата става.

— А при мен става нещо друго. — Той я привлече към себе си и я притисна до тялото си, за да ѝ даде доказателство.

— Трябва да изчезваш оттук, Дейн!

— Невъзможно е, преди да съм получил целувка от тези възхитителни устни.

— Дейн, ти си най-наглият...

Устата му завладя нейната. Въпреки това Джулиана се опита да заговори, но целувката се задълбочи. Босите ѝ стъпала стъпиха върху ботушите му, после се плъзнаха по студения мраморен под.

Когато най-сетне отвори очи, входната врата вече се беше затворила. Тя разтвори бързо дантелената завеска на прозорчето и се опита да го зърне още веднъж. Някакъв шум зад гърба ѝ отклони вниманието ѝ. Когато отново погледна през прозорчето, Дейн вече го нямаше.

— Имаме много упорит гост, милейди. Не мога да се справя с него.

Джулиана се намръщи и излезе навън да види какво става.

— Гост ли?

Мисис Макартър стоеше на стълбата с метлата в ръка.

— О, да! Цяла сутрин се опитвам да го прогоня, но той пак се връща.

Джулиана погледна в посоката, която ѝ сочеше икономката.

Косо разположени златно зелени очи блещукаха под слънчевата светлина.

Максимилиан! Котаракът се хвърли към нея и започна да се трие в глезените ѝ. Мисис Макартър зяпна смаяно.

— Виж го ти! Това проклето животно не искаше да допусне никого до себе си. Помислих си, че е гладно, но то само се намръщи и не докосна купичката със сметана, която му изнесох. А сега се държи така, сякаш е най-добрият ви приятел.

Джулиана прехапа устни. Спомни си какво беше казал Дейн — че Максимилиан е много придирчив, и се усмихна.

— Благодаря ви, мисис Макартър. Аз ще се погрижа за котката.

— Много добре, милейди.

Джулиана взе Максимилиан на ръце. Той опря лапички на гърдите ѝ и потърка глава под брадичката ѝ. Замърка доволно и тялото му завибрира. Щръкналите уши я погъделичкаха. Тя се засмя и помилва меката му козина.

— О, Максимилиан, липсваше ми!

— А аз липсвах ли ти?

Сърцето на Джулиана подскочи в гърдите. Твърде добре познаваше този дълбок, гърлен глас.

Дейн стоеше зад малката желязна портичка. Носеше тъмносин жакет с блестящи копчета и тесен кожен панталон, който подчертаваше дългите мускулести бедра.

Джулиана спря да диша. Дробовете ѝ се свиха и отказаха да поемат повече въздух. Гласът ѝ се чу дрезгаво:

— Здравей.

— Здравей. — Погледът му се плъзна жадно по лицето ѝ.

— Не бива да оставяш Максимилиан да се скита свободно. Може да се загуби.

— Няма да се загуби. Когато тази сутрин си тръгнах, беше тук. Чакаше ме. По-скоро, чакаше теб.

Никой от двамата не се бе помръднал. Гледаха се с безкрайно блаженство. Нищо на света не беше в състояние да им попречи. Дейн се взираше като омагьосан в устата ѝ. И тя се чувстваше по същия начин.

— Искаш ли да дойдеш с мен?

— Къде? — попита едва чуто Джулиана. Сякаш това имаше значение.

— Далеч.

— Кога?

— Днес следобед. — Очите му светнаха. — Трябва да се погрижа за... трябва да уредя някои неща.

Магията се разпръсна.

— О... някои неща...

— Да. — Той кимна и попита ведро: — В един?

Джулиана кимна безмълвно.

— До тогава. — Той поздрави кратко и тръгна.

Джулиана остана загледана в ъгъла, зад който беше изчезнал. След доста време забеляза, че все още държи Максимилиан и той не е направил опит да последва господаря си.

Когато часовникът удари един, Джулиана беше напълно готова и с мъка се удържаше да не хукне надолу по стълбите. Чу отварянето на вратата и поздравя на мисис Макартър. Притисна длани върху бузите си и си заповяда да остане спокойна. Защо се държиш като ученичка? — запита се укорно. Но и това не помогна. Виеше ѝ се свят, сякаш наистина беше тичала надолу по стълбата.

Най-после излязоха и Дейн я настани в отворения файтон. Докато препускаха по улиците към предградията, Джулиана се

взираше като замаяна в ръцете, които умело направляваха конете. Какви прекрасни, възхитителни ръце! Жилести, загорели от слънцето. По китките се виждаха къдрави тъмни косъмчета. Представата, че тези ръце я бяха милвали през цялата нощ, събуди в сърцето ѝ нов копнеж. Дейн погледна към нея и попита тихо:

— Какво ти става?

— Нищо. — Защо се държеше като глупава гъска? Непременно трябваше да се стегне.

Когато го видя отново на сутринта, Джулиана бе обзета от нервно напрежение, но то отмина, когато телата им леко се докоснаха. Тя не се опита да се отдръпне от него. Вече познаваше близостта му и се чувстваше прекрасно. Той ѝ помагаше да се отпусне.

Файтонът спря. Дейн протегна ръце и я свали на земята. От пътя започваше пътека, която навлизаше в гора с могъщи дъбове и млади брястове. В тревата под дърветата цъфтяха диви цветя. Слънчевите лъчи позлатяваха чашките им. Цветовете бяха толкова ясни и блестящи, че Джулиана извика възхитено. Обърна се към Дейн и откри в ръцете му одеяло и кошница за пикник.

— Да поседнем.

Той остави кошницата на земята, отведе я зад едно дърво и впи устни в нейните. Когато най-сетне освободи устата ѝ, Джулиана едва си поемаше въздух.

— Това е прекалено, Дейн — пошепна задъхано.

Той отметна глава назад и се засмя.

— Среца ли е това? — попита Джулиана.

— Това ли искаш?

Джулиана прехапа устни. Бузите ѝ се обляха в руменина.

— Не знам — отвърна тихо. Това беше истината.

Дейн не каза нищо. Само впери в лицето ѝ настойчив поглед. После постла одеялото, свали жакета си и нареди на покривчицата, която извади от кошницата, сирене, хляб и вино. Двамата се нахраниха с апетит. Когато свършиха, Дейн се облегна на стъблото на един стар дъб, вдигна единия си крак към гърдите и се загледа в короната на дървото. Слънчевите лъчи позлатяваха профила му. Смелата извивка на устата му беше невероятно изкусителна и сърцето на Джулиана заби по-силно. Все едно дали се усмихваше като хлапак или

присвиваше устни, гледката винаги беше зашеметяваща. Прозрението, че не може да му устои, я улучи като удар.

Сякаш усетил погледа ѝ, той обърна глава към нея. Остави чашата си и улови ръката ѝ. Джулиана навлажни пресъхналите си устни, когато езикът му се плъзна по тънката кожа между палеца и показалеца.

— Знаеш ли какво щях да направя с теб, ако бяхме някъде другаде?

— Мисля, че знам.

Строгийт ѝ тон го разсмя. Джулиана го погледна укорително.

— Пак се смееш с този смях.

— Как по-точно?

— Като снощи.

— Кога точно съм се смял така?

— Когато ти... когато ние... след като...

— След като какво?

— Пак ми се надсмиваш!

— О, не, котенце. Смея се, защото... защото ми хрумна нещо. — Целуна малкото ѝ пръстче и заяви: — Щом тази история със Свраката приключи, ще се оженим.

Джулиана не повярва на ушите си. Бързо изтръгна ръката си и изфуча сърдито:

— Това изобщо не е смешно.

— И аз не го намирам смешно — съгласи се с готовност той.

— О, Дейн, как изобщо ти хрумна тази мисъл?

Черните вежди се вдигнаха високомерно.

— Това е съвсем естествено. Трябва ли да ти напомня какво се случи снощи? Аз ти отнех девствеността. Честта ми изисква да се оженим за теб.

Честта. Честта! В сърцето ѝ падна тежък камък. Честта принуди Томас да се ожени за Кларис. Мина много време, докато тя преодоля тази болка, но сега знаеше, че Томас е постъпил правилно, като е избрал Кларис.

Само че тя искаше повече. Тя, Джулиана Стърлинг, искаше повече.

— Станалото — станало. Ти не ми взе нищо, което да не съм ти дала доброволно. Няма да се омъжа за теб, само защото в един миг и

дватамата сме изгубили разума си.

— Изгубили сме разума си? Аз пък помня, че беше съвсем друго.

— Трябва ли да говоря по-ясно?

Дейн стисна устни, но отговорът му прозвуча любезно:

— Моля те да го направиш.

— Двамата се поддадохме на... на магията на мига.

— Какво? Бъди така добра и се изразявай ясно. Не е нужно да обикаляш около същината на въпроса.

Под светлината на деня всичко изглеждаше различно. Не, той не изглеждаше различен. Тъмната му коса се развяваше от вятъра. Контурите на устата му образуваха строга линия. Външният му вид все още упражняваше опустошително въздействие върху чувствата ѝ.

Тя отвори уста, но веднага я затвори.

Не беше очаквала това. Лицето ѝ изрази отчаяние.

— Не мога да отрека, че се чувстваме привлечени един към друг, че това е така още от мига, в който се срещнахме. Но може би виновни бяха обстоятелствата. Усамотената хижа, постоянната близост... Да, сигурно затова стана така.

— Сама знаеш, че думите ти не звучат убедително, котенце. И двамата сме наясно какво ни привлече един към друг. Възбудата, желанието...

— Ти сам го казваш, Дейн. Лумна пламък. Нищо повече.

— Ти смяташ, че е било плътска страст — изрече той подчертано равнодушно.

— Точно така. Дива плътска страст.

— Плътска — повтори той почти с отвращение.

— Ако се омъжа някой ден — заяви сърдито тя, — то ще е по други причини. Не заради един момент на лудост.

Дейн я погледна невярващо. После изразът на лицето му се промени. В златните очи светна гняв.

— Ти ме отблъскваш?

— Аз... да, отказвам ти.

Дейн изруга и скочи. Издърпа я да стане и главата ѝ се завъртя.

— Готов съм да повярвам, че искаш да ми дадеш урок. Сигурно защото не бях откровен с теб, нали?

— Не, не е това!

Той се надвеси заплашително над нея, но тя издържа смело погледа му.

— Мила моя, ако отида при братята ти и им кажа, че двамата с теб сме свързани „плътски“, както благоволи да се изразиш, те ще настояят да се оженим веднага, прав ли съм?

— Да, сигурно, но аз няма да се съглася. Не вярвам, че ще успеят да ме принудят. Аз вземам сама решенията си, Дейн.

— Ние с теб ще се оженим, Джулиана.

— Какво? — изкрещя тя.

Дейн я погледна отвисоко.

— Ще се оженим, мила — повтори той търпеливо.

Тя вирна брадичка.

— Вече знам, че имаш титла и си свикнал да даваш заповеди. Но нямаш право да заповядваш и на мен!

Белите му зъби блеснаха.

— О, котенце — проговори провлечено, — ако знаеш колко си прекрасна в гнева си...

— Млъкни! Ако снощи не се бяхме срещнали на бала, това никога нямаше да се случи. Никога нямаше да ми заговориш за женитба. Пътищата ни никога нямаше да се срещнат отново.

— Напротив — защити се той. — Аз вече те търсех. Само че търсех мис Джулиана Клер и никой не можеше да ми каже коя си.

— Аха, сега обвиняваш мен за случилото се! — Очите ѝ засвяткаха и тя извърна глава. Вече не можеше да го гледа.

— Искам да се прибера вкъщи, Дейн.

— Джулиана... — Той улови брадичката ѝ и я принуди да го погледне. Тя се подчини и очите ѝ се замъглиха. Устните ѝ затрепераха.

Дейн изруга полугласно и я пусна. На път към Лондон никой от двамата не промълви ни дума. Когато спряха пред къщата ѝ, вече беше тъмно. Дейн се обърна към нея и заяви кратко:

— Ще вляза с теб.

— Моля те, недей — пошепна задавено тя. Джулиана имаше чувството, че погледът му я пронизва като хиляди игли. Въпреки това вдигна глава и заяви спокойно: — Мисля, че е най-добре вече да не се виждаме.

Не вярваше, че е способна да произнесе тези думи. Седеше на крайчеца на седалката и усещаше как тялото ѝ изстива. Как всеки нерв по лицето ѝ се стяга.

Той не я докосваше. Ако ме целуне, каза си разстроено тя, няма да намеря сили да остана неподвижна.

— Джулиана, чуй ме. Аз мога да ти дам всичко, което желаш. Аз искам да ти дам онова, което желаш. Децата, които искаш.

По тялото ѝ пробяга тръпка, разтърси сърцето ѝ. Горкото ѝ сърце!

Тя си беше внушавала, че никога няма да познае желанието и страстта в мъжките обятия. Ала преживя всичко това и много повече в прегръдките на Дейн. С такава сила, че беше направо плашещо! Да го види отново... да бъде близо до него... всичко между тях беше истинско и хубаво.

Той имаше чувства към нея. Дълбоко в душата си тя знаеше, че Дейн не е равнодушен към нея. Усещаше нежните му ръце по гърба си, пламенните му устни върху своите.

Но в момента беше твърде развълнувана, за да реши. Животът с него в хижата, страданията ѝ, след като го бе напуснала... глупавата ѝ някогашна вяра в Томас! Изобщо не беше помислила, че той може да се среща с Кларис, след като е сгоден за нея.

Сигурно се страхуваше да не бъде измамена втори път. Затова поклати глава и избягна погледа му.

— Моля те — започна предпазливо, но изведнъж млъкна. Очите ѝ се устремиха някъде над рамото му.

— Какво има?

— Видях някакъв мъж. Стои в тъмното и ни наблюдава. О, Дейн, кой ли е той?

Дейн скочи на улицата и в следващия миг в ръцете му блесна стомана. Мъжът от другата страна на улицата вдигна ръка към шапката си и се отдалечи.

— Няма нищо, не се страхувай. Познавам го. — Дейн мушна пистолета в джоба си, протегна ръка и помогна на Джулиана да слезе. Тя отвори широко очи.

— Мили боже, през цялото време си носил пистолет...

— Да.

Непознатият мъж отиде до другия ъгъл и спря.

— Чака ли те?
— Да.
— Тогава е по-добре да не го оставяш да чака.
Дейн стисна здраво зъби.
— Това не е краят.
— Аз не съм толкова сигурна.
— Ще дойда отново, Джулиана — изрече твърдо той.
— Не, Дейн. Моля те, не идвай. — Остра болка прониза сърцето
й и тя преглътна. — За мен ще е по-лесно, ако не те виждам.
Обърна се и си отиде.

Дейн падна тежко на стола в кафенето, където имаше уговорена среща с Филип. Приятелят му го наблюдаваше любопитно.

— Май си в лошо настроение...

Дейн изръмжа нещо неразбрано и си поръча уиски.

— Има ли нещо общо с избраницата на сърцето ти?

Дейн вдигна вежди.

— Как отгатна?

Филип се засмя тихо, после въздъхна.

— Истината е, че се притеснявам, Дейн. Имам чувството, че никога няма да открием онзи негодник. Работата се проточи по-дълго, отколкото си мислехме.

Дейн забарабани с пръсти по масата.

— Не исках да чуя това, Филип.

Приятелят му изкриви лице.

— Знам, знам. Ние правим всичко, за да го заловим, но... — Погледна го втренчено и попита: — Ще излезеш ли тази вечер?

— Май нямам избор. — Дейн глътна уискито си наведнъж.

Филип изглеждаше обезпокоен.

— Добре ли си?

— Не.

Дейн си поръча още едно уиски и го изпи на големи глътки.

— Не можеш да си позволиш разсеяност — опита се да го спре Филип. — Излагаш се на опасност, знаеш добре това.

Дейн извърна глава и рязко се изправи. Ботушите му изскърцаха.

— По-добре си гледай твоята работа — заяви той необичайно остро. — Аз ще се оправя.

Нощта беше тиха и спокойна. Черният мрак изглеждаше непроницаем и лежеше над него плътен и тежък. По тесния сърп на луната непрекъснато пробягваха сиви облаци.

Дейн наблюдаваше пътя с неотстъпно внимание. Пърсифал стана неспокоен и затропа с копита по влажната земя. Полетяха сухи листа и парчета кал. Дейн го потупа по шията, за да го успокои.

Филип е прав, призна пред себе си той. Мислите му не бяха там, където трябваше да бъдат. Не бяха при работата му. Сърцето му също беше далеч.

Проклятие!

Не искаше да е тук. Искаше да се намира някъде другаде, само не тук.

Не, не беше точно така. Искаше да е при нея. При Джулиана.

Още от самото начало си втълпяваше, че не бива да позволява на желанието да го завладее. Опасната задача, която трябваше да изпълни, изискваше личната му необвързаност. Какво ще стане, ако най-големият му страх се сбъдне и плати с живота си? Как би могъл да се обвърже с жена при тези обстоятелства? Не би било почтено. Не би било почтено спрямо Джулиана. Тя беше преживяла много болка и той не искаше да ѝ причини нова.

Ала желанието му непрекъснато се засилваше. Не можа да попречи на онова, което се случи с тях. Все още не можеше да се овладее. И не го искаше — това беше истината!

Всемогъщи Боже, колко грешки допуснах, каза си гневно той. Какво, по дяволите, си въобразяваше? Защо се държа така егоистично? Тя беше напълно права — той беше един дързък глупак. Мъжът у него все още не искаше да проумее, че тя му е отказала.

Добре де, каза си мрачно той, вероятно не съм ѝ направил предложението както трябва.

Да, той не се държа, както трябваше. Трябваше да я ухажда. Да чака търпеливо.

Гласът ѝ беше по-сладък от слънчевата светлина, която огряваше мрака на гората. Чист, ясен и непомрачен от нищо. Чудно ли беше, че

той нямаше търпение?

Гръм и мълния! Какво да прави сега? Не можеше да я остави да му се изплъзне. Не, тя нямаше да се отърве от него толкова бързо. Нямаше да изчезне от живота му. Много скоро ще вляза отново в живота ѝ, закле се мрачно той.

В далечината се чу тропот на копита и тракане на колела. Пърсифал наостри уши. Дейн сложи ръка на шията му и усети как могъщото животно потръпна под докосването му.

Когато каретата наближи, кочияшът забеляза огромния черен жребец, който се бе изправил заплашително в средата на пътя. На гърба му седеше маскирана фигура, загърната в тъмна наметка.

Каретата спря с протяжно скърцане. Дебелият кочияш замръзна на мястото си.

— Горе ръцете! — заповяда спокойно Дейн.

Господин на средна възраст подаде глава от прозорчето на каретата.

— Какво става, човече, защо спряхте? — Като видя маскираната фигура в средата на пътя, очите му щяха да изскочат от орбитите. — Това е той, Джейн! Свраката!

От вътрешността на каретата се чу пронизителен вик.

— Не се страхувайте, мадам. — Дейн метна на рамото си тежка чанта и се поклони подигравателно. — Взех, каквото исках.

Той се метна отново на седлото и препусна. Ала само след миг погледна назад през рамо и видя, че кочияшът е извадил пистолет. Куршумът профуча покрай ухото му и се заби в клона, надвиснал точно над главата му.

Филип беше прав. Не биваше да става непредпазлив. Отърва се на косъм.

Жената в ъгъла повдигна булото си. Роксбъри беше потънал в съзерцание на новата си придобивка — продълговата дървена кутия със скъпоценни инкрустации от слонова кост и злато, отлично запазена. Неохотно я остави настрана и се обърна отново към посетителката си.

— Защо ме гледате така, мадам?

— Тъкмо си мислех за превръзката на окото ви — отговори спокойно тя. — Спомням си, че като млад не я носехте.

— Много съм учуден, че си спомняте за мен, мадам. — Роксбъри се засмя кратко.

— Как се случи?

— Раниха ме, когато бях в кралската флота. По-точно в битката при Нил.

— Битката при Нил? Трябваше да се сетя. — Дамата повдигна леко извитите си вежди. — На кораба на лорд Нелсън?

— Не, на „Кулодън“. Може би си спомняте, че британците нанесоха поражение на французите.

Дамата се направи, че не е чула последните му думи.

— Мога да си представя, че военната кариера е била много привлекателна за вас.

Мъжът потупа превръзката на окото си.

— Началниците ми бяха на друго мнение. — Думите бяха придружени с принудена усмивка.

— Знаете, че Франсоа става нетърпелив. Очаква да получи парите си. Вече не мога да го задържам с извинения за вашата моментна неплатежоспособност.

Роксбъри се направи на учуден.

— Какво? Нима има мъж, с когото не сте в състояние да се справите?

— Казахте, че за забавянето е виновен горският разбойник... как се казваше?

— Свраката.

— Ах, да, Свраката. Че е откраднал парите ви. Но човек с вашето положение... всъщност как се сдобихте с богатството си? Не по легален начин, нали?

— Отлично попадение, мадам.

— Как точно?

По устните му пробяга усмивка.

— Щом настоявате, ще ви покажа. — Той отвори чекмеджето на писалището си и сложи пред нея две банкноти.

— Гледайте внимателно, мадам. Моля, много внимателно.

Лицето ѝ светна. Беше разбрала. Пое дълбоко въздух и попита:

— Да не искате да кажете...

— Точно така. Изпълнението е безупречно, не намирате ли? Само служителите на Английската банка са в състояние да открият разликата. Изпращам банкнотите на доверен човек, който ги разпространява из цяла Англия. Подобно на Франсоа и аз предпочитам да ми плащат в злато. Както навсякъде, и тук царува законът за търсенето и предлагането. Няма производство, няма печалба. Ако довереникът ми не получи пратка, нямам печалба. Свраката се намеси много не навреме. Затова предлагам да измислите нещо, с което да залъжете Франсоа. Още не съм свършил с вас, мадам. Има хора, които ще се зарадват да чуят, че починалият Арман не е единственият ви съпруг... — Изсмя се дрезгаво и заключи: — Да не говорим, че не е бил първият.

Очите на непознатата блеснаха.

— Може би съм ви длъжница, но няма да ви позволя да се държите по такъв начин.

— Обуздайте темперамента си, мадам. — Роксбъри се изсмя тихо. — Нали знаете, че съм разумен човек? Какво би ви направило щастлива?

— Искам да се върна в Париж!

— Всичко с времето си, мадам. Въпреки това много бих искал да узная какво не ви харесва тук.

— Лондон е отвратителен. Омръзнал ми е до смърт. Обществото е скучно. Не мога да понасям камериерката си.

— Не бива да хленчите, мадам. Не ви отива. Има ли нещо, с което мога да ви доставя радост? Какво харесвате? Искате ли да отидете на театър?

Роксбъри си запали цигара, облегна се назад и огледа жената през облака дим.

— Да, виждам, че искате. Ние с вас си приличаме, мадам. И двамата знаем как да получим онова, което искаме, не намирате ли?

Въпреки всичко Джулиана се надяваше, че на следващата сутрин Дейн ще дойде при нея. За съжаление това не се случи, а когато през деня излезе на разходка в Хайд парк, тя разбра защо.

Лорд и лейди Харисън прекъснаха обиколката ѝ. Спряха я точно когато завързваше панделките на жълтото си боне.

— Не бива да се разхождате сама, милейди!

— Аз обичам да се разхождам сама, лорд Харисън — отговори любезно Джулиана.

— Да, но миналата нощ Свраката е бил видян в близост до Лондон! Този негодник става все по-нагъл!

Сърцето на Джулиана направи огромен скок.

— Не мисля, че е чак толкова опасен — възрази Йожени, съпругата на лорда.

Той я изгледа слисано.

— Откъде знаеш, скъпа?

Йожени, една от най-големите клюкарки в града, плесна с ръце и обясни с блеснали очи:

— Чух, че бил много... — Изведнъж се сети, че говори с мъжа си, и млъкна.

— Много красив — допълни сухо мъжът ѝ.

Йожени прехапа устни.

— Ами... да.

Джулиана изпита горчиво-сладка болка. Беше напълно съгласна с тази оценка. Свраката беше много красив мъж.

— Няма никакво значение как изглежда — изръмжа лорд Харисън. — Много скоро ще го заловят и тогава тежко му! Миналата нощ кочияшът носел пистолет в джоба си и когато Свраката се обърнал да си върви, стрелял по него. За малко да го улучи в главата!

Джулиана остана неподвижна, макар че в сърцето ѝ бушуваше буря. В гърдите ѝ се бореха гняв и страх. Дейн водеше опасен живот. Защо бе проявил такова лекомислие?

Не можеше да го разбере. Сигурно никога нямаше да го разбере.

Когато лейди и лорд Харисън най-после се сбогуваха и продължиха пътя си, Джулиана трепереше с цялото си тяло.

На бала у семейство Фартингейл, където срещна отново Дейн, приятелката ѝ Каролайн и съпругът ѝ я поканиха да отиде на театър с тях и тя се съгласи. Днес нямаше никакво желание да излезе вечерта. Снощи бе плакала, докато заспи, и през целия ден беше мрачна и унила. Сигурно нямаше да бъде приятна компания.

Знаеше, че извиненията ѝ ще прозвучат неубедително, но въпреки това реши да изпрати някого от слугите си при Каролайн, за да ѝ каже, че няма да отиде с тях на театър. После обаче се разколеба. Ако останеше вкъщи, щеше да плаче цяла вечер и да се събуди като разбита.

Избра тъмночервена рокля, която ѝ придаваше блясък и ѝ вдъхна малко кураж и увереност. Когато влезе в театъра подръка с приятелката си, Джулиана решително прогони всяка мисъл за Дейн.

„Роял“ беше любимият ѝ лондонски театър. Досега залата беше горяла четири пъти. При последното ѝ откриване преди четири години тя, Себастиан и Джъстин гледаха премиерата на „Хамлет“.

Вечерта мина по-бързо, отколкото Джулиана беше очаквала. Тя се сбогува с Каролайн и съпруга ѝ и напусна театъра. Спря на ъгъла към „Ръсел стрийт“ и се огледа за каретата си.

Покрай нея минаваха много хора. Докато чакаше, Джулиана изведнъж усети леки тръпки от раменете към тила и бавно обърна глава.

Великолепната фигура на мъж в черен жакет и ботуши се открояваше сред навалищата. Дъхът ѝ спря.

Той изглеждаше също толкова внушителен, колкото и вечерта у семейство Фартингейл. Джулиана отново се вцепени. Енергичната походка, гордо изправената фигура — всичко издаваше целенасочена личност. Когато се запъти право към нея, тя напразно се опита да потисне надигащата се паника.

Ръката му хвана лакътя ѝ.

— Имаш ли някакъв план за вечерта, мила? — попита вълнуващият гърлен глас.

Сърцето ѝ биеше в гърлото. Тя се принуди да го погледне в лицето и да остане външно спокойна. В очите ѝ светна упорство.

— Как ме намери?

— Мисис Макартър беше много отзивчива.

Джулиана вирна брадичка.

— Разбирам. Трябва да си поговоря сериозно с нея. За съжаление си се потрудил напразно. — Много горда със самоувереното си поведение, тя му кимна. — Ах, ето ги и тях. Извини ме, моля.

Вместо да я пусне, той помилва голия лакът над ръкавицата.

— Трябва да вървя, Дейн.

— Да. С мен. — Гласът му звучеше все така любезно, но същевременно и твърдо. Очарователната му усмивка се разкриви леко, което не предвещаваше нищо добро.

— Не. Аз... аз чакам приятелката си Каролайн и съпруга ѝ. Уговорихме се да вечеряме някъде...

Той поклати глава.

Джулиана стисна устни.

— Какво искаш, Дейн?

— Ти си най-лошата лъжкиня, която съм срещал някога.

— От вашата уста, сър, това звучи като комплимент!

Той запази на устните си проклетата усмивка, която я вбесяваше. Поздрави някого, после отново се обърна към нея.

— Няма да дойда с теб, Дейн.

— Ако не го направиш, ще кажа на всички, които минават покрай нас, че имаш очарователни трапчинки на дупето си.

Джулиана загуби ума и дума.

— Какво целиш, Дейн?

— Вечерта у семейство Фартингейл ти ме заплаши по същия начин, миличка. Знаеш ли колко ми беше неприятно?

— Не понасям заплахи!

— Но обичаш да ги произнасяш.

Джулиана побесня.

— Който седи в стъклена къща, не бива да хвърля камъни. — Осенена от внезапна идея, тя попита със сладко гласче: — Откраднаха ли ви часовника, милорд?

Дейн присви очи и стегна хватката си.

— Джулиана...

— Да, да, знам. Предполагам, че снощната плячка е била добра. Дейн млъкна. Само веждите му се вдигнаха още по-високо. Джулиана преглътна.

— Вярно ли е, че миналата нощ са стреляли по теб?

— Да — отговори спокойно той.

— Добре ли си? — попита тя, преди да е успяла да се спре.

— Нищо ми няма.

Пак тази проклета самоувереност. Да го вземат дяволите! Този човек я подлудяваше. Наистина ли не разбираше, че не е непобедим? Защо беше толкова сигурен в себе си?

Междувременно пристигна каретата ѝ. Кочияшът Джордж отвори вратичката и поздрави ведро.

— Милейди...

Дейн ѝ помогна да се качи и скочи вътре, преди да е успяла да го спре. Настани се на седалката до нея, сякаш това беше най-естественото нещо на света. Твърдото му бедро се притисна към нейното. Силните му пръсти се впиха в ръката ѝ.

— Опитваш се да бягаш, Джулиана, но не е нужно. Не се страхувай от мен.

Наистина ли се страхуваше? След драмата с Томас бе избягала на континента, но от Дейн нямаше да избяга. Точно обратното. Искаше да е постоянно близо до него, да се гуши в прегръдката му, да се наслаждава на целувките му.

Джулиана се вираше като омагьосана в ръцете, които здраво държаха нейните. Отново усети онова сладко разтапяне в гърдите, когато осъзна силата му, макар че докосването му беше нежно, и меко. Погледът ѝ се плъзна нагоре към лицето му и се потопи дълбоко в очите му.

— Защо си тук, Дейн?

Той я гледаше пронизващо. Треперенето ѝ се засилваше. Забелязва ли го той? Усеца ли го? — запита се тя обезпокоено. Но какво значение имаше това? Той я гледаше така настойчиво, че тя се разтопи като восък на свещта.

— Трябваше да дойда, котенце. Искам да съм с теб.

— Това е лудост — пошепна тя.

Никога не се беше чувствала толкова разкъсвана вътрешно. Щастието беше съвсем близо... трябваше само да протегне ръка!

Почувства се глупава и жалка. Той беше прав — тя се страхуваше. Проклетата ѝ страхливост! Ами ако му се довери и той я разочарова? Болката ще е непоносима. Въпреки това не биваше да действа срещу природата си и да го отблъсне.

Внушаваше си, че трябва да го забрави. Но как, след като той изпълваше всяко тъгълче на сърцето ѝ? Когато мислите ѝ постоянно кръжаха около него! Не можеше да го избие от главата си. О, тази проклета, глупава гордост!

Дъхът ѝ излизаше на къси тласъци. Дейн очевидно беше забелязал борбата, която се водеше в сърцето ѝ, защото търсецият му поглед не я изпускаше нито за миг. Този човек умееше да прониква до дъното на душата ѝ! Той виждаше неща, които никой не можеше да види. Дори такива, за които самата тя не подозираше.

— Ти държиш да останеш неомъжена, Джулиана. Тогава вероятно ще се задоволиш с тайна връзка.

— Не! — извика сърдито тя.

— И аз не съм съгласен — кимна хладно той. — Е, какво искаш? В гърлото ѝ заседна буца. Не беше в състояние да му отговори.

— Не знам — пошепна накрая с треперещ глас. — Не знам!

Дейн я гледаше почти обвинително.

— Ти не си равнодушна към мен, знам го.

— О, защо не разбираш? Не искам и това е.

Очите на Дейн потъмняха.

— Какво означава това, по дяволите? Ние с теб споделихме леглото, скъпа. Като мъж и жена. Като брачна двойка. Аз не мога да се примиря с това. Не го приемам леко. Ти също би трябвало да се замислиш сериозно.

— Не си позволявай да ме укоряваш, Дейн! Аз говоря напълно сериозно. Няма да се омъжа за теб само от чувство за дълг. Напротив, моето чувство за чест ми забранява да стана твоя жена. Аз очаквам от брака повече от това, Дейн. Искам повече от бъдещия си съпруг.

— Джулиана! — извика нетърпеливо той.

Тя вече трепереше неудържимо.

— Не е само това — продължи упорито.

Дейн присви очи.

— Какво още?

Като по чудо тя възвърна самообладанието си.

— Казваш, че искаш да ми дадеш всичко, за което мечтая... Деца и... и всичко, което желае сърцето ми. Но аз искам да имам съпруг. Истински съпруг. Да е искрен с мен и да ме обича. Да е винаги до мен, да се грижи за децата. Да прекараме живота си заедно. Искам мъж, който разказва приказки на децата си и ги утешава, когато са се ударили. Може би съм егоистка, но искам съпруг, който ме поставя по-високо от всичко друго!

— Ще го направя, Джулиана. Остави ме да ти докажа...

— Не — прекъсна го пламенно тя. — Ти не можеш. Не можеш, разбираш ли? Каза ми, че се боиш от смъртта, но постъпките ти показват друго. Аз... аз не разбирам защо ти... Може би искаш сам да се накажеш. Може би поставяш на изпитание смелостта си. Веднъж ми каза, че човек преодолява страха си, като се изправи срещу него. Но аз не мога да живея с такъв човек. Не мога! Не искам мъж, който се появява в живота ми и пак изчезва. Не мога да живея с вечния страх, че вечерта ще се сбогуваш с мен и на другата сутрин вече няма да те видя. Няма да издържа. Не мога да разбера защо съзнателно се излагаш на опасност, Дейн. Мразя това твое упорство!

Всяка дума излизаше направо от сърцето ѝ. Избухването ѝ го учуди. Тя го разбра по устата му, която той стисна здраво. Когато се опита да изтръгне ръцете си, хватката му се затегна.

— Проклятие! — Гласът му прозвуча дрезгаво. — Нямам избор, Джулиана. Играта не е свършила. Трябва да я доведа до край. Сега не мога да се откажа.

— Ето къде е разликата между нас двамата. За теб това е игра. Но за мен не е. Става въпрос за живота ти! — Тя преглътна мъчително. — Знам, че сега не можеш да се откажеш. Знам, че става въпрос за чест и лоялност. Разбирам го, повярвай ми. Но не мога да го приема. Не мога. Искам мъж, Дейн, не маска.

Той се облегна назад.

— Не прозвуча много ласкателно — гласеше краткият му отговор.

Мълчанието в каретата се проточи до непоносимост. Той беше силно разгневен и стискаше зъби така здраво, че заплашваше всеки момент да ги счупи. Накрая погледна през прозореца и погледът му се проясни.

— Какво значи това! — извика възмутено. — Защо не се движим?

Джулиана също се учуди. Погледна навън и видя, че каретите все още са пред театъра. Колата им беше на завоя, но десетки други карета бяха задръстили тесните улици и движението беше спряло.

Джулиана погледна към двойката, която точно минаваше край каретата ѝ. Лицето на мъжа беше в сянка, но нещо привлече вниманието ѝ.

Придружителката му носеше екстравагантна шапка, покрита с яркочервен воал. Копринената ѝ рокля също беше червена. Дватама спряха пред наемната карета на ъгъла. Кочияшът чакаше с фенер в ръка и помогна на дамата да се качи. Тя сложи ръката си върху неговата, а с другата отметна воала.

Джулиана веднага разбра, че някога тази жена е била много, много красива. И сега изглеждаше много добре. Възрастта не ѝ личеше. Беше стройна и гъвкава като младо момиче.

Малко преди да се качи, тя се поколеба и хвърли въпросителен поглед към придружителя си. Светлината на фенера падна върху лицето ѝ.

Джулиана зяпна смаяно.

Светът около нея се вледени. В продължение на един дълъг миг замръзна и кръвта във вените ѝ.

— О, божичко!

Тя отвори вратичката и скочи от каретата. Толкова бързаше, че се приземи на едно коляно и изохка от болка. Опря се на вратата и вдигна глава.

Вратата на наемната карета се затвори със силно щракване. Кочияшът цъкна с език и конете потеглиха в мек тръс. Дейн я улови през кръста и я вдигна.

— Джулиана! Какво правиш, по дяволите?

Джулиана не чуваше нищо.

— Спри! — извика тя подир каретата. — Спри!

Дейн погледна отдалечаващата се карета, после загрижено се обърна към нея. Джулиана беше смъртнобледа.

— Веднага ми кажи какво става — заповяда остро той. — Познаваш ли тази жена?

Джулиана го погледна измъчено. Все още беше уплашена до смърт. Лицето, което се бе появило така внезапно, беше спомен от далечни времена. Беше убедена, че няма да го види никога вече...

Ала това лице не би могло да се изличи от съзнанието ѝ.

— Това е майка ми, Дейн — проговори глухо. — Жената в каретата е моята майка.

— Не искам да те засегна, котенце, но ти ми каза, че когато майка ти ви е напуснала, си била съвсем малко дете.

Дейн седеше на брокатения диван в дневната ѝ, дълбоко уплашен. Никога нямаше да забрави израза на лицето ѝ. По тялото му пробягваха тръпки. Джулиана изглеждаше, сякаш бе видяла призрак.

Не можаха да настигнат каретата със забулената жена. Дейн се опита да тича след нея, но скоро се отказа.

— Бях на три години — отговори Джулиана и кимна. Все още ѝ личеше, че е преживяла сътресение. Дейн наля вино в две чаши и ѝ подаде едната. Добрата мисис Макартър беше донесла таблата по негова заповед.

— Изпий го, моля те. Много си бледа.

Джулиана отпи малка глътка.

— Още една — заповяда Дейн.

Тя се подчини и на устните му се появи лека усмивка.

— Браво на теб — похвали я той. — Ще видиш, че ще се почувстваш по-добре.

Тя отговори на усмивката му, но погледът ѝ бързо се отклони. Поклати глава и попита тихо:

— Как е възможно? Как?

— Не можем да сме сигурни — уточни той. — Ти видя жената само за момент, беше тъмно и...

— Знам, Дейн, знам, но не се лъжа. Това е тя. Видях я и изпитах странно чувство... Не знам как да ти обясня. Непозната, каза разумът ми, но сърцето изкрещя: Ти я познаваш! Познаваш я! Тогава разбрах, че е майка ми.

— Помисли, Джулиана — помоли предпазливо той. — Била си само на три години. Не е възможно да си я запомнила толкова точно.

По лицето ѝ пробяга сянка.

— Прав си. Аз не я помня. Не си спомням дали съм тъгувала, когато съм останала без майка. Имах братята си, обичах ги, бях

сигурна, че и те ме обичат. Ала в Търстън хол, Дейн, виси голям портрет на семейството. Себастиан, Джъстин, аз и родителите ни. Рисуван е малко преди мама да ни напусне. Всички казват, че художникът е бил много добър, че е уловил съвсем точно същността на всеки от нас. Себастиан е изобразен като закрилник. Джъстин е противоречив характер. Баща ми е строг, а майка ми — лекомислена. След като тя ни напусна, татко заповяда да качат картината на тавана.

Аз се промъквах често горе и дълго я гледах. Когато баща ни умря, Себастиан пое наследството и стана маркиз. Тогава той заповяда отново да окачат картината в галерията. Винаги съм се възхищавала от нея. Рядко минавах покрай нея, без да я погледам. Когато бях много малка, си мислех, че красотата на мама е божествена и ненадмината. — Тя усуква един кичур около пръста си и продължи: — Спомням си как една от приятелките ми каза, че е жалко, дете не съм наследила зелените очи на мама... като Джъстин. Но тогава аз бях много доволна от себе си. Възхищавах се на мамината красота, но не исках да бъда като нея. Нито като баща ми. — Гласът ѝ се понижи. — Може би съм глупава. Може би очите са ме измамили. Но нещо дълбоко в мен е убедено, че жената, която видях, е майка ми. — Разтърси глава и отново попита: — Но как е възможно това? Как е възможно?

— Ти каза, че майка ти е починала преди години, Джулиана — напомни ѝ спокойно Дейн. — Би ли ми разказала по-подробно как е станало това?

— Мама заминала с друг мъж. При прекосяването на Ламанша корабът им претърпял крушение. Всички на борда се удавили. Това е, което знам.

— Себастиан и Джъстин знаят ли нещо повече?

— Не съм сигурна. — В погледа ѝ се появи безпомощност. — Дейн...

Той остави чашата.

— Господи, ти трепериш! — Обхвана лицето ѝ с две ръце и очите му потъмняха. Привлече я внимателно в прегръдката си и заяви ведро: — Може да протестираш, колкото си искаш, но тази вечер няма да те оставя сама.

Джулиана зарови лице на гърдите му. Нямахше намерение да протестира. Не искаше той да си отиде.

Двамата се качиха в стаята ѝ и той я съблече внимателно. Тя му позволи да коленичи и да събуе обувките и чорапите ѝ. През цялото време се опираше на рамото му. Дейн се разсъблече нетърпеливо. Когато застана пред нея гол, тя още не се беше раздвижила.

Той също остана неподвижен. Не мръдна и когато тя протегна ръка и зарови пръсти в тъмните косъмчета на гърдите му.

Погледите им се срещнаха. Безмълвно обещание. Безмълвно отстъпление. Какво друго имаше значение? Тя беше гола под лунната светлина, гола в ръцете му. Повдигна лице, потърси устните му. Нежната милувка на езика му запали пламъци в тялото ѝ.

Той я отнесе от леглото, без да престане да я целува. Ръцете ѝ се плъзгаха по раменете му, по гърба. Може би виното ѝ беше вдъхнало смелост. Не искаше да мисли. Искаше само да чувства.

Искаше да усеща само него. Дейн.

Връхчетата на пръстите ѝ се плъзнаха колебливо по плоския корем и стигнаха до мястото, покрито с гъсти черни косъмчета. Той напрегна мускули, целуна шията и тила ѝ и пошепна:

— Да, котенце. О, да!

Окуражаването я накара да се изчерви. Тя обхвана члена му и усети как той се втвърдява. Плъзна палец по гладкото връхче и нежно го помилва.

— Впечатляващо — прошепна задъхано.

— Знам, знам.

Очите ѝ се разшириха и той избухна в смях. Джулиана се престори на ужасена и си отмъсти, като престана да го милва.

— Не ти ли харесва?

— Безсрамно, нахално зверче.

Като видя чувствената усмивка на Джулиана, той взе ръката ѝ и започна да я води. Тя се подчини и заследи движенията с поглед. Тялото му жадуваше за нея. Гледката на ръката ѝ, обхванала мъжествеността му, беше невероятно еротична.

Той беше горещ. Пареше! И бе невероятно твърд.

— Моля те, продължавай!

Тя продължи, докато той застана задавено и заяви, че не може да издържа повече.

Обърна я по гръб и легна върху нея. Ръката му се плъзна към коленете, помилва кадифената кожа на свивката и продължи нагоре

към бедрата. Без да престава да я целува, той се приближи бавно и мъчително сладостно към интимните ѝ части, без да ги докосва.

— Това ли искаш? — прошепна в устата ѝ. — Или не ти харесва?

Палецът му се мушна внезапно във влажната топлина на утробата ѝ и бързо се оттегли. Джулиана извика протестиращо.

— Какво каза, скъпа? Не ти ли харесва?

Обзета от отчаяние, тя се притисна до рамото му. Той сведе глава към корема ѝ и Джулиана си спомни последната нощ, която бяха прекарали заедно в хижата. Как отвори бедрата ѝ с широките си рамене и се зарови в тъмните косъмчета между краката ѝ. Как палецът му я разтвори и разкри островчето на насладата...

— Няма ли да ми кажеш какво искаш, сладката ми? — попита ласкателно той. Езикът му остави пареща следа над тъмния триъгълник. Той вдигна глава и я погледна с изгарящ поглед.

— Аз... не мога да го кажа. — Цялото ѝ тяло пламтеше.

— Още ли си плаха? Разбира се, че можеш да ми кажеш. За да получиш, каквото искаш, скъпа.

— Дейн! — Той знаеше, този негодник. Знаеше, а не го правеше. — Не мога! — изплака тихо тя и обърна глава настрана.

Усещаше горещия му дъх по кожата си. Усещаше желанието му да ѝ достави радост. Моля те, помисли си отчаяно. Копнееше за милувките му. Само още веднъж. Още веднъж...

— Кажи ми. Не ме измъчвай.

Джулиана навлажни устни.

— Целувай ме, както го направи онази нощ.

Той се усмихна. Усмивката пролича в гласа му.

— Как точно, скъпа моя?

— Ти знаеш — отговори едва чуто тя.

— Наистина ли знам?

Той я докосна внимателно. Чувствителната пъпка веднага набъбна и Джулиана изпита сладка болка.

При първото плъзгане на езика му тялото ѝ се скова. После издиша шумно и тя се почувства слаба и мека.

Устреми се към езика му. Към устата му. Към него. От гърлото ѝ се изтръгна накъсан стон. Това сладостно мъчение беше непоносимо. Задърпа безогледно косата му, посегна към ръцете му и ги привлече към гърдите си.

Той я целуна и устата му беше пълна със собствената ѝ сладост. Целувката беше дълга и необузdana.

Сега можеше да ѝ помогне само едно и тя го знаеше.

— Хайде, Дейн. Ела!

Смехът му завибрира до устата ѝ.

— Търпение, котенце, всичко ще бъде, както го искаш.

Той ѝ даде онова, което тя искаше — което и двамата искаха. Потопи се дълбоко в нея с целенасочено завъртане на хълбоците. Коровата му мъжественост проникна много навътре и тя я усети с всяка фибра на тялото си.

Дейн се отдръпна назад, но малка част от него остана в нея. Влажната цепка обхвана връхчето на члена му — Джулиана отказа да се раздели с него.

— Не преставай — помоли дрезгаво, по-скоро простена тя. — Не спирай.

Той я целуна по устата и тя беше готова да закреши.

— Котенце — пошепна пресипнало той, — котенце...

Когато Дейн вдигна глава, златните му очи я възбудиха и тя цялата премаля от блаженство. Той проникна отново в нея, без да отмества поглед, и когато отново я целуна, тя извика от наслада.

Завладя я необузdana страст. Вкопчи се в раменете му и се отдаде цялата на мощните му тласъци.

Върхът приближаваше. Тя го усети във все по-бързия, почти безумен ритъм на тласъците му. Тя беше готова. Търсеше го и копнееше за него.

Прегърна го по-здраво и се понесе по вълната на страстта. И тогава разбра:

Това беше небето.

Това беше блаженството.

Това беше любовта.

На следващия ден следобед Джулиана влезе в салона си. Братята ѝ тъкмо бяха пристигнали и я последваха нетърпеливо.

— За какво става въпрос, Джул? Письмцето ти звучеше доста... настойчиво. — Джъстин се изправи пред камината.

Дейн беше дошъл преди тях и чакаше в салона. При влизането им стана учтиво.

— Себастиан, Джъстин, това е виконт Гранвил — представи го Джулиана и леко се изчерви.

Господата си размениха учтиви поздравии. После всички заедно се обърнаха към Джулиана.

— Ако искаш, ще дойдем по-късно, Джул.

Джулиана се покашля.

— Не. Помолих Дейн да присъства на разговора ни.

Името се изплъзна от устата ѝ, преди да е успяла да го задържи. Братята ѝ си размениха изненадани погледи. Каква беше тази интимност? После сивите и зелените очи отново се устремиха към сестрата.

Себастиан се настани във високото кресло, Джъстин се разположи на диванчето насреща му и протегна дългите си крака. Дейн застана зад масичката за шах.

Джулиана седна в любимото си кресло в стил „Кралица Ана“ и приглади полите си. Себастиан я наблюдаваше загрижено.

— Надявам се, че не е нещо сериозно?

Тя поклати глава, пое дълбоко въздух и заговори:

— Снощи видях майка ни.

Братята ѝ замръзнаха по местата си. След малко Джъстин разкъса тишината с лек смях.

— Какви са тези глупости? Не бива да се шегуваш с това, Джул.

Джулиана поклати глава.

— Никога не бих се шегувала със семейната трагедия. Вчера видях мама след представлението в театър „Роял“. Видях я да се качва в карета.

— Откъде си толкова сигурна?

— Не знам, но съм уверена, че е тя — отговори с треперещ глас Джулиана. — Портретът в Търстън хол... Да, Джъстин, знам, че не ти е приятно, но ти много приличаш на мама. Това беше първото, което забелязах снощи, и сърцето ми спря.

— Мили боже! Представям си как си се почувствала...

— Да, страшно беше. Да, Джъстин, това беше мама! Знам, че звучи абсурдно. Знам, че ще ви заболи и ще разрови миналото, което предпочитаме да забравим. Но аз я видях и не мога да мълча. Ако я

бяхте видели вие, също щяхте да я познаете... това беше нашата майка. Усетих го със сърцето си!

Джъстин сведе глава. Никой не биваше да разбере какво вълнение бушува у него.

Дейн направи крачка напред.

— Ако желаете... аз имам връзки... Бих могъл да направя известни... проучвания.

Себастиан го изгледа внимателно.

— Дискретни, нали? Името ни дълго време беше в калта. Нямам никакво желание жените и децата ни да преживеят кошмара, който преживяхме ние в детството си.

— Разбира се, дискретно. — Дейн наклони глава. — Джулиана ми разказа за обстоятелствата, довели до заминаването на майка ви... — Очевидно се опитваше да бъде тактичен.

По устните на Джъстин пробяга лека усмивка.

— Няма нужда да прикриваме нещата. Дафни Стърлинг, маркиза Търстън, напусна Англия с любовника си. Корабът им претърпял крушение пред Кале. Всички на борда са загинали.

Той стана и отиде с големи крачки до прозореца.

Дейн погледна Себастиан и Джулиана.

— Знам, че звучи крайно невероятно, но е възможно Дафни Стърлинг да е оцеляла. Ако е така, възниква въпросът, къде е била през цялото това време.

Отново се възцари тишина. Братята и сестрата не продумваха нищо.

— Тя каза, че иска да живее на континента — промълви след време Себастиан. — Да види Париж, Венеция... Казваше, че там времето винаги е хубаво...

Джъстин се обърна като ужилен.

— Какво? Себастиан, откъде знаеш това?

— Видях я да заминава. Видях как се качи в каретата и напусна Търстън хол. Видях и любовника ѝ.

Джулиана и Джъстин не можаха да повярват на ушите си.

— Спомням си — продължи спокойно Себастиан. — Тогава бях на десет години. Предишната нощ мама и татко се скараха ужасно. Ако знаеше, че съм ги чул, татко щеше да побеснее от гняв. Затова не казах

на никого. А после пристигна вестта за смъртта ѝ... — Той помълча малко и обясни беззвучно. — До днес не знаеше никой, освен Дейвън.

Джулиана бе загубила дар слово. Брат ѝ беше носил тайната в сърцето си в продължение на много години. Сърцето ѝ преля от съчувствие. За никого от тях не беше лесно да живее със скандала, предизвикан от майка им. И със строгостта на баща им. Онази нощ бе променила живота им.

Никога досега не беше помислила, че Себастиан може да е видял нещо. Че е бил наблизо, когато майка им е заминала, напуснала е децата си, за да не се върне никога вече. Постъпка, непостижима за детския ум. Господи, колко ли го е боляло! И колко смел е бил.

— Себастиан — пошепна тя и неволно направи крачка към него.

— Не ме гледай така, Джул. Нищо ми няма. Наистина.

Той я прегърна бързо и се отдръпна. На лицето на Джулиана изгря усмивка. Погледът ѝ се отправи към Джъстин, който ги наблюдаваше със сериозно лице. Той се опита да се усмихне, но позата му си остана скована, погледът — мрачен.

Джулиана и Себастиан си размениха загрижени погледи. И двамата знаеха колко зле се чувства брат им.

— Мъжът, който е бил с нея през онази нощ — заговори делово Дейн, — ... имам предвид придружителя ѝ — кой е той?

Себастиан поклати глава.

— Нямам понятие. Ние бяхме деца. Какво значение има личността на този мъж в детските очи?

Напълно правилно, помисли си трезво Дейн.

Джъстин беше необичайно тих.

— Добре, да приемем, че е жива — обади се внезапно той. — Да приемем, че е тук, в Лондон. Логично е да се запитаме не само къде е била през всичките тези години, а и защо се е върнала. Защо точно сега?

— Много добър въпрос. — Дейн продължи мисълта му: — И не само това. С кого е била снощи в театъра?

Всички го погледнаха въпросително. Джулиана първа изрече мисълта, която се появи в главата ѝ.

— Да, снощи мама беше с мъж. Мислите ли, че е бил любовникът ѝ? Човекът, с когото е заминала някога?

След малко Джулиана изпрати Себастиан и Джъстин до входната врата. Дейн остана в салона. На излизане Себастиан му протегна ръка.

— Много мило, че искате да ни помогнете. — Погледна го изпитателно в очите и попита направо: — Ще позволите ли да попитам добре ли се познавате със сестра ми?

На лицето на Дейн изгря усмивка.

— Разбира се, вие имате право да ми зададете този въпрос, милорд — отговори отзивчиво. — Затова ще ви кажа откровено: имам намерение да се ожена за нея. Колкото може по-скоро.

Джулиана извика задавено.

Себастиан вдигна вежди.

— Можеше да ни кажеш, Джул.

— Мисля, че това е новост и за нея — помогна ѝ Джъстин.

— Не е новост — възрази тихо Дейн.

Себастиан също бе забелязал краткия блясък в очите на Джулиана.

— Аха — промърмори с лека усмивка той. — Очевидно по въпроса се водят разгорещени дебати.

Дебатиращата двойка отговори едновременно:

— Да! — каза тя.

— Не! — каза той.

— Разбрах — кимна спокойно Себастиан.

Дейн се засмя още по-широко.

— Сестра ви трябва да свикне с тази мисъл — поясни той, посегна към ръката на Джулиана и я поднесе към устните си.

— Забелязах го — засмя се Джъстин.

Мисис Макартър донесе бастуните на господата и отвори входната врата.

— Е — започна Себастиан, когато двамата братя излязоха под обедното слънце, — това беше денят на разкритията. — Обърна се към Джъстин и попита: — Какво ще кажеш за Гранвил?

— Човек със самочувствие.

— И аз го забелязах. — Себастиан хвърли поглед обратно към къщата на Джулиана. — Сестра ни се е променила. Когато говори с него, гласът ѝ отново е топъл и плътен.

— Така ли? Аз пък забелязах нещо съвсем друго. — Джъстин помисли малко и кимна. — Да, прав си. Искрата отново е тук. Дори само заради това трябва да одобрим Гранвил.

— Не мисля, че е редно да се намесваме, Джъстин.

— Прав си — съгласи се Джъстин. — Нашата сестра ще постъпи, както намери за добре.

Себастиан го погледна замислено.

— Искаш ли да се поразходим малко?

— Мисля, че имам нужда от едно бренди.

— Отлично предложение. Да вървим в клуба.

Когато заеха местата си в „Уайтс“, Джъстин погледна въпросително брат си.

— Е — започна той, — как смяташ, вярно ли е? Възможно ли е Джулиана наистина да е видяла майка ни?

— Само да знаех... — отговори с въздишка Себастиан.

— Аз вярвам, че я е видяла. Знаеш ли, Себастиан, и аз се чувствам като Джулиана. Някакво дълбоко чувство ми подсказва, че е била тя.

Себастиан отпи глътка бренди и огледа изпитателно брат си.

— Добре ли си, Джъстин?

— Защо да не съм? — Джъстин вдигна чашата до устата си и след кратко мълчание призна: — Когато Джулиана заговори за мама, едва не получих удар.

— Разбирам. И за мен беше шок.

— Вече не ме боли толкова, когато мисля за нея — продължи замислено Джъстин. — Винаги съм смятал, че е проклетие да изглеждам като нея, но когато се ожених за Анабел, се освободих от това чувство на обреченост. Години наред бях убеден, че съм като мама.

— Външността не прави човека. Това важи и за мъжете, и за жените — отвърна сърдито Себастиан.

Джъстин се усмихна дяволито.

— Да, да, знам. Но трябваше да се появи жена ми, за да ми покаже, че не съм като майка си.

— Какво? Пак ли се съмняваш в себе си? — попита учудено Себастиан.

— Не, за бога! — Джъстин вдигна рамене. — Не съм сигурен дали искам да зная, че майка ни е жива. Въпреки това...

Той замлъкна. Зелените му очи засвяткаха.

— Какво те безпокои, Джъстин?

По-младият брат изпразни чашата си и поклати глава.

— Нищо, нищо.

На път към дома Себастиан разказа на Джъстин, че Дейвън разбира бърборенето на близнаците, докато за него това са само безсмислени звуци. Джъстин съобщи през смях, че малката му дъщеря му намокрила панталона, преди да тръгне към къщата на Джулиана. Никой от двамата не спомена повече майката. Себастиан познаваше брат си най-добре от всички — ако нещо му тежеше, сам щеше да го сподели, когато му дойде времето. Ако не желаше да говори, никой не можеше да го накара насила.

След като се сбогува с братята си, Джулиана се обърна със замах и притисна с длан красивата си малка уста. Дейн бързо я отведе в дневната.

— Какво има? — попита невинно.

— Дейн Куинси Гранвил...

— О, котенце — прекъсна я развеселено той, — това ми напомня за мама и сестрите ми, когато започваха да ми четат конско...

— Мога да си представя, че са имали предостатъчно такива случаи.

— О, не си права! Аз бях ангелче.

— Ти ли? — Джулиана застана пред него и заби пръст в гърдите му. — Как смееш да говориш такива неща пред братята ми? Аз не съм се съгласила да стана твоя жена! Още не знам какво решение ще взема!

— Виж, знаех, че нямаше намерение да им кажеш още днес. Намерението ми беше единствено да ги развеселя малко. Ако знаеш колко зле изглеждахте и тримата... В своя защита ще кажа още, че бях много дискретен. Казах им само, че един ден ще се оженим. Можех да заявя, че сме сгодени, нали?

— О, така ли? — попита с медено гласче тя. — Но ние не сме сгодени! Всъщност аз трябваше да им кажа, че стрелях по теб!

— Съветвам те да запазиш тази специална информация за по-късно, котенце.

— Господи, този човек ще ме подлуди! — Джулиана се обърна рязко, отиде до прозореца и се загледа в градината.

Наистина ли я подлудяваше? Не бе казала, че няма да се омъжи за него. Дейн изпита блажено задоволство. Не знаеше как точно бе станало, но преди малко бе осъзнал истината. Не беше само заради Томас. Какво бе казала Джулиана снощи?

Искам мъж, който да ме поставя над всичко друго.

След като видя Джулиана в компанията на братята ѝ, той започна да я разбира по-добре. Вече я виждаше в друга светлина. Всичко беше ясно. Тя имаше нужда от сигурност. Искаше да има онова, което тя и братята ѝ никога не бяха имали — майка и баща, които държат здраво един на друг. Които утешават плачещите си деца и се смеят заедно с тях. Братята ѝ вече бяха намерили любовта. Сега беше неин ред.

Той застана зад нея, вдигна косата ѝ и започна да я целува по тила. Големите му ръце обхваната тесните ѝ рамене. Обърна я към себе си и тя не се възпротиви.

— Още ли ми се сърдиш, котенце?

— Трудно ми е да се сърдя на човек като теб.

Дейн избухна в смях. Какво сладко признание!

— Наистина ли? — Поглади смръщеното ѝ чело и попита: — Защо тогава си загрижена?

Джулиана се поколеба.

— Заради майка ти ли?

— Да — кимна унило тя. — Страшно ти благодаря, че се съгласи да присъстваш на този разговор, Дейн. Оказа ми голяма помощ.

Думите ѝ много му харесаха.

— Виждам, че още нещо ти тежи на сърцето, котенце.

— Да — отговори съвсем тихо тя. — Става въпрос за мъжа, който снощи беше с мама. Бях толкова погълната от нея, че изобщо не помислих за него. После обаче си спомних, че когато минаха покрай нас, нещо ми направи впечатление.

— И какво е то?

Джулиана пое дълбоко въздух.

— Носеше черна превръзка на окото.

Дейн се вцепени.

— Какво каза?

— Мъжът носеше превръзка на окото. На дясното око. Съвсем сигурна съм. — Джулиана кимна. — На дясното му око имаше превръзка.

— О, Гранвил! Отдавна не сте се мяркали насам. — Въпреки тези думи Найджъл Роксбъри изобщо не изглеждаше изненадан, когато Дейн влезе в кабинета му.

Мили боже! Роксбъри не подозираше нищо! Дейн беше готов да се обърне и да си отиде, но се овладя навреме. Заповяда си да остане спокоен и отговори:

— Прав сте, но е по-добре така, отколкото обратното. — Настани се на стола срещу писалището на Роксбъри и кимна приветливо.

Направо от Джулиана беше дошъл във вътрешното министерство. Отделът на Роксбъри беше доста натясно, но писалището му беше като самия него — безупречно. Всяко нещо беше на мястото си, документите бяха подредени образцово. Роксбъри беше ръководил няколко секретни акции, в които участваше и Дейн. Никога не го беше харесвал особено, но това не беше съществено.

— Е, милорд, да не би да сучаєте? Чух, че известно време няма да работите при нас. — Роксбъри го погледна — с лявото си око. Дясното беше скрито под черна превръзка.

Дейн кръстоса крака и дари домакина си с ведре усмивка.

— Бях известно време в провинцията.

— Надявам се, че сте пътували нормално? Докато Свраката прави пътищата несигурни, човек не може да е спокоен за живота си.

— Убеден съм, че полицията скоро ще се справи с негодника. Ако не, ще трябва да се заемем ние.

— Готов ли сте да го направите?

— С удоволствие бих поел тази задача, сър. — Дейн дори не трепна.

— Досега сте ни били много полезен. Ако сте готов отново да докажете способностите си, бих могъл да говоря с мистър Кейси.

— Ще ви бъда безкрайно благодарен, сър. — Дейн посегна към египетската статуетка, която красеше писалището на Роксбъри. — Интересна вещ — пошепна развълнувано.

— Репродукция. Според мен е учудващо добра. Вие как мислите? — Роксбъри посегна към папка с документи — знак за посетителя, че е време да си върви.

Дейн остави статуйката на мястото ѝ и се надигна.

— А, сега се сетих! Знаете ли, сър, че снощи ви видях пред театър Роял?

Роксбъри рязко вдигна глава.

— Каретата ви потегли, преди да съм успял да ви заговоря. Жалко. С радост бих се запознал с жена ви.

— Не беше жена ми, а сестра ми — отговори мрачно Роксбъри.

— О, извинявайте.

— Няма за какво. Ще ви се обадя, Гранвил.

Дейн отиде бързо в кабинета на Филип и внимателно затвори вратата зад гърба си.

— Трябва да те помоля за една услуга — започна направо. — За лична услуга. Моля те да не споделяш с никого това, което ще чуеш сега. С никого, Филип.

Приятелят му се усмихна с разбиране.

— Разбира се, старче. Това е част от работата ни тук.

Все още твърде развълнуван, Дейн си придърпа един стол и се настани до писалището. После разказа на Филип всичко, което знаеше за семейство Стърлинг. Когато свърши, приятелят му попита с огромно учудване:

— Значи той не отрече, че е бил снощи пред театъра?

— Да, не отрече.

— Значи наистина е бил Роксбъри. — Филип разсъждаваше трескаво. — А що се отнася до забулената жена, която твоята Джулиана е видяла — или си въобразява, че е видяла — според мен е странно — ако това наистина е майка ѝ — че вече толкова години не е съобщила на децата си, че е жива. Трябва да признаеш, че нещо не е наред.

— Да, Филип, знам. Ти си напълно прав. Но аз вярвам на Джулиана. А Роксбъри беше хлъзгав като змия. Питам се защо. Защо му е да ме лъже? Вероятно защото има какво да крие.

— Интересно тълкуване. Да приемем, че жената, с която е бил снощи, е майката на Джулиана Стърлинг. Да приемем, че тя наистина е Дафни Стърлинг. Това означава...

— Че Найджъл Роксбъри лъже — довърши изречението Дейн. — Защото тази жена не може да е сестра му. Джулиана със сигурност би познавала вуйчо си, нали?

— Едно на нула за теб — засмя се Филип.

— Какво знаеш за него?

— Работили сме няколко пъти заедно. Доколкото знам, работи във вътрешното министерство повече от двайсет години. Казват, че е безупречен служител. Но не бих и очаквал нещо друго. — Хвърли въпросителен поглед към Дейн. — Ти спомена, че нито Джулиана, нито братята ѝ знаят кой е мъжът, с когото майка им е напуснала Англия.

Дейн кимна.

— Първата ми мисъл беше, че Найджъл Роксбъри е въпросната личност. Че и двамата са оцелели.

— Не вярвам, че е бил Найджъл — възрази замислено Филип. — Той е няколко години по-млад от Дафни Стърлинг.

— Точно така. — Лицето на Дейн помрачня. — И аз си помислих за това. Във всеки случай, когато майка им е заминала, децата са били още малки и никой не е помислил за мъжа с нея. И днес не им се иска да се ровят в миналото ѝ. Трябва да действам много деликатно, за да им спестя нов скандал.

— Ще открия името на кораба, с който са прекосили Ламанша, и имената на загиналите пътници — обеща Филип. — Разбира се, ще ми отнеме известно време, защото оттогава са минали много години. Ще видя какво още мога да направя.

Късно следобед Филип влезе в кафенето, като си подсвиркваше весело. Дейн се бе скрил в един ъгъл и се взираше с мрачна физиономия в чашата си с уиски. Филип се отпусна на стола срещу него.

— Защо си толкова мрачен?

— Не съм мрачен, а размишлявам.

— Аха — кимна в най-добро настроение приятелят му. — Хубаво е, че правиш тази разлика.

Дейн даде знак на келнерката да донесе уиски на новодошлия.

— Мога да добавя нещо към темата.

— И какво е то? — попита все така мрачно Дейн.

Филип нарочно се забави с отговора.

— Така е, както каза ти.

— Аз казах много неща, приятелю. Даже не помня всичките.

— Спомни си какво предположение направи днес в кабинета ми.

Дейн затаи дъх.

— Филип...

— Ти беше прав, Дейн — прошепна Филип като се наведе към него. — Роксбъри няма сестра.

Дейн кимна замислено.

— Затова пък е имал брат.

Дейн се вкопчи в най-важната дума.

— Имал?

— Да. Джеймс Роксбъри загинал преди около двацет и четири години... в морето.

— Гръм и мълния! Откъде научи всичко това?

— Оказа се детска игра. Разбираш ли, след като ти си отиде, историята не ми даваше мира. Реших да хвърля поглед в досието на Роксбъри. Роден и израснал в Уестминстър. Прегледът на църковните книги се оказа много полезен.

Лицето на Дейн изведнъж се разведри.

— Филип, ти си ненадминат!

Усмивката му бързо угасна и отстъпи място на дълбока замисленост.

— Странно. Дяволски странно. Но сега поне знаем, че Роксбъри лъже. А щом е излъгал за жената, вероятно лъже и за други неща. Може би има още тайни?

— Съгласен съм с теб, Дейн. Трябва да го държим под око. Съжалявам само, че не го забелязахме по-рано.

— Не провери ли Роксбъри във връзка с фалшивите пари? — попита изненадано Дейн.

Филип поклати глава.

— Не. Търсех човек, чието финансово положение се е подобрило значително. Който е променил стила си на живот. Интересувах се от всички служители във вътрешното министерство, които харчат без мярка.

— Правилно. Но аз бих потърсил по-нашироко. Методично, макар и ненаучно.

— Какво имаш предвид?

Дейн се ухили самодоволно.

— По азбучен ред!

За миг Филип се слиса, после избухна в смях.

— След като нямаме определен заподозрян и престъпникът може да е практически всеки, идеята ти никак не е лоша, приятелю!

Последните лъчи на следобедното слънце огряваха дървената ламперия, когато Роксбъри наля чаша вино на гостенката си.

— Радвам се, че ви заварих — каза тя, сплете ръце и ги положи в скута си. Погледът му проследи движението ѝ.

— Изглеждате нервна, мадам — отбеляза той. — И идвате с празни ръце. Нямате ли нещо хубаво за мен? Колко сте неблагодарна. Особено след като ви заведох на театър.

— Получих вест от Франсоа. Няма да има повече красиви предмети, докато не си получи парите.

Роксбъри се усмихна, но очите му останаха студени.

— Значи малкото корсиканско парвеню започна да се държи като господар?

— Той е човек на сделките — отговори хладно дамата. — Грижи се единствено за собствените си работи.

Мъжът стисна ръце в юмруци, но бързо ги отпусна.

— Свраката ми създава проблеми — пошепна той. — Постоянно ме краде. Понякога си мисля, че знае.

Дамата вдигна лице.

— Искам да сложа край на... сътрудничеството ни.

— Сполучливо нареченото от вас сътрудничество ще продължи, докато получа онова, което искам. Не вие ще кажете кога и къде ще сложим край.

— Напротив. Аз излизам от играта.

— Аз съм безмилостен към хората, които се опитват да ме мамят.

— Не се боя от вас.

— А би трябвало.

— Какво искате да кажете?

— Жената на човека, който ми оказа голяма услуга в работата ми — обясни любезно Роксбъри, — се осмели да ме заплаши, че ще разкаже някои неща за мен. Мъжът вече бе изиграл ролята си. И тогава дамата... Нека го кажа така: нито мъжът, нито жената вече ще могат да разкажат нещо за мен, защото почиват в гроба.

Погледна пронизващо посетителката си и се изсмя жестоко.

— Виждам, че ме разбирате, мадам.

Тя стисна устни и не каза нищо. Роксбъри извади изпод писалището си малко чувалче. После отвори едно чекмедже и взе да рови вътре. В следващия миг до чувалчето легна дълъг, заплашителен на вид пистолет.

— Върнете се в хотела — изговори отчетливо той. — Уведомете Франсоа, че искам парите. След два дни се връщам в Лондон. — Отиде бавно до вратата и я отвори широко.

— Къде отивате? — Жената изглеждаше учудващо спокойна.

Очите му блеснаха. Посегна към чувала и обясни тихо:

— Отивам в Бат, мадам. Най-добре е да се погрижа сам за сделките си.

Когато Филип се върна в своя кабинет, нощта отдавна бе паднала и сградата на министерството беше почти празна. Посрещна го млад служител.

— Една дама ви очаква, сър.

Филип го погледна изненадано.

— Дама ли?

— Да, сър. Каза, че има информация, която ще ви заинтересува. Не поиска да ми каже за какво се отнася. Настоя да говори именно с вас.

— Благодаря, драги.

Филип влезе в кабинета си и веднага видя посетителката, макар да стоеше в полумрак. Приседнала на крайчеца на стола, с изправен гръб, ръцете в тънки ръкавици грациозно положени в скута. Кожените

ботушки показваха, че стъпалата ѝ са учудващо малки, фигурата ѝ излъчваше несравнима елегантност.

Той затвори вратата малко по-шумно, отколкото беше редно, и посетителката се обърна.

— Добър вечер, мадам. Казвам се Филип Талбот. Казаха ми, че желаете да говорите с мен.

— Да — отговори непознатата. Гласът ѝ беше ясен, произношението отлично. — През живота си съм правила много неща, с които не се гордея, но не искам да се замеся в убийство.

Филип устреми поглед в красивата шапчица на главата ѝ, украсена с три пера. Лицето ѝ беше скрито от воал. Спомни си разговора с Дейн и изненадата му премина в изумление. Невъзможно! Това май е...

Пулсът му се ускори.

— Ще ми кажете ли името си, мадам?

Тя се поколеба. Въпреки самочувствието ѝ Филип изпита странното чувство, че тя не знае какво да каже.

Накрая дамата все пак се реши. Вирна брадичка и вдигна воала, който скриваше лицето ѝ.

— Казвам се Стърлинг. Името ми е Дафни Стърлинг. Някога бях маркиза Търстън. — Вдигна изписаните си черни вежди и добави: — Може би все още съм...

Над покривите на града се стелеше мъгла. Здрачът се спускаше бързо. Джулиана седеше до прозореца в своя салон, опряла брадичка на ръката си, и се взираше в златистия ръб на килима. Чаят, донесен от мисис Макартър преди един час, беше изстинал. Бисквитите в чинийката бяха недокоснати. Днес се бяха случили твърде много неща и тя не можеше да намери покой.

Не чу нито чукането, нито как мисис Макартър съобщи за посетител. Едва когато случайно вдигна глава, видя, че в стаята има още някой.

Да... това беше той.

Сърцето ѝ веднага заби по-силно.

Както винаги силната му фигура излъчваше безкрайна самоувереност. Гледката беше зашеметяваща. Колосаното бяло шалче подчертаваше бронзовия цвят на лицето. Жилестата му ръка небрежно отмести жакета и пръстите се опряха на тесния хълбок. Дългите мускулести бедра изпъкваха под тесния черен панталон. Вдигнатите вежди ѝ показаха, че доста време е стоял на вратата.

Щом видя, че тя го е забелязала, Дейн се озова с два скока при нея и я изправи на крака. Мислите ѝ и без това бяха объркани, но сега в главата ѝ настана хаос. Ритъмът на сърцето ѝ се определяше единствено от присъствието му. Близостта му я опияняваше. Споменът за устните, които бяха целували гърдите ѝ, за ръката, която си проправяше път между бедрата ѝ, ускори пулса ѝ до непоносимост.

Погледите им се срещнаха и Дейн се усмихна. Джулиана потръпна.

— Надявам се, че не аз съм причина за този загрижен, дори тъжен израз.

— Не. Не и днес. — В гласа ѝ звънна тих смях. — Надявах се да се върнеш.

Той се ухили дяволито.

— Много обичам да ме посрещат така.

Вдигна ръка, помилва зачервената ѝ буза и проследи как между веждите ѝ се образува бръчица.

— Изглеждаш потънала в мисли. Какво се върти в главата ти? Майка ти ли?

— Да — призна тихо тя. — Но повече мисля за брат си.

— Разбирам те. Себастиан ми се стори...

— Не, не, Себастиан — прекъсна го Джулиана. — Джъстин. — Поколеба се и обясни: — Лицето му беше толкова странно. Когато си тръгнаха, изглеждаше разстроен. Имах чувството, че черна сянка е покрила лицето му. Себастиан също го забеляза. — Помисли малко и рече: — Толкова се радвам, че Джъстин има Анабел.

— Анабел ли?

— Така се казва жена му. Той обожава земята под краката ѝ. Ако го беше видял преди женитбата му... — Джулиана поклати глава и се засмя тихо. — Анабел укроти звяра. Да, това беше нейна заслуга. Може би няма смисъл да размишлявам над неща, които не мога да променя.

— Ти си изпълнена със съчувствие към хората. Естествено е да си загрижена за онези, които обичаш.

Джулиана го погледна трогнато.

— Благодаря ти за разбирането — каза тихо и след кратка пауза попита: — Искаш ли да останеш за вечеря?

Той се поколеба.

— С голямо удоволствие бих останал, но имам работа — прозвуча предпазливият му отговор.

Значи Свраката щеше да излезе отново на пътя! Сдържаният му глас го издаде.

— Разбирам — промълви Джулиана, опитвайки се да потисне треперенето на гласа си. Повдигна глава и видя, че Дейн я наблюдава със странна настойчивост. — Какво има? Случило ли се е нещо?

— Да. Има нещо, което трябва да знаеш. — Гласът му звучеше все така предпазливо. — Джулиана, човекът, когото си видяла снощи с майка си, човекът с превръзка на окото... аз го познавам. Казва се Найджъл Роксбъри. Под негово ръководство изпълнявах разни секретни задачи.

Джулиана не повярва на ушите си.

— Какво? Но как така...

— Филип и аз смятаме, че някога майка ви е напуснала Англия с брата на Роксбъри. Засега не сме открили дали тази история има нещо общо с човека от министерството, който прави фалшивите пари, но аз съм убеден, че съществува връзка. Много сме близо до разкриването на истината — заключи той, повече на себе си, отколкото на нея. — Усецам го.

Джулиана потрепери. В погледа ѝ блесна страх.

— Страх ме е, Дейн — призна тя.

— Не бива да се страхуваш — отговори бързо той. — Ще внимавам, обещавам ти.

Очите му потъмняха. Пристъпи към нея и нежно помилва косата ѝ.

— Знам, че не разбираш. Но не можех да тръгна, без да те видя.

Сложи пръст под брадичката ѝ и повдигна главата ѝ. Погледна я право в очите. Лицето му беше сериозно, почти тържествено.

— Обичам те, котенце.

Остра болка прониза сърцето на Джулиана. За бога, само да не се разплача — помоли се тя. Не точно сега.

— О, боже... — пошепна задавено.

Битката беше изгубена. Сълзи задушиха гласа ѝ.

— О, Дейн — пошепна безпомощно тя, — не можеш да ми кажеш това и да ме оставиш.

Усмивката му изчезна. Палецът му очерта линията на устата ѝ и тази лека милувка я накара да потрепери.

— Не можех да тръгна, без да съм ти го казал.

Целуна я и излезе.

Джулиана застана до тясното прозорче в коридора и се загледа след него. Той вървеше с високо вдигната глава и широки, равни крачки. Много скоро изчезна от погледа ѝ.

Железни нокти се впиха в сърцето ѝ. Тайните ѝ страхове бяха станали действителност. Искаше ѝ се да изкреци отчаянието си, да го умолява да не излиза в нощта. Но тук ставаше въпрос за гордост и чест — това не засягаше само него, а и нея. И тя можеше да бъде смела като него. И щеше да бъде смела.

Тя потисна хълцането си и отвори входната врата.

— Дейн!

Той се обърна и направи няколко крачки към нея. Тя се затича и се хвърли в прегръдката му. Вдигна лице и извика с треперещ глас:

— Бъди предпазлив! Внимавай за себе си и се върни при мен.

Той я погледна слисано, после я притисна до гърдите си. Кехлибарените очи потъмняха. Отново я целуна и тя отговори на целувката му. И това на улицата, насред Лондон! Джулиана не би се притеснила даже ако ги гледаше целият свят.

Това щеше да е най-дългата нощ в живота ѝ.

Само десет минути след раздялата им вече ходеше неспокойно напред-назад из дневната. Сърцето ѝ биеше неспокойно. Как ще преживея нощта? — питаше се отчаяно. Да чака и да се разкъсва от тревога, без да знае какво става с него? Как да понесе представата, че той се намира в опасност? Че може би...

Шумно чукане на вратата я изтръгна от тежките мисли. Мисис Макартър се втурна да отвори. Джулиана се разтрепери още по-силно.

— Почакайте! — извика, по-скоро изкрещя тя. Вдигна с две ръце тежката ваза от масата в преддверието и застана до вратата, готова за бой.

Чукането не преставаше.

— Хей! — извика мъжки глас. — Има ли някой вкъщи?

Мисис Макартър изохка уплашено, но бързо се овладя.

Джулиана ѝ кимна да отвори вратата. На прага застана мъжка фигура.

— За бога! — извика той, като я видя. — Наред ли е всичко? Аз съм Филип Талбот от вътрешното министерство.

Филип! Партньорът на Дейн. Джулиана въздъхна облекчено и остави вазата на мястото ѝ. Едва тогава усети, че трепери с цялото си тяло.

— Трябва да видя Дейн. Тук ли е той?

Устните ѝ мъчително оформиха думичката „не“.

— Той... замина.

Филип разбра и изруга полугласно.

— Проклятие! Точно от това се опасявах.

Кръвта замръзна във вените ѝ.

— Нещо се е объркало — пошепна задъхано.

— В каретата има един човек, който се надява да сложи край на обирите по пътищата.

— Роксбъри! — извика Джулиана.

Филип я погледна учудено.

— Аз знам — отвърна възбудено тя на безмълвния му въпрос. — Той ми каза!

— Той е въоръжен — обясни Филип. — Искан да залови Свраката. Очаква Дейн да спре каретата и се е подготвил.

Джулиана нямаше нужда от повече думи. Обзе я тъмно предчувствие. По гърба ѝ мина студена тръпка. Стомахът ѝ се сви на топка. Никога през живота си не беше изпитвала такъв страх.

Филип се обърна към вратата. Джулиана го сграбчи за ръкава.

— Чакайте! Къде отивате?

Той поклати глава.

— Дейн ще има нужда от помощ. Ще намеря кон и ще събера няколко смели мъже.

След като Филип изчезна, Джулиана дълго стоя неподвижна на прага. Дейн беше в опасност. Роксбъри искаше да го убие. Само това се въртеше в главата ѝ.

Джулиана си купи билет за пътническата карета и забърза по паважа към спрялата кола. Ратаите вече бяха впрегнали конете. Единият ѝ отвори вратичката и ѝ помогна да се качи.

Мъжът с превръзка на околото вече бе заел мястото си. Роксбъри.

Сърцето ѝ биеше мъчително в гърлото. Зае място с гръб към конете и се ядоса. По-добре беше да седи отсреща, за да гледа напред.

Но пък така имаше възможност да наблюдава Роксбъри.

Той не беше такъв, какъвто си го беше представяла. Едър, представителен, изглеждаше дори изискан, макар че тъмният му жакет беше доста овехтял. Личността му излъчваше авторитет и тя неволно си го представи в съдилището. Вероятно беше на около четиридесет години.

— Всички да се качват! — извика мъжки глас.

Джулиана чу тракане на токчета по паважа.

— Чакайте! — извика възбудено женски глас. — Не тръгвайте!

В каретата се качи малко момиче, следвано от майка си. Джулиана се отмести настрана, за да им направи място. Много ѝ се искаше да им каже да слязат, защото ги заплашва опасност, но не посмя.

Кочияшът зае мястото си на капрата и каретата се залюля. Ратаите отвориха широко голямата врата към пътя. Кочияшът изплющя с камшика си и конете потеглиха.

Момичето веднага се обърна към Джулиана. Изпод бонето му блестяха огромни сини очи.

— Името ми е Анабел — оповести то весело. Будното гласче подхождаше на ведрото розово лице.

Джулиана прецени, че детето е на около шест години.

— Здравей, Анабел — поздрави тя и отговори на усмивката на малката.

— Отиваме на гости на леля Прюданс. Това е сестрата на мама.

Майката на момиченцето се усмихна извинително.

— Моля за снизхождение. Анабел е голяма бърбица.

— Това не ме смущава — отвърна любезно Джулиана.

Момичето се обърна към Роксбъри и Джулиана стори същото, ала мъжът не им обърна внимание. Продължи да гледа през прозореца. Цялата му поза издаваше враждебност.

Каретата направи рязък завой и Джулиана едва не падна. Когато излязоха от града, скоростта бързо се увеличи.

Странно. Пътуването приличаше досущ на онова, с което започна всичко...

Падна мрак. Джулиана се улови, че непрекъснато гледа през прозореца и отбелязва всяко дърво и всеки храст в края на пътя. Имаше чувството, че секундите се точат безкрайно дълго.

И тогава се случи.

Каретата описа широк завой. Отвън се чу вик. Кочияшът изкрещя на конете и стегна юздите. Колелата заскърцаха тревожно. Както и първия път, Джулиана се озова на пода. Този път обаче падна по-леко и не удари главата си в дъските.

Вкопчи се в тапицерията и тъкмо когато щеше да се изправи, в мрака отекнаха мъжки гласове.

Вратата се отвори широко и тя се озова срещу две пистолетни дула. Преглътна и вдигна поглед към мъжа, на когото принадлежеше

оръжието.

Беше облечен изцяло в черно. Широка наметка скриваше тялото му, долната половина на лицето беше превързана с черна кърпа. На очите носеше копринена маска, но тя не беше в състояние да скрие кехлибарения им блясък. Те светеха в мрака като златни пламъци.

Очите на любимия ѝ.

В каретата появя хладен нощен въздух. Джулиана познаваше този глас. Познаваше го добре... Тих и заедно с това металически твърд. Сякаш някой разрязва опъната коприна с остър нож.

Джулиана цялата настръхна. Не беше в състояние нито да се движи, нито да каже дума. Страхът заплаши да ѝ отнеме ума. Устата ѝ пресъхна, буцата в гърлото ѝ пречеше да говори. Никога не се беше чувствала така безсилна.

Но този път се страхуваше не от него, а за него.

Дейн преведе Пърсифал през високата трева и папратите, които избуяваха в края на пътя. Настани се удобно и се приготви да чака дълго. Както винаги, Пърсифал усети каретата, преди господарят му да чуе трополенето на колелата в далечината. Жребецът наостри уши и Дейн дръпна юздите. Провери маската на лицето си и нахлупи шапката по-дълбоко. Когато каретата наближи, викът му отекна в нощта.

— Спри! Това е обир!

Слезе от гърба на Пърсифал и отиде до каретата.

— Хвърли пушката и пистолета в храстите! — заповяда на кочияша. — А сега вдигни ръце... по-високо, човече!

Разтреперан, с тракащи зъби, кочияшът изпълни заповедта. Дейн провери багажното отделение. По дяволите, нямаше чувал! Отвори вратичката и заповяда:

— Слизайте!

Една след друга се появиха три фигури. По-точно, някой ги изблъска навън, а самият този някой остана вътре. Жена, след нея майка с дете. Дейн погледна жената и едва не извика от ужас.

Джулиана! Какво, за бога, търсеше тук?

Тя разбра, че той я е познал, и го погледна настойчиво. Изразът на лицето ѝ беше странен, очите — разширени и тъмни. Сякаш го молеше, закланаше го... за какво ли?

На вратичката застана мъж. Роксбъри. В ръката му блесна пистолет. Дулото се насочи към гърдите на Дейн.

Роксбъри се усмихна.

— Ето я и Свраката — проговори със задоволство. — Надявах се да се срещнем.

След като и последният пътник слезе, кочияшът грабна юздите, изплющя с камшика и каретата потегли със силен тласък. Само след минута изчезна зад следващия завой.

Лицето на Роксбъри се разкриви от гняв. От гърдите му се изтръгна ядно проклятие. Размаха пистолета и заповяда на жените:

— Останете по местата си! Не мърдайте!

Дейн избухна в тих смях.

— Аха! Предполагам, че каретата отнесе ценния ви багаж. Прав ли съм, Роксбъри?

В очите на мъжа с пистолета блесна панически ужас.

— Кой си ти, по дяволите? — изрева вбесено той. — Страхливец! Покажи си лицето!

Дейн смъкна маската си. Устните на Роксбъри затрепериха.

— Гранвил! — процеди през зъби. — Вие сте значи.

Дейн се усмихна хладно.

— Явно успях да ви изненадам. С вас е свършено, Роксбъри. Лично министър-председателят знае какво се разиграва тук.

— Босуелови, предполагам? — В гласа на Роксбъри прозвуча отвращение.

— Да. Тя е подслушала разговора ви с мъжа й. Вече знаехме, че в дъното на престъплението е някой от вътрешното министерство. Знаехме и по какъв начин се осъществява транспортът. Само главният престъпник не ни беше известен.

— Ама че клюкарка! — Роксбъри изруга гневно. — Затова значи сте се маскирали като горски разбойник. Нападате карета, плашите мирните хора... Вие и Талбот сте го измислили, прав ли съм? За да проведете разследването си.

Разделяха ги десет стъпки. Лунната светлина играеше по дулата на пистолетите. Двете жени и детето стояха настрана. Вдясно от Дейн и вляво от Роксбъри.

— Едно не разбирам, Роксбъри. Защо? Защо се занимавате с фалшиви пари?

Роксбъри попипа превръзката на окото си.

— Нелсън си завоюва слава и титла, но аз нямах неговия късмет. Уволниха ме от армията и останах без нищо. Но никога не съм бил нелоялен към короната, никога!

— Защо тогава?

— О, моля ви! Защо не помислите малко? Аз нямам вашето семейно богатство!

Дейн присви очи.

— Какво имате предвид?

Роксбъри се изсмя коварно.

— Правех го пред вас, под носа ви, човече! Бях съвсем близо до вас, а вие не заподозряхте нищо. Никой не заподозря нищо!

Дейн слушаше внимателно. В ума му проблесна светкавица.

Какво бе казал Филип? — „Търсех човек, чието финансово положение се е подобрило значително. Човек, който е променил стила си на живот. Който често сменя дрехите си или си купува скъпи неща, недостижими за заплатата му.“

Вече знаеше.

— Статуйката на бюрото ви — промълви замислено. Всичко си идваше на мястото. — Откъде я имате?

— Моя стара приятелка от Франция познава добре уредника на египетския музей. Добрият човек има свои тайни запаси и прояви готовност да се лиши от някои нещица.

— Дафни Стърлинг — кимна спокойно Дейн.

Роксбъри присви очи.

— Виждам, че съм ви подценявал. Но съм убеден, че короната ще ми благодари, задето съм я спасил от Свраката.

— Ще ви хванат. Знаете, че нямате изход.

— Ще премахна всички свидетели. Талбот ще намери смъртта си при злополука, както стана с Босуелови. Но стига сме говорили, Гранвил. Хвърлете оръжието!

Очите на Дейн засвяткаха гневно.

— В никакъв случай.

Преди Дейн да е успял да реагира, Роксбъри посегна към малкото момиченце и го притисна до гърдите си. Насочи дулото право в главата му и майката изпищя.

— Анабел!

Момиченцето се разплака.

Роксбъри прониза Дейн с див поглед.

— Хайде де, стреляйте сега! — изфуча той.

Дейн не знаеше как да реагира. Беше готов да скочи и да хване Роксбъри за гърлото, но крайниците му бяха вцепенени от ужас.

— Добре де, предавам се. — Хвърли първия пистолет, после втория. И двата в една и съща посока. Надясно. — Пуснете детето!

Роксбъри освободи момиченцето и то изтича при майка си. Ридаеща, тя се отпусна на колене и го прегърна. Джулиана не помръдваше. Дейн усещаше паниката ѝ.

— Наистина ли сте толкова чудовище, Роксбъри? — изръмжа гневно Дейн. — Ако сте решили да ме убиете, поне не го правете пред жените. Да отидем другаде.

— Както желаете — отвърна любезно Роксбъри. — Готов съм да пощадя крехката душевност на дамите. — Той посочи с брадичка групата брястове, в близост до която чакаше Пърсифал. — Ей там, до коня ви. Вървете с лице към мен.

Дейн се обърна за миг към Джулиана. Погледите им се срещнаха. Тя бе отворила широко очи, лицето ѝ беше разкривено от ужас. Дейн направи първата крачка, без да сваля ръцете си.

— Стига толкова! — изръмжа Роксбъри след няколко крачки.

Луната се показа иззад облаците и потоци сцената в млечнобяла светлина.

Роксбъри се усмихна и нежно плъзна пръст по спусъка на пистолета си. Гласът му прозвуча с копринена мекота.

— Надявам се, разбирате, че ще ми достави особено удоволствие да свърша с вас.

Роксбъри не забеляза сянката, която изникна зад него, но Дейн я видя съвсем ясно. С едва забележимо движение на главата погледът му се устреми към една точка зад рамото на врага му.

— Стреляй — изрече тихо. — Стреляй!

21

Джулиана нямаше време да прецени ситуацията и да се паникьоса. Нямаше време въобще да разсъждава. Единствената ѝ мисъл беше, че не бива да се колебае нито за секунда. Нито с ума, нито със сърцето си...

Пистолетът гръмна. От дулото изскочиха искри. Експлозията отекна далече в нощта. Вятърът я понесе над короните на дърветата. Във въздуха увисна облак дим.

Роксбъри се свлече и падна по лице на земята.

Дейн коленичи до него и потърси пулса му. Само след секунди скочи на крака.

Джулиана стискаше пистолета с такава сила, че той едва го измъкна от вкочанените ѝ пръсти. Мушна го в джоба на бричовете си и в този момент коленете на Джулиана поддадоха. Дейн я подхвана, иначе щеше да се строполи на земята. Той помилва с устни челото ѝ и зашепна успокоително:

— Няма нищо, мила. Всичко свърши. Спокойно, аз съм при тебе.

Джулиана погледна страхливо към тялото на Роксбъри.

— Той... мъртъв ли е?

— Да. А ти как си, котенце? Всичко ли е наред?

Тя кимна, макар че трепереше неудържимо.

— Мили боже — пошепна като упоена, — беше на косъм, Дейн... — Вдигна ръка и я плъзна по бузата му. — Той се готвеше да те застреля. И щеше да го направи.

Не можа да каже нищо повече. Сама се учуди как беше произнесла тези страшни думи. Отново я разтърсиха силни тръпки.

Дейн я притисна по-силно към топлото си тяло и зарови пръсти в разпуснатите кестеняви къдрици.

— Ти си най-смелото момиче, което познавам — похвали я той с лека усмивка.

Джулиана се облегна на гърдите му. Прегръдката му беше толкова утешителна. Тя затвори очи и се притисна до него. Усещаше,

че и той има нужда от утеха. И двамата търсеха близост, топлина за душата и тялото, която може да даде само взаимната прегръдка.

След минута тишината бе разкъсана от приближаващ конски тропот. Филип и още двама мъже се приближиха в галоп. Щом видяха малката група в края на пътя, скочиха от конете.

— Чух изстрел — каза Филип и се огледа загрижено. — Има ли ранени?

— Не — отговори Дейн, — но тук има още една жена с малко момиченце. Някой трябва да се погрижи за тях.

Филип кимна на един от придружителите си.

— Знаех си, че ще пропусна най-вълнуващата част! — Филип хвърли поглед към тялото на Роксбъри и подсвирна през зъби. — Добър изстрел, старче!

— Не — отговори спокойно Дейн. — Не бях аз. — И посочи с брадичка Джулиана.

Филип я изгледа с неприкрито възхищение.

— Майсторски изстрел. Трябва да убедим младата дама да влезе в клуба ни.

Дейн го изгледа предупредително и Филип въздъхна.

— Така си и мислех.

Дейн хвана Джулиана за раменете и я отдалечи на крачка от себе си.

— Джулиана — заговори той настойчиво, — първо искам да ти благодаря. Ти ми спаси живота. Но трябва веднага да ми кажеш какво търсеше в тази карета!

Джулиана прехапа устни и се обърна за помощ към Филип. Той се покашля с известна неловкост. Дейн премести подозрителен поглед от единия към другия.

— Историята е дълга, приятелю. В момента в кабинета ми седи една жена. Заповядал съм да я охраняват. — Направи многозначителна пауза и допълни: — Мисля, че не е зле да се срещнете с нея.

Ноцта още не беше свършила.

Джулиана седеше на тясна пейка в мрачния коридор на вътрешното министерство. Себастиан и Джъстин също бяха там. Себастиан седеше до сестра си, Джъстин се бе изправил в другия край

на пейката. Вече знаеха какво се е случило. Преди около час Дейн, Филип и строг мъж на име Барнаби бяха изчезнали зад отсрещната врата.

Братята и сестрата нямаха представа какво се разиграва зад затворената врата. И тримата бяха напрегнати. Въздухът помежду им буквално вибрираше. Това е от очакване, каза си Джулиана.

В стаята беше майка им. Жената, която бяха видели за последен път преди двайсет и четири години.

Дали щяха да я видят?

Вратата се отвори с тихо скърцане. Пръв излезе Филип и им се усмихна. След него мистър Барнаби, който не ги погледна. Последен беше Дейн — той спря пред тримата Стърлингови.

Джъстин се отблъсна от стената. Джулиана и Себастиан се изправиха.

— Какво става тук? — попита тихо Себастиан.

Дейн очевидно се колебаеше.

— Моля ви. Няма нужда да ни щадите — обади се Джъстин със слаба усмивка. — Най-добре веднага ни кажете истината.

— Майка ви е знаела за фалшивите пари. Обвиненията, повдигнати срещу нея, са сериозни. Ала фактът, че се е предала доброволно, ще има голяма тежест пред съда.

— Знае ли, че сме тук? — попита Джъстин.

Дейн кимна.

— Искаме да я видим.

Дейн отново кимна.

— И тя изказа същото желание. Но се боя, че имате на разположение само няколко минути. Барнаби каза, че ще се върне да я отведе.

Дейн отвори вратата. Себастиан влезе пръв. След него Джулиана и накрая Джъстин.

Майка им седеше зад малка масичка. Ръцете ѝ в бели ръкавици почиваха спокойно в скута. Изглеждаше дребна и крехка и излъчваше блясък на светска дама. Ясните зелени очи святкаха остро и живо.

В стаята се възцари тишина. Най-накрая Дафни прекъсна мълчанието.

— Е? — Гласът ѝ прозвуча напълно овладяно. — Доста неприятна история се получи, какво ще кажете? Никога не съм си

помисляла, че ще се видим отново при такива обстоятелства.

— Мисля си, че никога не си имала намерение да ни потърсиш, за да ни видиш отново — отговори спокойно Себастиан. Забележката му не беше обвинение, а установяване на един прост факт.

— Прав си — отвърна майката и вдигна вежди. — Честно ще ви призная, че не очаквах да ви видя. — Добре, че поне не ги лъжеше. — Много сте хубави. И тримата.

Джъстин зададе въпроса, който тежеше непоносимо помежду им.

— Мислехме, че си мъртва. През всичките тези години... Защо не се върна при нас?

Дафни се усмихна слабо.

— Не беше възможно. Наистина. Това не означава, че не съм мислила за вас. Но баща ви... той не ми даваше да дишам свободно... задушаваше ме. Вижте... аз съм такава, каквато съм. Съзнавам го. Не съм съвършена. Но той не ме приемаше. Ако бях останала, щяхме да се разкъсаме един друг. Да се унищожим взаимно. А след като си отидох... след като предизвиках голям обществен скандал, вече не можех да се върна.

Джеймс Роксбъри ме разбираше. Той обичаше живота, както го обичах аз. И когато той се удави, аз... всъщност аз получих шанс да започна нов живот. Знаех, че не мога да се върна, затова не гледах назад. Имала съм моменти, когато копнеех да ви видя. Моменти, когато бях на косъм от... Ала знаех, че тримата сте в добри ръце. Имахте си бавачки. Имахте се един друг. А аз си нямах никого. Трябваше да продължа да живея. Само от мен зависеше да направя живота си щастлив.

Само Себастиан разбра какво искаше да каже майка им. Може би защото беше най-големият. Може би защото знаеше каква е била — красиво, лекомислено същество.

Джъстин бе свел глава и никой не виждаше сенките, които се гонеха по лицето му. Внезапно се изправи и заговори:

— Почакай малко. Имам един въпрос, на който само ти можеш да отговориш. Дълго време се стараех да го прогоня от съзнанието си, но сега ти си тук и...

Тя го погледна внимателно и наклони глава.

— Не е тайна, че в живота ти е имало други мъже. Джеймс Роксбъри. Мъжът, за когото си се омъжила във Франция. И преди това,

предполагам...

Дафни Стърлинг не отрече, но и не потвърди.

Гласът на Джъстин потреперваше.

— В нощта, когато татко почина, двамата се бяхме скарали жестоко. Аз му заявих, че жена му го е напуснала заради друг мъж, и предположих, че аз, или някой от трима ни не е негово дете. После обаче си казах, че не е достойно да говоря за това. Все пак той се беше грижил и за трима ни през всичките тези години. Знаел е, че е възможно да не сме негови деца, но е бил длъжен да ни признае и да ни гледа, защото не е можел да докаже противното.

— Наистина ли? — Майката се усмихна леко. — Все той е благородният, така ли?

Себастиан хвърли остър поглед към Джъстин. Джулиана въздъхна тихо.

— Каква е истината? — попита високо Джъстин. — Уилям Стърлинг ли е нашият баща? Възможно ли е да не сме негови деца? Всички или един от нас?

Някой почука на вратата и веднага след това я отвори. Появи се мрачен пазач.

— Времето свърши — заяви кратко, отиде при Дафни и я хвана за ръката.

Джъстин се обърна и впи настойчив поглед в очите на майка си.

— Знаеш ли изобщо каква е истината? — попита остро.

Дафни беше вече на вратата, когато се обърна да погледне децата си. Лицето ѝ изразяваше учудване и възхищение. Смарагдовозелените очи, същите като на Джъстин, блеснаха.

— Джъстин...

— Това ще почака. — Пазачът изгледа строго тримата в стаята. — Мистър Барнаби желае дамата веднага да бъде отведена в съда.

Дафни отдели поглед от Джъстин и го насочи към Себастиан и Джулиана.

— Сбогом, деца мои. Сбогом.

Тримата проследиха майка си със замаяни погледи. Никой не каза нищо, докато тя изчезна от очите им. Като че ли все още не можеха да осъзнаят какво се е случило. Дейн, който бе чакал в края на коридора заедно с Филип, побърза да отиде при тях. Джулиана го погледна не на себе си.

— Какво ще стане с нея, Дейн? — попита с треперещ глас.

Той я помилва по ръката.

— В момента не можете да направите нищо за майка си. Прибери се вкъщи и си легни, Джулиана. — Стисна леко ръката ѝ и добави шепнешком: — Чакай ме.

Всички разбраха, че този мъж владее ситуацията и ще направи всичко възможно да помогне на майка им.

Рано сутринта на следващия ден Себастиан се появи в градската къща на Джулиана. Само след няколко минути пристигна и Джъстин. Братята бяха спретнати и облечени безупречно. Мисис Макартър бе приготвила обилна закуска, но никой не беше особено гладен и след като хапнаха по малко, тримата отидоха в салона. На никой не му се говореше, но Джъстин изобщо не отваряше уста. Себастиан и Джулиана се спогледаха угрижено. Джулиана се разположи на дивана до Себастиан и пое дълбоко въздух.

— И така — започна с равен глас, — мисля, че е време да поговорим за мама. Съгласни ли сте? Боя се, че е изпаднала в много трудно положение.

— А аз се боя, че името на семейството ни пак ще бъде оваляно в калта — допълни мрачно Себастиан. — Трябва да очакваме, че ще я хвърлят в затвора. Възможността е напълно реална. Изобщо не мога да си представя как ще го преживее. Затова смятам, че сме длъжни да ѝ осигурим най-добрата защита.

— Съгласна съм с теб. Тя може да ни е напуснала, но ние не бива да я изоставяме в тази трудна ситуация.

Себастиан хвърли загрижен поглед към Джъстин.

— Значи всички сме съгласни?

За първи път тази сутрин брат му се усмихна истински.

— Да не мислиш, че съм против? Все пак тя ни е майка.

— Честно казано, не бях сигурен — призна Себастиан. — Мама винаги е била дяволски импулсивна. Поддаваше се на настроенята си, а татко... баща ни беше невъзможен! Знам, че ще се съгласите с мен. Не извинявам онова, което направи тя, в никакъв случай. Тя искаше всички да ѝ се възхищават, да я обожават. Но по свой начин ни обичаше. Може би е глупаво от моя страна, но вече отдавна не я обвинявам, че ни е напуснала. Сега се е забъркала в неприятна история, но не вярвам, че е извършила нещо нередно.

Джъстин поклати глава.

— Не смееш да го наречеш глупаво, Себастиан. Ти си... с една дума — за мен ти си най-добрият човек, когото познавам.

Себастиан се усмихна с леко смущение.

— Благодаря ти. — Ала бързо стана отново сериозен и погледна изпитателно брат си. — Позволяваш ли да те попитам нещо?

— Естествено.

— За онова, което каза снощи на мама. Дали баща ни е наш баща и така нататък... Винаги съм знаел, че има нещо... но не бях сигурен какво точно е станало. Когато баща ни почина, ти беше при него, прав ли съм?

— Да. Бях при него, когато умря.

Себастиан очевидно се обърка.

— Защо тогава не си ни казал нищо?

— Защото се обвинявах за смъртта му. Години наред. Докато не се ожених за Анабел. Срамувах се. — Джъстин сложи ръце на коленете си и обясни: — Бях млад и необуздан. Караницата ни беше ужасна.

— Заради мама ли се скарахте?

— Да.

— Винаги съм знаел, че ти беше най-тежко засегнат от заминаването на мама — каза тихо Себастиан. — Макар че се опитваше да не го показваш.

— Преди тази нощ — призна с наведена глава Джъстин, — никога не се бях съмнявал в онова, което ни казваха — че мама е тръгнала по свой път едва след раждането на Джулиана. Започнах да се съмнявам едва когато пораснах... Ала след онази нощ с татко... — лицето му изрази дълбока болка — тогава започнах да се питам дали това е истина. Дали му е изневерявала още преди да се родим? Дали татко ме мразеше само защото толкова много приличам на мама? Или защото не съм негов роден син?

Джулиана слушаше изповедта на брат си и болката в сърцето ѝ ставаше все по-силна.

— Това няма никакво значение, Джъстин. — Гласът ѝ беше пълен с обич. — Той наказваше нас, защото не можеше да накаже нея. Нашият баща просто не беше способен да обича.

— Горчивината го разяждаше — допълни Себастиан. — Той изпълняваше дълга си, но това не го радваше. Сигурен съм, че изобщо не знаеше какво означава да си щастлив.

Джъстин ги слушаше замислено.

— Може би сте прави. Може би затова ме е мразил.

Тримата дълго седяха мълчаливо. Вихрушката на събитията ги бе повлякла и бе събудила стари спомени. И нови въпроси.

Точно тогава се почука на вратата. Джулиана скочи веднага.

— Сигурно е Дейн — проговори задъхано.

Оказа се права. Дейн влезе забързано.

— Всичко свърши — съобщи с леко тържество в гласа. — Проблемът с майка ви се уреди.

Джулиана не откъсваше поглед от него.

— Какво се случи? — попита тихо тя. — Да не би Барнаби да се отказа от обвинението?

— Не, мила.

Себастиан също устреми поглед към Дейн.

— Какво точно означава това?

Дейн подбра думите си много грижливо.

— Ами... аз убедих пазача, че мога да го заместя. Лично да отведе дамата в съда. По пътя натам...

— Какво стана?

— Стана следното: ако ме попитат, ще кажа, че майка ви е много изобретателна дама. Че докато сме пътували към съда, е успяла да измисли някаква хитрост и да ми избяга. Че съм се почувствал като последен глупак. В един момент е била до мен, а в следващия вече я е нямало. — Той направи многозначителна пауза. — Ако ме попитат, естествено.

Докато говореше, Дейн се обръщаше последователно към всеки от тримата. Джулиана, Себастиан и Джъстин го гледаха слисано. Тя избяга, казваше им той, избяга...

Джулиана се овладя първа.

— Мили боже — пошепна несигурно, — това означава ли, че тя...

— Смяя да твърдя, че вече е на път към Франция.

Господи! Той бе допуснал майка им да избяга. Не, повече от това, разбра бързо тя. Оставил я е да си отиде. Улеснил е бягството ѝ.

Това беше ясно заключение и то произлизаше не от думите, а от нещата, които се криеха зад тях.

Той бе спасил майка им — и заедно с това беше спасил децата ѝ. Нея, Себастиан и Джъстин. Господи, как обичаше този мъж!

— Значи тя никога няма да се върне в Англия? — попита тихо Джъстин.

— Не — отговори спокойно Дейн. — Ако се върне, ще я арестуват и ще я обвинят в съучастничество. Освен това в течение на следствието вероятно ще стане ясно, че тя е виновна в двубрачие. Но искам да знаете нещо много важно: информацията по делото Роксбъри е на писалището на министър-председателя. Само двама души от вътрешното министерство знаят какво точно се случи. Никой няма да разбере какво се случи с него... и с майка ви.

— За света Дафни Стърлинг ще си остане мъртва — изрече безизразно Себастиан.

Дейн спокойно издържа погледа му.

— Точно така. Никой няма да знае нищо.

— Дължим ви голяма благодарност — изрече овладяно Себастиан.

Джулиана наклони глава и се обърна към братята си.

— Никога вече няма да я видим. — В гласа ѝ звучаха сълзи.

— Така е — кимна Себастиан, — но и за нея, и за нас така е по-добре. Тя ще се справи. — На устните му изгря усмивка. — Нашата майка доказа, че може да се грижи добре за себе си.

Джулиана хвърли бърз поглед към Джъстин. Той седеше на ръба на дивана, опрял ръце на коленете. От влизането на Дейн не бе казал нито дума. Красивото му лице показваше следи от болка и облекчение едновременно.

Джулиана пхна ръка под лакътя на Дейн и той я притисна леко, без да я погледне. След малко се покашля и продължи:

— Майка ви помоли да ви дам това. — Извади от жакета си грижливо сгънат лист хартия. — Тя каза, че писмото е за трима ви. — Погледна Джъстин и добави: — Освен това каза, че вероятно вие ще пожелаете да го прочетете пръв.

Отиде до вратата и заяви:

— Сега ще ви оставя сами. Това е семеен въпрос.

Излезе и тихо затвори вратата зад себе си.

Джъстин не посегна към писмото на майка си. Може би се страхуваше от онова, което щеше да прочете в него. Затова се обърна

за помощ към Джулиана и Себастиан.

— Господи... Сигурно ви е ясно какво пише вътре.

Джулиана прехапа устни. Гърлото ѝ пресъхна. Защо Джъстин се държеше така? Точно той, винаги силен и уверен в себе си! Никога не го беше виждала толкова несигурен. Тази гледка ѝ причиняваше болка.

— Е, сега ще получиш отговора.

Себастиан изглеждаше напълно спокоен. И гласът, и позата му издаваха увереност. Опря лакти на страничните облегалки и спокойно отпусна ръце в скута си.

Джъстин го погледна укорно.

— Не искаш ли да знаеш какво пише вътре, Себастиан? Не искаш ли да чуеш истината за семейството ни? За баща ни?

Себастиан вдигна рамене.

Джъстин насочи поглед към Джулиана. Тя поклати решително глава.

— Няма значение дали ние искаме да знаем, Джъстин — обясни тихо тя. — Важното е дали ти искаш да знаеш.

Джъстин се надигна като замаян, без да изпуска писмото от ръцете си.

— Проклятие! — проговори дрезгаво. — Мислех, че искам да знам. Мислех...

Преди да осъзнае какво прави, той застана пред камината. Преглътна мъчително и сведе поглед към восъчния печат на писмото.

Всички мълчаха.

Себастиан и Джулиана знаеха какво става сега в сърцето на брат им. Той търсеше. Отчаяно се опитваше да стигне до най-далечното ъгълче на сърцето си... да проникне в дълбините на душата си...

Да намери отговора, който беше достъпен само за него.

Двамата чакаха. Чакането продължи цяла вечност.

Джъстин се наведе към огъня и внимателно поднесе писмото към пламъците. Проследи как то пламна и постепенно се овъгли.

По бузите на Джулиана потекоха сълзи и тя се опита да ги изтрие с ръка.

Когато от писмото остана само пепел, Джъстин се обърна към брат си и сестра си.

— Тя беше права — проговори меко. — Мама беше права. Ние бяхме трима и всеки можеше да разчита на другия. Мисля, че едва сега

го осъзнавам в цялата му важност. Когато тя ни напусна, ние тримата се научихме да се грижим за себе си, да се грижим един за друг. Станахме силни. Сближихме се, защото си нямахме никой друг. Аз не съжалявам за това. Каквото и да съдържа писмото, то не би могло да промени нищо в чувствата ми към вас.

Той погледна Джулиана с ясните си зелени очи.

— Обичам те повече от всичко на света, Джул. — Обърна се към Себастиан и добави: — И теб, братко.

Джъстин говореше сериозно, но леката му крива усмивка улучи Джулиана право в сърцето. Не можа да издържи повече и захълца задавено. Чувствата надделяха и избликнаха от сърцето ѝ.

Братята ѝ застанаха от двете ѝ страни и я прегърнаха.

— Не плачи, Джул — помоли Джъстин. — Всичко е наред. Най-сетне всичко е наред.

— Знам, знам. Затова плача. От радост. — Джулиана вдигна глава и се опита да се усмихне. Изражението на обляното в сълзи лице разсмя двамата братя. Тя ги прегърна и продължи да хълца.

Джъстин се засмя дрезгаво, наведе се към нея и я целуна по бузата.

— Надявам се за в бъдеще да плачеш само от радост — пошепна в ухото ѝ.

Когато отново се изправи, очите му бяха овлажнели. Себастиан също беше трогнат до сълзи. Тримата останаха дълго така, обединени в кръга на обичта.

Джъстин беше този, който ги върна в действителността.

— А сега, скъпи мои, трябва да се сбогувам. Обзе ме настойчивата потребност да се прибера вкъщи и да прегърна жена си и дъщеря си.

— И аз си помислих същото — усмихна се Себастиан.

Вече на прага, Джъстин спря и попита:

— Искате ли утре да вечеряме заедно? Да речем към седем?

— Отлична идея — кимна Себастиан.

Джъстин хвърли бърз поглед към Дейн, който се бе върнал в салона, щом чу плача на Джулиана. След като се убеди, че нямат нужда от него, той понечи да се върне в малкия салон, но като разбра, че двамата си отиват, остана на мястото си. Джулиана отиде при него и мушна ръка в неговата.

— Надявам се, че и вие ще дойдете — обърна се към него Джъстин. — Време е да се запознаете със съпругите ни.

— Предупреждавам ви, че ще присъстват и децата — засмя се Себастиан. — Ще бъде доста шумно.

Дейн се обърна към Джулиана и я погледна въпросително, без да каже дума.

Джъстин и Себастиан си размениха развеселени погледи. Всеки знаеше какво мисли другият — Дейн вече се държеше като съпруг!

Джулиана кимна едва забележимо.

— С удоволствие ще дойда. Много ви благодаря, че ме поканихте. — Дейн се поклонил учтиво.

Веднага щом останаха сами, Дейн обърна любимата жена към себе си и изтри с палец сълзите от бузите ѝ.

— Наред ли е всичко?

— Да, вече всичко е наред.

Той я погледна дълбоко в очите.

— Сигурна ли си?

— Абсолютно — отговори тихо тя. — Сигурна както никога през живота си. О, Дейн... онова, което направи за майка ми... не знам как да ти благодаря.

Той сложи пръст на устните ѝ, за да ѝ попречи да продължи. Помисли малко и поклати глава.

— Нямахме как, котенце. Трябваше да го направя. Не знам дали тя е виновна. Не е моя работа да я съдя. Но не исках да я изправят пред съда. Не можех да го допусна. Не исках майката на жената, която обичам, да влезе в затвора. Усещах, че това не е правилно. Възползвах се от предоставения ми шанс. Нищо повече. Тя също осъзна шанса си и се възползва от него.

Джулиана пламна цялата. Отново го бе казал. Той я обичаше.

— Хубаво би било да се сбогувате, но нямахте тази възможност.

— О, мисля, че го направихме, Дейн. Казахме ѝ сбогом по свой начин. Отношенията ни са уредени. Вече не изпитваме горчивина и не тъгуваме по нея. — Джулиана сложи ръка на гърдите му. — Какво ще стане сега с теб? Барнаби сигурно ще се ядоса, че си допуснал свидетелката да избяга. Това ще навреди ли на позицията ти във вътрешното министерство?

На устните му заигра усмивка.

— Не.

Джулиана го погледна смаяно.

— Наистина ли?

— Виж, котенце — обясни с усмивка той, — това беше последната поява на Свраката. А що се отнася до вътрешното министерство... тази част от живота ми е приключена. Няма да се върна повече там.

Джулиана не повярва на ушите си. Изненадата ѝ беше пълна.

— Наистина ли няма да работиш повече за тях, Дейн?

— Да, скъпа. Бях го решил още преди да те срещна и ти затвърди това мое решение. Намерението ми е да се посветя изцяло на жена си и бъдещите ни деца.

— О! — изрече тя с добре изиграна изненада. — Но ти нямаш жена, да не говорим за деца.

— Засега — засмя се той. — Но щом се сдобия с жена, децата няма да закъснеят. Уверявам те, че няма да пожаля време и усилия, за да се грижа за тях както трябва.

Джулиана се ококори от смайване.

— Виж ти! — извика тя. — Толкова ли си сигурен в себе си?

— Ти все още ми дължиш отговор.

— Това означава да дам отговора, който ти искаш да чуеш, нали?
— засмя се тя.

— Правилно. Ще приема само един отговор.

— И какъв е той?

Дейн я погледна пронизващо и коленете ѝ омекнаха. Той я вдигна във въздуха и приближи устните ѝ към своите. Отговори на въпроса ѝ с въпрос. Очите му потъмняха, погледът му запламтя.

— Обичаш ли ме, котенце?

Джулиана не се поколеба нито секунда.

— Да — отговори твърдо. — Обичам те до лудост.

— Тогава кажи да, любов моя. Кажи, че ще се омъжиш за мен.

— Да — отговори едва чуто тя. — Да, ще се омъжа за теб.

Той я целуна, отначало нежно, после с цялата си страст. Любовта струеше направо от сърцето му. Джулиана го прегърна и се притисна до силните му гърди.

Дейн се засмя и я отдалечи малко от себе си. Джулиана извика недоволно.

— Какво има? — попита намръщено. — Случило ли се е нещо?

— За малко да забравя! Трябва да ти покажа нещо.

За нейна изненада той я изведе навън. Щом завиха зад ъгъла, Джулиана видя пред себе си прекрасната тухлена къща с грациозните гръцки колони. Това беше неговата къща. Къщата, на която се бе възхищавала отдалеч. В момента това изобщо не е важно, помисли си тя и се усмихна. Сега най-важното беше, че той ще я понесе нагоре по стълбата и двамата ще се любят в стаята му.

Ала Дейн не я поведе към вратата. Нито по стълбата към спалнята му.

Вместо това двамата заобиколиха къщата, прекосиха прекрасната градина и застанаха пред обора. Дейн влезе пръв и я повика с пръст. Джулиана присви очи.

— Какво има, Дейн?

Той показа ъгъла. Джулиана се вгледа по-внимателно и откри постланото на пода вълнено одеяло. Там лежеше зеленоока котка с жълтеникава козина. Сгушени до нея, спяха три мънички гарвановочерни котета.

Някой се потърка в глезените ѝ и Джулиана сведе глава. Най-сетне разбра какво става.

— Максимилиан! Ти си таткото, нали?

Джулиана се засмя щастливо и посочи жълто-кафявата котка.

— Максимилиан е правил любов без мое знание и ето го резултата — отбеляза лаконично Дейн.

— Не съм виждала толкова сладки котенца! — извика възбудено Джулиана. — Знаеш ли дали...

— Две мъжки и едно женско — прекъсна я той. — Освен това аз имам идея.

На устните му грееше дяволита усмивка.

— И каква е тя? — Джулиана клекна и предпазливо помилва черните котенца.

— Да ги заведем в Съмърсет. Според мен провинцията е по-подходящо място за малките същества. Там ще си играят на воля и ще пораснат големи и силни. Можем да им дадем същите имена като на...

Сърцето ѝ направи скок. О, господи, той помнеше разказа ѝ!

— Алфред, Ребека и Ъруин — допълни тихо Дейн.

Трогната до дън душа, Джулиана се хвърли в прегръдката му. Дейн зарови пръсти в гъстата кестенява коса и дръпна главата ѝ назад, за да я погледне в лицето.

— Е, какво ще кажеш? — пошепна нежно.

Две големи сълзи се отрониха от очите ѝ. Сълзи на безкрайна радост.

— Мисля, че ще те обичам вечно — отговори тържествено тя.

През нощта Дейн чу конски тропот и веднага стана. Облече халата си, целуна бъдещата си съпруга по нослето и излезе, за да се види с Филип.

— Наред ли е всичко?

— Да — отговори весело Филип. — Дафни Стърлинг или мадам Лемьо е на борда на пощенския кораб за Кале. Искам да ти кажа, че ми струваше доста усилия да я отведа тайно до пристанището.

— Пак ли си търсил вълнуващи приключения?

Филип се засмя тържествуващо.

— Всеки ги търси, нали?

— Помниш ли как веднъж ми каза, че много искаш да се сменим?

— Помня, разбира се.

— Е — усмихна се Дейн, — надявам се, че си говорил сериозно. — Пъхна ръце в джобовете на халата си и се зарадва на слисаното лице на Филип. — Предложих на Барнаби да ти даде моите задачи. Днес подадох оставката си. Той ми отговори, че ще обсъди този въпрос с теб още утре. Значи днес.

Филип не можеше да повярва в чутото.

— Сериозно ли говориш?

— Да, разбира се.

— Боже, наистина ли ще стана шпионин? — попита изумено Филип. — Истински шпионин?

Дейн отметна глава назад и се засмя гърлено.

— Мили боже, не смея дори да мисля за бъдещите ти подвизи — подразни го той. — Най-сетне границите на Англия отново ще бъдат сигурни.

— О, разбира се! По-сигурни от всякога — отговори Филип с широк жест.

— Значи се радваш?

— Няма смисъл да ми задаваш такива въпроси. А ти какво ще правиш, Дейн? Сигурен ли си, че вземаш правилното решение? Никакви среднощни приключения повече. Никакви тайни уговорки...

— Никакви опасности...

— Но какво ще правиш, по дяволите? Как ще прекарваш дните и нощите си?

Дейн се засмя тихо.

— Предстои ми най-вълнуващата работа на света.

— И каква е тя?

— Ще създам новите членове на семейство Гранвил, приятелю.

ЕПИЛОГ

Сватбата се състоя след месец в църквата „Сейнт Джордж“ на „Хановер Скуеър“. Събитието нямаше нищо общо с онова, другото, отпреди няколко години. Спомените за миналото бяха заличени. Сърцето на Джулиана беше препълнено с радост. Бъдещият ѝ живот криеше само хубави неща.

Под ръка със Себастиан, Джулиана влезе в преддверието на храма. Букетът ѝ беше от лилии и рози. Когато се понесоха първите звуци на органа, шепотът на гостите бързо заглъхна. Настъпи тържественият момент. Джулиана закрачи между двете редици пейки и всички погледи се устремиха към нея. Тя обаче виждаше само своя бъдещ съпруг, който я очакваше пред олтара.

Лицето му изразяваше нежност. Погледът му я държеше здраво и обещаваше, че никога няма да я пусне да си отиде.

Тя се вълнуваше и очите ѝ бяха пълни със сълзи, които едва успяваше да сдържи.

Очите му бяха изпълнени с любов и сърцето ѝ щеше да се пръсне от радост. Когато се уловиха за ръце, вдовстващата дукеса Карингтън съобщи с висок шепот, че не друг, а тя е виновницата за днешното тържество. Надали имаше гост, който да не я чу.

Дейн и Джулиана се усмихнаха с разбиране. Джулиана с мъка удържа смеха си, а бързият поглед към Дейн ѝ показа, че и той чувства същото. Мигът беше прекрасен и скъпоценен и двамата никога не го забравиха.

Предстояха им още много такива мигове.

Малката Софи, която беше само на две годинки, бе натоварена с важната задача да хвърля цветя пред булката. Вместо това тя изсипа цялата кошница наред църквата, седна сред цветята и се заигра с тях. Скоро към нея се присъедини и братчето ѝ Джефри.

Татко им Себастиан въздъхна измъчено, а когато двамата вдигнаха главички, се покашля и ги повика с пръст. Джефри пръв разбра, че са направили нещо непозволено. Скочи, изтупа цветните

листенца от панталонките си и профуча като светкавица между Дейн и Джулиана. Софи извика зарадвано и се втурна да догони братчето си.

Какъв хаос... Незабравими мигове. Изпълнени с живот. И с любов.

След около година Дейн чу плача на момченцето си от стаята до родителската спалня. Жена му се обърна на другата страна и скри лице във възглавницата. Той я целуна по тила, стана от леглото и отиде в детската стая.

Като усети бащините ръце, които го вдигнаха от креватчето, детето веднага млъкна. Дейн запали една свещ, целуна тъмната главичка на бебето и го настани удобно в свивката на лакътя си. После седна във високо кресло.

Малкият Кристиан Елиът Гранвил, наричан от родителите си Кит, хвана здраво палеца на баща си и притихна. Дейн вдигна малкото юмруче и плъзна устни по сладките трапчинки.

— Е, приятелче, май не ти се спи... Трябва да намерим по-интересно занимание.

Бебето отговори с гърлен звук, който възхищаваше майка му и караше бащиното сърце да прелива от гордост. После малкият вдигна вежди и се усмихна.

Дейн избухна в тих смях.

— Какво искаш? Искаш ли да ти разкажа приказка? Добре, започвам. Имало някога един горски разбойник, който излизал безстрашно в нощта. Наричали го Свраката. Смел момък бил той, моето момче, понякога даже прекалявал с дързостите си. Но не всичко било такова, каквото изглеждало, разбираш ли? Свраката не бил чак толкова безстрашен, колкото го смятали.

Синът му слушаше с интерес.

— Една нощ Свраката спасил една дама. Само да знаеш колко била красива — с буйна кестенява коса, а очите ѝ святкали като сапфири. Да, моето момче, същите като твоите! Разбойникът отнесъл дамата в една ловна хижа и дълго я чакал да се събуди. И когато тя най-после отворила очи, той разбрал, че е намерил жената на мечтите си. Единствената си истинска любов. А тази прекрасна жена знаеш ли кого видяла, като отворила очи?

Таткото и синът бяха толкова задълбочени в приказката, че не чува шума от отварянето на вратата.

— Видяла своя съпруг... своя герой.

Джулиана застана усмихната на прага.

Това беше истината.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.